

TM

4

август '93

HARLEQUINTM

изкушение

ТАЙНАТА
НА КИТАЙСКИЯ
ТАЛИСМАН
Риан Форест

НОВА
СЕРИЯ

РИГЪН ФОРЕСТ ТАЙНАТА НА КИТАЙСКИЯ ТАЛИСМАН

chitanka.info

В детството си Сара Кристиансън мистериозно се озовава за един ден в град Тумстоун през 1882! Тя винаги е смятала, че пътешествието ѝ във времето е било само сън. Но намерението ѝ да напише филмов сценарий за скандален бордей от миналия век я отвежда в същия град и неочаквано я връхлитат странни видения... А когато среща историка Скот Макинес, Сара изпитва невероятното усещане, че тайнствени сили от миналото ги тласкат един към друг...

ПРОЛОГ

Сара Кристиансън вярваше, че всичко е било само един сън. Но сега, когато се намираше в „Театъра на птичите клетки“ в Тумстоун, Аризона, изведнъж осъзна, че странните ѝ спомени някога са били реалност. Тя е била тук и преди!

И след един век духовете не бяха се успокоили. Все още дочуваше фалшивия смях на „Дамите на нощта“, упражнявали професията си в малките, скрити от погледите със завеси, „клетки“, провесени от тавана. Сякаш все още се разнасяше музика от рояла в подножието на сцената, където някога момичетата бяха танцували. А улиците, като че ли още кънтяха от пистолетни изстрели.

Потръпвайки в сумрака, Сара се отправи към музейните експонати — вещи и стари фотографии от деветнадесети век. Оттам се изкачи по стълбите на сцената. Тесните стъпала, водещи към клетките покрай парапета на балкона, бяха точно такива, каквито си ги спомняше. Старият сценичен реквизит бе изчезнал, само завесите висяха като дрипи.

Сара стоеше сред неколцината туристи и се опитваше да проумее смисъла на всичко, което се бе случило с нея. Ако действително бе прекарала два дни извън времето на това място, тогава и онова момче, в което се бе влюбила, съществуваше и не бе просто сън. Сигурно беше пораснало и станало мъж, който бе изживял живота си и бе починал от старост преди много години. И може би през целия си живот се беше чудил защо тя бе изчезнала така неочаквано и невъзвратимо.

С насълзени очи Сара излезе от сградата и тръгна по Алън стрийт. От онзи сън си спомняше, че поради лошата репутация на обитателите ѝ малцина минаваха по тази улица. И въпреки това те двамата го бяха сторили. Тя и единственият мъж, в когото някога истински е била влюбена. Мъж ли? Та той си беше просто едно необуздало и загадъчно момче, което се кълнеше, че я обича...

Момче, което бе живяло тук, в Тумстоун преди цял век...

ПЪРВА ГЛАВА

Винаги, когато си спомняше за своето детство, Сара си задаваше въпроса дали баба ѝ е знаела за невероятната тайна скрита на тавана.

Сега вече бе твърде късно да я попита и никога нямаше да разбере истината.

И до днес Сара помнеше онзи таван. Бе мрачно и тайнствено място. Като дете никога не я пускаха там, но на единадесетия ѝ рожден ден тя получи разрешение да се изкачи по тъмните стълби към сумрачната таванска стая...

... Единствената лампа отдавна бе счупена и само през високите кръгли прозорчета под капандурите се процеждаше оскъдна светлина. Прашинки танцуваха в сноповете бледа светлина. „Сигурно на тавани като този витаят духове!“, помисли си Сара и погледна сенките, стаени в ъглите. Но там съзря само стара бебешка люлка, бял дървен стол с розово-сини кантове и купища вехтории.

Тръпнеща от вълнение, Сара отвори капака на очукан сандък, дръпна пожълтялата хартия и за голяма своя изненада откри копринен шал и булчинска дантелена рокля. Тя я извади и я премери на себе си. Коя щастливка и кога я беше обличала?

Отдолу, грижливо положен сред гънките на опалови фусты, лежеше малък пакет, увит в ухаеща на лавандула бледолилава хартия. Когато го разви, Сара откри, че това е прекрасна птичка от китайски порцелан. Крилата ѝ бяха бели с розови и жълти ивици. Повдигна птицата от хартиеното ѝ гнездо и усети топлина върху дланта си.

— Колко е красива! — възкликна Сара.

Порцеланът проблесна на светлината като коледно украшение. Но птицата нямаше кукичка за окачване! Сара погали малкото телце, прокара пръст по крилцата, по грациозната шийка към човчицата и усети бодване. На пръста ѝ изби капчица кръв. Изведнъж ѝ причерня и последното, което видя, бяха прашинките, танцуващи в лъча светлина. Усети как ѝ се завива свят и я обгръща тъмнина.

След няколко секунди тъмнината се разсея. Птичката в ръката ѝ излъчваше чудна светлина, която огряваше стаята като слънце.

Не, това не беше къщата на баба ѝ. Сара изплашено се огледа наоколо. Тежка завеса закриваше стената пред нея. Нејде отзад долитаха гласове и смях. Отляво се спускаше стълбище с парапет. Мебелите — една софа, тоалетка, няколко маси и столове — бяха струпани в дъното на стаята.

Къде се намираше? Дочу приближаването на стъпки и изтръпна от страх. Появи се някаква руса жена.

— Как попадна тук?

Сара забеляза, че жената бе не по-възрастна от гимназистка, макар облеклото ѝ да бе доста странно. Къдравата ѝ коса бе вдигната на кок. Роклята ѝ от кафяв сатен имаше дълбоко деколте с дантелен бордюр. Носеше черни чорапи и ботуши с високи токове, като онези, които Сара бе виждала по филмите за Дивия Запад.

— Но какво правиш с моята птица? Как смееш да ровиш из нещата ми, малка крадла такава!

— Аз... не съм я откраднала! — Сара погледна порцелановата птица в ръката си.

— Върни ми я! — Лицето на младата жена се изкриви от възмущение. — Държа си нещата тук на сцената, за да са на сигурно място, а не някоя малка уличница да...

Непознатата изтръгна птичката от ръцете ѝ.

Сара не можеше да се опомни. Страхът ѝ се примеси с недоумение. Сънят беше толкова реален! И въобще как бе възможно да заспи така внезапно и дълбоко.

През това време младата жена огледа фигурката с мърморене и вдигна очи.

— О, но това не е моята птица! На тази крилете са с розово-жълти шарки... — Явно бе озадачена. — Боже мой! Това е втората птица! Но как е възможно...

Сара я гледаше удивена и неразбираща.

— Къде я намери? — Гневът в гласа на жената премина във възхищение.

— На баба ми е.

— Коя е баба ти? А ти самата откъде си?

— От Калифорния.

— От Калифорния ли? Значи току-що си пристигнала в Тумстоун.

— Не зная как попаднах тук. Дори не знам къде съм. Къде се намира този Тумстоун?

— Ти си избягала от дома си! — снижи глас жената. — Но да стигнеш чак тук, искам да кажа в „Птичите клетки“, има нещо загадъчно в това!

Някъде отвън все още долитаха мъжки гласове и музика.

— Аз съм Джоузи. — Тя се отпрати към стар кожен куфар в ъгъла, потраквайки с токчета. — А ти?

— Сали — отвърна Сара. Така й казваха на галено вкъщи.

— Сали, извинявай дете те обвиних, че си крадла. Скрила съм си част от нещата тук, защото често обират къщите на нашата улица. Ето — измъкна тя още една порцеланова птичка от куфара и посочи с пръст с дълъг червен маникюр, — на моята крилете са синьо-зелени, докато на твоята са жълто-розови. Няма съмнение, че тези две птички са чифт.

— Нищо не разбирам — прошепна Сара.

— Нито пък аз. Тази птица ми я даде един стар циганин от Додж сити и каза, че притежавала магическа сила. Освен това, ако намеря и втората, ще намеря своята единствена и вечна любов. Е, не е ли голям майтап? Вместо това намерих едно изгубило се дете. И без това никога не съм вярвала в чудеса. А ти? — погледна я с усмивка тя.

— Аз вярвам.

— Все още си млада и невинна. Не те е подритвал животът, като мен. — Джоузи се засмя и се изправи, стискайки птицата в ръка. — Защо си облякла момчешки дрехи и такива странни обувки?

Сара погледна сандалите си. Откога пък джинсите и фланелките се смятаха за момчешки дрехи?

— Взела ли си някакви други дрехи?

— Не.

— Разбирам те, сладурче! — Джоузи нежно я прегърна. — Когато аз самата избягах от къщи, бях горе-долу колкото теб. Всъщност аз и сега бягам, но от един подъл съпруг в Додж сити. Ще ти помогна, няма да те издам. Но ти не бива да оставаш тук, в „Птичите клетки“. Ще видя дали мога да ти намеря легло и малко храна. И по-

прилични дрехи. Мили боже, ако нямаше тези красиви руси букли, хората щяха да те вземат за момче!

Всеки момент Сали щеше да се разплаче. Сънят се превърна в кошмар, от който искаше да се спаси.

— Всичко ще се оправи, сладурче — опита се да я успокои Джоузи, — само стой тук и ако дойде някой, му кажи, че чакаш мен. Няма да се бавя. Ето, вземи и моята птица. Подарявам ти я, нещо като извинение за онова, което ти казах. Пък и чифтът не бива да се разделя, така ми каза онзи човек. Пази ги! Може би на теб ще ти донесат истинската и вечна любов.

В гласа на младата жена се долавяше такава дълбока мъка, че Сали усети как сърцето ѝ се изпълва с жал. Тя взе птиците и проследи с поглед Джоузи надолу по стълбището. С изключение на разликата в цветовете, двете порцеланови фигурки бяха съвсем еднакви. Тя ги вдигна към светлината, наслаждавайки се на тяхната изящна красота.

— Чифт — прошепна и неволно докосна едната до другата.

Изведнъж дочу шумолене иззад тежката червена завеса пред себе си. Нечии очи я фиксираха. Принадлежаха на едно момче горе-долу на нейната възраст. Той се озърна и шепнешком попита:

— Хей, сама ли си тук?

— Да.

— Как така? — Той се шмугна покрай завесата, като че ли се боеше да не го видят. Облечен бе в избелели джинси, каубойски ботуши и износена риза. Очите му бяха сини като лятното небе, а тъмнокестенявата коса бе разрошена над най-красивото лице, което Сали някога бе виждала. В погледа му се четеше любопитство и още нещо — доброта. — Какво правиш тук?

— А ти?

— Разглеждам — усмихна се той. — Искях да видя какво представлява сцената. Промъкнах се през салона, без някой да ми каже нещо, но после няколко жени така ме изгледаха, сякаш бяха готови да ме изритат навън. Затова исках да се скрия някъде тук зад сцената. Надявах се да видя и някои от танцьорките — захили се той, — но май е още рано за представлението.

Сцена? Танцьорки? Сара прекоси стаята, надзърна зад завесата и ахна. Отдолу се ширеше огромна зала, пълна с маси и столове като в ресторант. В далечния край се тълпяха мъже около дълъг бар. Стените

на залата бяха обточени от балкон с нещо като клетки, богато украсени с яркосини и златни тапети и драпирани с червени плюшени завеси.

— Не бива да стоиш тук!

— Защо? Лошо ли е това място?

— Това е „Театърът на птичите клетки“. Всеки го знае.

— Какъв театър? — Джоузи бе споменала нещо за клетки, но Сара не разбра за какво точно става дума.

Момчето я изгледа странно. След малко той се обърна, отиде до парапета на задното стълбище и погледна надолу.

— Какво има там? — попита тя.

— Зала за покер. Съвсем същата е!

— Същата като кое?

— Същата каквато си я представях. В момента долу залагат, но мисля да се измъквам оттук.

Той бързо се спусна покрай парапета и изчезна надолу по стълбата.

Тишина легна над празната сцена. Момчето си беше тръгнало толкова бързо. Явно се чувстваше неудобно тук. Изпитвайки същото чувство, Сара приседна на софата, която явно беше реквизит, както и останалите мебели. Момчето с каубойските ботуши се беше появило тук с желанието да огледа това забранено за деца място. От какво се ужасяваха? Защо и той, и Джоузи твърдяха, че мястото ѝ не е тук? Може би заради каубоите и алкохола? Какъв беше този сън, от който не можеше да се събуди?!

Тя остана с птиците в ръце още няколко дълги, безкрайни минути, когато чу отново бързи стъпки откъм задното стълбище. Вместо Джоузи иззад парапета се показва момчето.

— Ама ти още ли си тук?

— Нямам къде да отида.

— Познах. Личи, че си се изгубила — усмихна се той и вниманието му я стопли.

— Така е — призна си тя.

— Виж какво, тук не е за деца. Мястото е лошо... За лоши жени...

Сърцето на Сара подскочи. Нали Джоузи работи тук, а Джоузи беше добра.

— Какво искаш да кажеш с това — лоши?

— Нали знаеш... — намръщи се той. — Дамите на нощта.

— Не, не знам! — отрече Сара, но се сети за филмите, които беше гледала и замълча.

— Хайде, да се махаме оттук! — Той явно бързаше.

— Защо се върна?

— За теб. Нали си се изгубила. Няма да ти хареса да те спипат тук, повярвай ми!

— А ти къде отиваш?

— Да видя дали Уайът Ърп е в града. Побързай!

Беше чувала това име и преди. Прословутият стрелец!

Изведнъж тя се сети за птиците. „Не мога да ги нося със себе си — ще се счупят.“ Сали ги скри внимателно в далечния ъгъл на сцената. Надяваше се никой да не ги намери, преди да се върне за срещата с Джоузи, както ѝ беше обещала.

— Ще дойда с теб — прие тя, — но скоро трябва да се върна. Обещах на Джоузи да я чакам.

Той кимна нетърпеливо и я поведе надолу по стълбата. Сара забеляза думата „Лъки“ изрязана с тъмни букви отзад на кожения му колан:

— Това ли е името ти? Лъки?

— Да. А твоето?

— Сали.

В задимената зала около масата за покер седяха седем мъже. Повечето имаха големи мустаци и мрачни лица. Видът им изплаши Сара. Масата бе зарита с празни чаши и пълни пепелници. Фасове от цигари и пури се валяха дори по пода, вонеше на пури, разлято уиски и пот. Един-двама от мъжете погледнаха към тях, без да кажат дума.

Лъки бързо стигна до вратата, а Сали го следваше неотстъпно.

Озоваха се на улица с дървени къщи и тротоари, които за Сара изглеждаха като бутафорни. Но животът, кипящ наоколо, бе съвсем истински. Конете риеха прахта, ездачите им носеха шапки с широка периферия и кърпи на вратовете си. Смях се носеше от „Птичите клетки“ и от другите кръчми по улицата. На небето грееше ярко утринно слънце. От изненада Сара онемя. Истински каубойски град от онова време! Джоузи го бе нарекла Тумстоун.

Лъки не познаваше добре града. Заглеждаше се във всички витрини: магазин за пури, бижутериен магазин, ресторант, кръчма...

Сара усещаше погледите върху тях. По улицата не се виждаха жени или други деца. Само мъже с мустаци и бради, а мнозина от тях носеха и пистолети.

Един висок мъж с каубойски ботуши ги приближи.

— Хей, вие, някаква работа ли имате на Алън стрийт?

— Може би — предизвикателно отвърна Лъки.

— Аз мисля, че нямате. Това не е място за деца. — Той се втренчи в Сара. — Особено за малки момичета. Нали разбирате?

Лъки я дръпна за ръката и остави без отговор забележката на непознатия.

— Забравих — прошепна той на Сара. — По тази улица не се разхождат момичета... Освен лошите.

Хайде пак! Не ѝ харесваше начина, по който се изразяваше.

— Откъде знаеш, че само лоши жени се разхождат тук?

— Мама ми каза. Тя ми е разказвала много неща за Тумстоун.

— Тумстоун, Аризона? Така се казва това място нали? — Джоузи ѝ беше казала, но тя искаше да чуе потвърждение и от Лъки. От къде на къде се бе озовала в Тумстоун, Аризона?

— Ами да. Ти къде мислеше, че сме?

— От града ли си?

— Не. Живея в едно ранчо на няколко мили в западна посока. — Лъки се затича и тя го последва, вдигайки прашни облачета с краката си. Те пресякоха улицата, заобиколиха „Салон Ориентал“ и се вмъкнаха в някаква пресечка. Тук сградите бяха по-малки. Подминаха някаква банка, три бакалии и още един театър.

— Търсиш ли нещо? — попита тя.

— Магазин за оръжие.

— Защо?

— Защото съм тук вече от един ден и една нощ, без да имам пистолет. Зная как мога да се снабдя. — Той погледна табелата с името на улицата. — Фримънт стрийт. Да, сега знам къде сме. Ела, оттук!

Оръжейният магазин беше до шапкарския. Когато влязоха вътре, продавачът остави вестника, който четеше, и ги погледна над малките си кръгли очила.

Сали се надигна на пръсти над тезгяха и прочете датата на вестника: „Тумстоун Епитаф, 2 февруари, 1882“. Но оттогава бяха

изминали почти сто години! Зави й се свят. Значи наистина се намираще в Тумстоун, Аризона през 1882 година.

— Кажи, синко?

— Търся „Колт“ 44, с едно зареждане. На старо, ако имате.

— Имаме няколко модела.

— Дайте да видя един със седем и половина инчова цев.

— Готово. — Продавачът отвори дървена кутия и Сали видя как вниманието на Лъки бе привлечено от един револвер с полирана черна дръжка.

— Тая цев няма ли да е малко дълга за ръста ти, синко?

— Не ми е за пръв път да стрелям с такава цев — отвърна момчето, докато въртеше пистолета в ръка, отбягвайки погледа на мъжа.

— Притежавал го е един престъпник на име Къс Бродли, който гръмнал в тавана на „Кристал Палас“ и го изхвърлили от града. Това е всичко, което мога да ти кажа за този револвер. Имам и други...

— Харесва ми — каза Лъки. Той остави пистолета, разкопча колана си и откачи лъскавата тока. — Истинско сребро е. Струва колкото два пистолета, но ще ти я дам срещу този револвер, един кобур, патрони и малко пари в брой.

Продавачът заразглежда с интерес токата. Бе инкрустирана с глава на жребец с очи от рубини и орнаменти по края.

— Не съм виждал такава.

— Струва скъпо — каза момчето. — Само това имам у мен. Нямам пари.

— Съгласен съм.

— Освен това искам две кутии с патрони и шест долара в брой.

— Шест долара ли? Няма да стане.

— Тогава ще отида при друг търговец. Имам нужда от пари за храна.

Мъжът отново погледна сребърната тока, облиза устни и кимна.

След миг Лъки вече затъкваше пистолета в кобура.

— В града ли са братята Ърп? И Уайът ли?

Продавачът намести очилата си и се подсмихна.

— Да се надяваме, че не си решил да извикаш на дуел братята Ърп.

— Изобщо не е смешно — отвърна Лъки. — Искам да се срещна с тях. Слушал съм доста истории.

— Какво знаеш ти... — Продавачът лъскаше токата с ръкав. — Уайът, Джеймс и Върджил живеят в хотел „Космополитън“ откакто започнаха бедите, след дуела, в който братята Маклори и Били Клантън бяха убити. Преди няколко седмици Върджил попадна на засада точно пред „Салон Ориентал“. Лявата му ръка е пострадала лошо. Доктор Гудфелоу казва, че е свършено с дуелите му.

— Всички чухме за засадата — каза Лъки и поведе Сара за ръка. Според нея това беше третият път, когато той я хващаше за ръката и всеки път нещо трепваше в нея.

— За какво ти е пистолет? — попита тя, когато излязоха навън.

— Това е град на злото, Сали. Един мъж трябва да е въоръжен. Както току-що чу, тук можеш да бъдеш застрелян на улицата по всяко време.

— Но ти си още дете!

— Аз съм на единадесет години. Тоест почти възрастен.

„Нима?“ — помисли си тя. От друга страна тя не познаваше нравите в тези отминали времена, но сънят ѝ все повече се превръщаше в реалност.

— Това е лудост! — повтаряше тя, докато вървяха по улицата.

— В края на следващата улица — посочи той — е мястото, където братята Ърп и Док Холидей застреляха братята Маклори и Били Клантън. Сигурно си чувала за този дуел?

— Не — отвърна тя.

— Шегуваш се! Остава да кажеш, че не можеш и да яздиш.

— Не, не мога.

— Господи! А откъде си?

— От Лос Анджелис.

— О! — спря той внезапно. — Подминахме една конюшня. Да вземем един кон.

— За шест долара ли?

— Вероятно не бихме могли да купим кон и за сто долара. Искан да кажа, че ще наемем.

Той се върна и се покатери на една ограда, зад която наистина стояха четири коня. След внимателен оглед Лъки си избра една дореста кобила.

— Няма ли да попиташ? — упрекна го Сали, клекнала до портата.

— Няма да ми я дадат. Но ще им оставя бележка под навеса с обещанието да върнем кобилата до половин час. Никой няма наоколо.

След малко той се появи изпод навеса със седло и юзда.

— Най-добре да ги вземем, щом никога не си яздила. За да не паднеш — обясни той, преди да оседлае кобилата.

Сара му позволи да ѝ помогне да се настани зад него на седлото. Хвана се за кръста на Лъки и се остави на приятното поклащане на коня под тях, мириса и скърцането на коженото седло. Той беше истински каубой, точно като по филмите! И дори по-хубав! Като внимаваше да не докосва пистолета, тя се държеше за него и усещаше как мускулите по гърдите му реагират инстинктивно на движенията на коня.

Сара усети как се влюбва.

Яздеха по тихите улици на града. Беше се поуплашила, когато той ѝ каза, че ще имат сериозни неприятности, ако срещнат собственика на коня. Тя се тревожеше и за това, че е излязла от „Театъра на птичите клетки“, въпреки обещанието си да чака Джоузи.

— Ако се притесняваш, ще те върна там — предложи нейният каубой. Поеха по Шеста улица покрай редица от малки къщи, които Лъки бил чул да наричат района на червените фенери. Но никъде не видяха червени фенери.

Той спря коня точно зад „Птичите клетки“, скочи и ѝ помогна да слезе.

— Трябва ли да минаваме пак покрай картоиграчите?

— Да — отвърна той, докато връзваше коня. — Предния път никой от тях не се обади, затова стой близо до мен.

Играта вътре беше в разгара си. Един от играчите намръщено ги погледна. Лъки смело посрещна погледа му и продължи бързо нагоре по стълбата.

Джоузи беше на сцената и разговаряше със стройна тъмнокоса жена, облечена в синя рокля до глезените и елегантна широкопола шапка, украсена с цветни панделки. При вида на дамите Лъки спря, а Сара продължи към сцената.

— Съжалявам, че не бях тук, когато си се върнала — каза тя на Джоузи. — Отидох да видя... Да разгледам града.

Двете жени се усмигнаха търпеливо, очевидно доволни от решението ѝ да се върне.

— Сали, това е госпожица Кашман — каза Джоузи. — Можеш да отседнеш в нейния хотел, а и храната там е много хубава.

Сали съзря нежност в тъмните очи на жената, застанала до Джоузи.

— Но аз нямам никакви пари.

— Нека да не говорим за пари — рече госпожица Кашман. — Кажи ми, Сали, никакви близки ли нямаш в Тумстоун?

— Не.

— Знаят ли родителите ти къде си?

— Не... — поколеба се Сара, защото се чудеше как да обясни появата си и не искаше да я разпитват. Все пак не можеше да им отвърне: „Всичко това, включително и вие, е само един сън, измислица...“.

За нейно облекчение никой не я разпитва.

— Можеш да дойдеш с мен, скъпа Сали. — Имаше странно, приятно произношение. Усмивката ѝ вдъхваше доверие. — Кой е твоят млад приятел? Някой близък ли?

Сали се обърна към парапета, където бе оставила Лъки, но там нямаше никой. Вероятно не искаше да говори с дамите и тихо се беше измъкнал по стълбата. Не беше изненадващо, като се има предвид взетия назаем, но без разрешение кон. Изведнъж се почувства ужасно самотна.

„Няма да разбере къде съм — отчаяно си помисли тя. — Няма да може да ме открие.“ Нима вече никога не ще се видят? Сали потрепери. Сънищата обикновено имаха подобен завършек. И все пак това не беше истински сън. Тя действително бе тук в този призрачен град от Дивия Запад. А Лъки бе изчезнал...

ВТОРА ГЛАВА

Всичко наоколо тънеше в сенки. Нямаше електричество и единствената светлина идваше от керосиновата лампа. Сали не знаеше как да я изгаси, седеше и се взираше в тапетите на цветчета в малката стая. Госпожица Кашман ѝ беше дала на заем бяла нощница, която изобщо не ѝ бе по мярка.

Сали трепереше и се питаше какво да прави. Този град... Това отминало време... Колко ужасно! Искаше ѝ се да бъде в топлата позната бабина къща и нежният мамин глас да я уверява, че всичко е било само сън. Но най-много от всичко ѝ се искаше да види Лъки. Къде бе останал той?

Тя заспа изтощена в непознатото легло, но изведнъж се събуди от някакво почукване. Сърцето ѝ тревожно заби. Тя се измъкна от леглото и се запъти към вратата:

— Кой е?

— Аз съм! — прошепна приглушен глас.

— Лъки? — Тя отвори вратата и той бързо се шмугна вътре. — Как ме откри?

— Всеки знае хотела на Нели Кашман. Повъртях се наоколо и успях да чуя в коя стая си. Мислех да дойда чак сутринта. Опитвах се да поспя на сламата в конюшната „Корал“, където спях снощи, но някой се опита да ми задигне пищова, тъкмо когато заспивах. Всички барове са отворени и по улиците е пълно с пияници! И лоши жени! Даже чух изстрели. Забавно е да наблюдаваш хората, но стана късно и се уморих. Сигурно е доста след полунощ.

— Можеш да преспиш тук. Никой няма да разбере. Вечерял ли си?

— Да, взех си една скара. — Той разкопча кобура и внимателно го положи на масата.

— Казваш, че си тук от два дни, сам и без пари. Защо стоиш в града, вместо да се прибереш вкъщи? — попита тя.

— Далече е — промърмори той.

Нещо в очите му ѝ подсказа, че нещата не стоят толкова просто. Той не искаше да се върне у дома и не искаше да ѝ каже защо. Може би е избягал от зловни роднини. Нещо като случая на Джоузи. Този град май беше пълен с хора избягали отнякъде. Странното поведение на Лъки издаваше, че и той е от тях.

Стана ѝ студено, както беше боса и с памучна нощница и тя се пхна отново във високото меко легло. Загледа се как нейният млад каубой си събу ботушите, изми се с вода от каната в големия леген и се мушна в леглото до нея.

— Благодаря ти, че ме пусна — прошепна той сънено.

— Нали сме приятели.

— Да. А искаш ли да бъдеш моето момиче?

Сърцето ѝ заби по онзи странен начин, както когато го видя за първи път в театъра. Този хубав мистериозен млад каубой беше първият ѝ приятел. Първата ѝ любов!

— Да, ще бъда твоето момиче! — щастлива прошепна тя.

Той се наведе и нежно я целуна. След няколко мига дишането му стана равномерно и тя разбра, че е заспал. Беше я целунал! Е, само по бузата. На Сали ѝ се искаше да усеща близостта му винаги. Да обичаш и да бъдеш обичана бе най-прекрасното нещо на света!

Стресна се от женски глас. През прозореца нахлуваше светлина. Нели Кашман стоеше усмихната край леглото.

Сали скочи. До нея мястото бе празно. Лъки си беше отишъл. Събудил се е рано и си е тръгнал, преди да бъде открит. Слава богу! Иначе как щеше да обясни присъствието му?

— Днес трябва да отидем на пазар — каза жената. — Ще ти купим подходяща рокля и чорапи.

— Не искам рокля — запротестира тя. Не искаше и тези ужасни черни чорапи, носени от всички!

— Ще поговорим за това по-късно. Очаква те топла закуска.

— Искам да отида тази сутрин до „Театъра на птичите клетки“.

— Не бива, скъпа. Там не е място за една млада дама.

— Там е Джоузи.

— Джоузи е голяма жена.

— Не е чак толкова по-голяма от мен!

— Джоузи е на деветнадесет години — каза жената и нежно отмести косата, паднала върху лицето на Сали.

— Омъжена ли е?

— Не зная.

— Трябва да отида там. Има нещо, което трябва да си взема.

— Ще поговорим за това. Мога да изпратя някой. — Нели приглади бялата си престилка. — Така, знаеш къде е водата за миене. Ще се видим в трапезарията и ще си поговорим.

„Не искам да си говоря!“ — Сали изпадна в паника. — „Не знам какво да кажа.“ Но се протегна и попита:

— Колко е часът?

— Късно е. Наближава осем. Сигурно си била много уморена.

Сали кимна. Последното нещо, което си спомняше, бяха устните на Лъки върху бузата ѝ и топлината на рамото му. Зачуди се къде е той и какво прави сега. Не биваше да изпраща друг да донесе скритите в театъра птици. Беше ѝ неудобно вчера да си ги прибере, но днес трябваше да го стори.

Закуската можеше да почака. Сали бързо се изми и се облече. Подмина трапезарията и излезе на Пета улица. Вчера госпожица Кашман я доведе до хотела не по Алън стрийт, а по Тафнът стрийт и сега Сали се върна по същия път до „Птичите клетки“. Не посмя да влезе през вратата на бара и реши да мине по алеята откъм задния вход. Едва ли каубоите щяха да бъдат толкова рано на масата за покер. Тя се надяваше, че сцената ще е безлюдна и ще може да си вземе птиците и да излезе безпрепятствено.

Сали тъкмо минаваше по алеята, когато група деца с учебници в ръце ѝ препречиха пътя. Две момчета се затичаха в кръг около нея. Останалите зяпаха и се кикотеха, особено три момичета, облечени в широки рокли, дълги до прасците, черни чорапи и грозни ботуши.

— Момче ли си, или момиче? — подразни я едно от момчетата.

— Какви са тези обувки? — попита другото. — Да не са от „Скокни град“?

— Даже и в „Скокни град“ нямат такива — обади се през смях другото момче.

— Оставете ме! — Сали се опитваше да прикрие страха си.

— В училище не пускат момичета в момчешки дрехи — съобщи едно момиче с боне на главата.

Джоузи и госпожица Кашман бяха споменали нещо за училище. Не може да искат от нея да ходи на училище с тези ужасни деца! Тя

нямаше да го направи, колкото и да го искаха от нея! И Лъки не ходеше на училище.

— Оставете ме! — отново повтори тя на заобиколилите я момчета.

— Може би е избягала от индиански плен!

— Да! Индиански обувки!

Най-голямото момче, около дванадесет-тринадесетгодишно, посочи към сградите оттатък улицата.

— Обзалагам се, че живееш в района на червените фенери с майка си — изкрещя и заплашително пристъпи напред.

Изведнъж отнякъде се появи Лъки. Той изтича към групата кикотещи се деца, разблъска ги и застана до Сара.

— Извини се веднага! — обърна се той към голямото момче.

— Тъй ли? А ти кой си? И ти ли си от Шеста улица?

Сините очи на Лъки просветнаха и той измъкна пистолета.

— Казах ти да се извиниш.

Настана мъртва тишина. След един кос поглед към Сали побойникът промърмори:

— Извинявай.

— Щом толкова ти се иска да обиждаш, защо не опиташ с мен? Не позволявам никому да говори така безнаказано на моето момиче! — каза Лъки.

— Лесно е с пистолет! — изграчи момчето.

— Дръж! — Лъки даде пистолета си на Сали и се обърна към побойника.

— Сега сме наравно. Хайде! Или смелостта ти достига само за да нападаш момичета... Да те видим що за мъж си!

За ужас на Сали по-голямото момче прие предизвикателството. Възбудени, децата образуваха кръг и започна жесток бой. Стана ясно от самото начало, че побойникът няма шанс пред Лъки, който се биеше умело и хладнокръвно, отбягвайки ударите, докато неговите попадаха право в целта.

В разгара на боя приятелят на побойника измъкна нож, пристъпи светкавично напред и бързо го пхна в ръката на противника на Лъки. Момчето отбягна един удар, после замахна и прободе крака на Лъки малко над коляното. Всичко стана толкова бързо, че Сали разбра какво

става, чак когато видя проблесналото острие и кръвта, избила върху панталона на Лъки. Тя изпищя.

Децата се разбягаха, изоставяйки Сали и Лъки сами на прашната улица.

— Ще го убия! — простена Лъки и се отпусна на земята.

— Той те рани с нож! Ужасно! Трябва да намерим доктор!

— Никакви доктори! Докторите задават прекалено много въпроси — каза той и се опита да види раната. Искаше да разпори джинсите си, но платът се оказа твърде здрав.

Сали се сети за пистолета в ръката си и го пхна отново в кобура му.

— Какво да правим? Можеш ли да стигнеш до задния вход на театъра? Ако е там, Джоузи ще ни помогне.

— Добре — съгласи се той. — Не мога да остана тук.

Разправията бе привлякла вниманието на един каубой, който стоеше на отсрещния ъгъл. Той се приближи. Очите му бяха скрити в сянката на широкопола шапка.

— Сбихте се, а, момче? Лошо ли те удари?

— Рани ме с нож — отвърна Лъки. По челото му бе избила пот и челюстта му трепереше.

— Доктор Гудфелоу е малко по-надолу на тази улица.

— Бяхме тръгнали за „Птичите клетки“ — посочи Сали към задния вход. Мъжът повдигна вежди и я погледна с любопитство. — Там имаме един приятел.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Хубаво, тогава. Няма да можеш да стигнеш пеш обаче, синко. Дай да ти помогна.

Преди Лъки да възрази, мъжът разви кърпата от шията си и я сложи над раненото място, след това вдигна момчето и го понесе към входа.

Когато влязоха вътре, крупното ги погледна и сърдито попита:

— Какво има?

— Едно ранено момче — отвърна каубоят, без да забавя крачка и спря пред двете затворени врати срещу масата за покер. — Май стаите са заети.

Пушекът около масата се бе сгъстил като облак и напрежението бе достигнало връхната си точка. Натрупаните чипове, обърнатите карти и облещените погледи на играчите говореха, че моментът е твърде важен, за да се отдели внимание на някакво си ранено момче. Крупиято отмести очи и отново задъвка пурата си.

— Нагоре към сцената — каза Сара, като се надяваше да намери Джоузи там.

Високият каубой изкачи стълбите и остави товара си на твърдата софа от реквизита.

— Кого каза, че познавате?

— Джоузи.

— Малката синеока Джоузи ли? Виж ти! Ще отида да я повикам. Ако я няма тук, сигурно е отсреща, у дома си. — Той се наведе над момчето и разряза джинсите с ножа си. Погледна раната и се намръщи. — Най-добре е да повикаме доктор Гудфелоу.

— Не. Нищо ми няма.

— Не искаш да си навлечеш неприятности, а? Добре — сви рамене каубоят. — Ще повикам Джоузи, дано тя те убеди. — Той разтвори завесата и се спусна по стъпалата на сцената, водещи към дансинга.

Сара погледна раната.

— Изглежда ужасно — премигна тя. — Сигурно много те боли!

— Така е. Ще намеря това хлапе и ще го убия.

— Само недей днес!

Джоузи трябва да бе била в кръчмата, защото дотича след малко, като донесе няколко кърпи от бара.

— Какво става, за бога? Джес Хокс ми каза, че едно момче било намушкано! Сали! Какво правиш тук?

— Моят приятел се сби и едно момче го намушка с нож.

— Видях те със Сали вчера. За какво се сбихте? — Тя коленичи до кушетката, попи кръвта и огледа раната. Русите ѝ къдрици се виеха покрай лицето. — Ще трябва да се зашие. Къде са родителите ти?

Лъки не отговори. От болката бе започнал да трепери.

— Знае ли семейството ти къде си?

— Не — отвърна той.

— Аха. Още един избягал от дома. И нещо си загазил. Джес каза, че не искаш да те види доктор.

— Не. Никакви доктори. — Лъки се наведе да види сам раната, докато Джоузи изтриваше кръвта. — Не ми се вижда много дълбока.

Беше пребледнял, а ръцете му трепереха.

„Сериозно е загазил — помисли си Сара. — Иначе защо му трябваше пистолет? И защо не иска родителите му да го намерят?“

— Сали, слез долу и помоли бармана за още няколко чисти кърпи, ножица и бутилка... — Джоузи изведнъж спря. — Не. Не е за теб тази работа. Сама ще отида. — Тя приглади полата си, погледна Лъки и каза: — Прав си. Раната не е много дълбока, но трябва да бъде защита. Бог ми е свидетел, че по-добре от всекиго знам какво е да си в беда. — На лицето ѝ се бе изписало пак онова тъжно изражение. — Няма да ви издам, деца. Аз ще зашия раната.

— Ама как, с игла ли? — изтръпна Сали.

— Сладурче — усмихна се Джоузи, — не за пръв път ще шия рана и едва ли за последен.

След като тя излезе, Сара коленичи до него.

— Лъки, трябва да те види доктор!

— Гледал съм как баща ми заши един кон, който се беше разпрал на бодливата тел. — Той се отпусна на софата. — Сякаш шиеше скъсана риза. Тя ще се справи по-добре и от доктор.

„Трябва да съм смела като него — даде си кураж Сара и стисна юмруци. — Не бива да съм малодушна тъкмо сега.“

Повдигаше ѝ се, но тя попи раната с кърпа.

Лъки мълчеше със затворени очи и стискаше зъби. Знаеше колко го е страх, но бе сигурна, че никога не би си признал.

Джоузи се върна, придружена от някаква силно гримирана жена в червено-черна рокля. Донесоха от бара кърпи, вода и бутилка уиски.

— Това е Пърл — приближи се Джоузи. — Не чух името ти.

— Лъки. Страшен късмет имам, няма що! — отвърна той.

— Не и тази сутрин. — Тя извади ножица и отрязва крачола на джинсите му.

Пърл му подаде уискито.

— Пийни малко, момче! Това ще намали болката.

Противно на очакванията ѝ, никой не нареди на Сара да стои настрана от възрастните, докато се занимаваха с раната. Явно децата в Дивия Запад бяха възпитавани по друг начин. На единадесет години се считаше, че си достатъчно голям, почти възрастен, освен това не

правеше впечатление фактът, че дете носи пистолет. Бяха притеснени от присъствието ѝ в това място на греха, но не я предпазваха от другите жестокости. Тя вече беше наясно, че Джоузи и Пърл са проститутки — знаеше смисъла на думата, но не и какво точно правят те. Джоузи беше зряла жена, но без яркото червило и грима на очите, тази сутрин тя изглеждаше толкова млада, съвсем като гимназистките, разхождащи се по улиците на Лос Анджелис.

За тях беше важно, че Джоузи е приятел. Беше дала на Сара птицата, която сигурно много обичаше. А сега помагаше на едно непознато момче.

Лъки се задави от първата глътка, но после взе да се справя с алкохола. Междувременно Пърл внимателно дезинфекцира раната, а Джоузи извади игла и конец.

— Опитай се да не мърдаш — обърна се тя към младия си пациент. — Хвани го здраво за крака, Пърл, и почиствай кръвта, за да виждам какво правя. Сали, подай му ръце, за да се държи за нещо. Малко ще те заболи, момчето ми, но не се безпокой! Знам какво правя.

Лъки стисна зъби и сграбчи ръцете на Сали. Той не отрони нито една сълза, макар нейните очи да се навлажниха, а ръцете ѝ изтръпнаха.

Когато свърши, Джоузи извади одеяло и възглавница и му каза да се опита да поспи.

— За спомен ще имаш един белег — каза тя. — Погледни, Сали! Шевовите имат формата на буквата „Л“! Инициалът ти ще остане избродиран завинаги върху крака ти, момче.

Изтощен от болката и алкохола, той затвори очи. Отдолу се чуваха грубите гласове на комарджиите и смеховете им, но май това бяха единствените шумове в театъра тази сутрин.

— Следващата миньорска смяна ще пристигне след три часа. Дотогава тук ще бъде спокойно. Но щом пристигнат, ще искат да се забавляват.

— Едва ли Лъки може да бъде преместен веднага — погледна го Пърл. — Можем да го сложим най-отзад, ще дръпнем отгоре няколко завеси и никой няма да разбере. Може и цял ден да спи.

— Добре, така ще направим — усмихна се Джоузи.

Той кимна. Сара си спомни, че госпожица Кашман я търси, но какво от това. Най-важното беше да остане до момчето, което обичаше

и което се нуждаеше от нея. Той трябваше да понесе всичко това, защото ѝ се бе притекъл на помощ и бе защитил честта ѝ.

— Можеш ли да заспиш? — попита го тя, когато останаха сами.

— Не знам. Вие ми се свят... Май съм пиян...

— Не се безпокой, няма да те изоставя! — Сали придърпа едно малко столче край леглото.

Очите му бяха затворени, но не беше заспал. Дишаше учестено, облян в пот от болките.

Жените събраха импровизираните хирургически инструменти. Джоузи разтвори завесата, водеща към сцената, но изведнъж се дръпна назад.

— Какво има? — попита Пърл.

— Струва ми се, че той е там. Чарли. — Гласът на Джоузи трепереше.

— Кой? Съпругът ти ли? — Пърл дръпна завесата. Пред бара имаше поне тридесетина мъже. — Къде? Кой е той?

Джоузи съвсем беше пребледняла.

— Не го виждам сега. Може да ми се е сторило. Един от мъжете приличаше на него отзад. Сигурно си внушавам. — Тя се отпусна на един стол с извита облегалка. — Той ще ме убие! Проследил ме е до Тумстоун и ще ме убие, задето го напуснах.

— Иди при шерифа! — посъветва я Пърл.

— Защо мислиш, че законът ме закриля? — горчиво се засмя Джоузи. — Когато Чарли им каже, че съм негова съпруга и съм го напуснала, те просто ще се съгласят, че съм негова собственост.

Лъки отвори очи и погледна измъчено Сара.

— Джоузи е в голяма опасност! — прошепна тя.

— И няма кой да ѝ помогне, освен мен. Когато се появи този Чарли, ще го гръмна, преди да я е докоснал.

Тя отвори широко очи и се наведе недоумяващо над него.

— Да не искаш да кажеш, че ще го застреляш?

Той се потеше обилно и говоренето явно го затрудняваше. Очите му се затваряха и с мъка ги държеше отворени.

— По-добре аз да застрелям него, отколкото той — Джоузи!

— Но... Ще го направиш ли наистина?

— Аз съм добър стрелец. — Сините очи отново се затвориха. — Джоузи е приятел. Няма да допусна да бъде убита. Щом се появи оня,

ще му видя сметката.

Сара не можеше да повярва на ушите си!

— Ще те пратят в затвора за това!

— Не смятам да го застрелям в гръб, Сали. — Той се усмихна немощно. — В Тумстоун не пращат в затвора за честен двубой.

Двете жени бяха слезли от сцената, без да чуят прошепнатата закана на младия закрилник на Джоузи. Изплашена, Сали се наведе още повече над него.

— Нима наистина ще го извикаш на... дуел? Та ти си още момче!

— Казах ти, добър стрелец съм. И бърз. Никой не може да ме изпревари.

„Сигурно го тресе — помисли си Сали. — Или е пиян.“ И все пак не бе убедена, че той се е отказал от намерението си да изпълни своята заплаха.

Лъки лежеше неподвижно със затворени очи. До замъгленото му съзнание едва достигаха звуците от бара. Сцената бе призрачно спокойна. Цяла вечност Сара разглеждаше лицето му, наслаждавайки се на красивите му мъжествени черти. Той беше се бил заради нея и тя му бе признателна. Нещо повече — за първи път се почувства истински и дълбоко влюбена.

Сякаш прочел мислите ѝ, Лъки отвори очи. На меката светлина те изглеждаха замъглени и много сини.

— Ти си най-красивото момиче, което съм виждал... — Тя се наведе и нежно го целуна. — Обичам те! — прошепна той.

— И аз те обичам!

Сали приглади влажната му коса и се усмихна.

— Почакай ме за минута. Сега ще се върна.

Порцелановите фигурки бяха там, където ги бе скрила. Взе ги, разви зеления копринен шал, пресече сцената и отново седна до него.

— Това са две старинни китайски птици — прошепна тя. — Мисля, че са вълшебни. Талисман за любов! Птиците са чифт и магията действа само, когато са заедно. Ще ти дам едната, а аз ще взема другата. Така ще останат завинаги заедно... Като теб и мен!

Тя сложи една от птиците в ръката му и той я погледна учудено.

— Те са чифт — повтори тя. Сали внимателно докосна птиците една в друга.

Внезапно в стаята притъмня и тя почувства странно замайване. След това просветля отново и Сали се озова на тавана на бабината си къща, стиснала в ръка едната порцеланова птица. Сцената и Лъки бяха изчезнали.

— Лъки! — изпищя тя. — Не! Върни се!

Сълзи потекоха по лицето ѝ. Тя се вгледа в птицата. Крилете ѝ нямаха жълти и розови ивици като на тази, намерена в сандъка на баба ѝ. Тя държеше птицата, която Джоузи ѝ беше дала! Другата беше останала в Лъки!

— Не си отивай! — помоли тя. — Върни се! Обичам те! — Сара се свлече на пода и скри лице в длани.

Споменът беше толкова ярък — все още ръцете ѝ пазеха топлината на неговите. Болка прониза сърцето ѝ.

— Лъки! Винаги ще те обичам! — захълца тя. — Винаги... Винаги... Винаги...

Само сенките чуха нейните ридания. Сенките и самотната порцеланова птица в ръката ѝ.

Отдолу по стълбището долетяха познатите гласове на родителите ѝ. Издаваха паника.

С клатушкане Сали се отправи към стълбата. Майка ѝ изпищя и се втурна да я прегърне.

— Сали, къде беше? Къде се губиш от вчера досега, цяло денонощие!

ТРЕТА ГЛАВА

И след цял век духовете от миналото не бяха се успокоили.

За Сара споменът бе все така ярък, както и преди двадесет години. Днес, един ден преди тридесет и първия си рожден ден, тя беше отново в „Театъра на птичите клетки“ и ѝ се струваше, че сънят ѝ е оживял. Гласовете на другите туристи избледняха и се чу ехото от гласа на Джоузи и дишането на Лъки — последният неин спомен от преди двадесет години. Невероятният сън бе пред очите ѝ.

Сълзите ѝ отмиха праха и белезите на времето и всичко потъна в омаята на спомена. Завладя я усещането, че само да се обърне и ще го види. Изтръпнала, Сара мина под клетките и се изкачи по изтърканите стъпала на сцената.

Гласовете звучаха все по-силно и по-силно. Болката в сърцето ѝ бе непоносима. Как бе страдала по него! Дори и сега, двадесет години по-късно, той ѝ липсваше.

Малка музейна експозиция — мебели и една катафалка, теглена някога от кон — зловещо напомняше, че Лъки отдавна е мъртъв. Тя застана на мястото, където той бе лежал, и чу отново думите му: „Обичам те!“.

Болката бе непоносима. Опитала се бе през тези години да убеди себе си, че всичко е било само детски сън. Семейството ѝ я беше обвинило, че е избягала. Не бяха я намерили на тавана, когато я потърсили онзи късен следобед. Бе се опитала да разкаже на майка си за Тумстоун и бе укорена, че е сънувала кошмар, и напълно заслужено след всичките тревоги, които бе създавала с тайното си бягство. Бяха решили, че с настъпването на мрака не е могла да намери пътя за дома и е пренощувала в гората. Понякога Сара сама вярваше, че е било така. Но не и когато я връхлиташе яркият спомен. А сега бе уверена, че не е била в гората зад къщата на баба си в нощта след единадесетия си рожден ден. Беше пренощувала в хотела на Нели Кашман и бе спала до момчето, в което се бе влюбила за цял живот.

Сънят бе оживявал в съзнанието ѝ безброй пъти за тези двадесет години. Беше си фантазирала как ще посети Тумстоун, но все отлагаше за „по-подходящо време“, когато няма да е тъй заета. В действителност се боеше да се изправи пред спомена.

Е, не се оправдаваше. Наистина бе много заета. Завърши колеж и взе докторска степен по журналистика, след което се впусна в кариерата на сценарист и на помощник-оператор в едно телевизионно студио. Но до леглото си неизменно държеше стара книга за историята на Тумстоун. Подробностите около сребърните мини бяха станали за нея обект на постоянен интерес. Сред най-ценните ѝ вещи бе и книга с фотографии от „Птичите клетки“. Беше я взела много отдавна от обществена библиотека, излъга, че я е изгубила и заплати глобата от скромните си спестявания.

„Ще отида някой ден!“ — все си повтаряше тя и винаги страхът стискаше гърлото ѝ. Как да отиде, като знаеше, че Лъки няма да е там? Истината бе, че тя искаше да запази спомена за този сън.

И ето сега бе решила, че е изтекло достатъчно време. Но се излъга — болката бе още много силна. Този път, освен спомените, имаше и друга причина за присъствието ѝ тук. Сценарият.

Всички нейни чувства — радости, тъги и непосредствените ѝ познания за онова време бяха възплътени в тази пиеса — първият ѝ голям драматургичен опит. Намерението ѝ бе да опише не Лъки, а Джоузи и живота ѝ на проститутка в един миньорски град. Оживяла ли е след идването на съпруга си? Сара си бе задавала този въпрос хиляди пъти. Намесил ли се е Лъки, за да изпълни обещанието си, след като Джоузи бе зашила раната му? Дали бе убил заради Джоузи, или сам бе убит? В пиесата Джоузи избягваше невредима от лапите на съпруга си, но не и от живота на лека жена в бара.

Отляво започваше задното стълбище, по което Лъки я бе извел, а по-късно бе пренесен с кървящ крак. Сара се подпря на същия парапет и погледна към залата долу. За нейно учудване масата за покер и столовете бяха там, отрупани с карти и пури, сякаш мрачните мустакати играчи всеки момент щяха да се върнат. Кой би очаквал, че всичко си е останало непокътнато? Наоколо витаеше някаква призрачност. Усещаше се във въздуха. Но димът на пури и миризмата на уиски бяха изместени от дъх на плесен и забвение.

Може би така ѝ се струваше, но дочу стъпки. Духове!? Тяхното вездесъщо присъствие я караше да си мисли, че се опитват да я уловят и да я отвлекат обратно в миналото.

Сара усети, че се задушава. Трябваше да се махне оттук. И отново изплува споменът за Лъки. Тя бързо излезе навън. Чувстваше се така, както в деня, когато се срещнаха.

Из града бяха настъпили повече промени. На мястото на пансионите от района на червените фенери се издигаха училищни сгради и един тенискорт. Зад ъгъла бе мястото на боя, в който Лъки бе намушкан. Сара се боеше да затвори очи. Струваше ѝ се, че ще види отново всичко... Кръвта, болката в очите му...

„Всичко е прекалено реално!“ — наум си рече тя и разтреперана пое по стъпките им надолу по Алън стрийт, по дървените тротоари покрай старомодните витрини, зад които сега бяха изложени сувенири. Барът-хотел „Кристал Палас“ още си стоеше, макар другите да ги нямаше. Но навсякъде, където минеше се носеше зловещият дъх на плесен, примесен с напрежение.

Тафнът стрийт си бе на мястото и — за нейно учудване — там си беше и хотелът на Нели Кашман, превърнат в ресторант. Нагоре по склона зееха огромни дупки — следите от някогашната кипяща миньорска дейност.

Фримънт стрийт... Не откри оръжейния магазин.

Нямаше причина, а изпитваше безкрайна самота. Улови се, че се вглежда в лицата на младежите наоколо и очаква да види лицето на Лъки, усмивката му и ясните сини очи.

Започна да се спуска здрач и с февруарския студ обезлюдяха и улиците. Сара погледна часовника си. Вече два часа се разхождаше, потънала в спомени. В мотела щяха да пазят резервацията ѝ само до шест часа.

Подкара към края на града и реши, че назъбените силуети на далечните планини ѝ изглеждат натрапчиво познати. В миналото по склоновете им се бяха спускали индианци, сеещи смърт и разруха след себе си.

— Смятам да остана около седмица — каза тя на мотелския администратор, докато се записваше. — Правя проучване за ранната история на Тумстоун.

— Сградата на съда е превърната в исторически музей. Започнете от там.

— Ще ми се да поговоря с някой историк. Работя по един филмов сценарий.

С усмивка мъжът ѝ подаде ключа от стаята и прокара пръсти през посивялата си коса.

— Ще ви дам името на един човек, който знае повече от всеки друг за историята на онези славни дни. Той е мой приятел. Заслужава си да поговорите с него.

„Отлично. Жив съвременник“ — помисли си тя, докато прибираще кредитната карта в портфейла си.

— Бихте ли ми дали телефона му?

— Разбира се. Обаче той живее извън града. Собственик е на фермата „Върд Спрингс“ на няколко мили в западна посока. Прапрадядо му основал това ранчо по времето на индианските нападения. — Администраторът написа името и телефона на гърба на една от хотелските картички и я подаде на Сара.

— Скот Макинес — прочете тя. — Благодаря, ще му позвъня.

Щом влезе в стаята си, Сара побърза да избере номера. Отговори ѝ женски глас. Изминаха почти две минути, докато той се обади.

— Скот е на телефона. — Гласът беше дълбок и приятен и не изглеждаше да принадлежи на възрастен човек.

— Господин Макинес, казвам се Сара Кристиансън. Току-що пристигнах в Тумстоун, за да напиша един филмов сценарий, посветен на най-добрите му дни, и ми казаха, че вие сте местният историк. Бихте ли се съгласили на една среща? Естествено, името ви ще бъде включено в екипа, създал филма.

— Разбира се — отвърна плътният глас, — но не виждам смисъл да изписвате името ми на екрана без особени заслуги.

— Съжалявам, ако съм ви обезпокоила. Май идвахте отнякъде?

— Да, тъкмо влизах. Искате ли да дойдете в ранчото?

— Би било чудесно. Кога ще е удобно?

— Вечер. Дори, ако искате, елате сега. Мислех да си сложа пържола на скарата, докато взема един душ, но нищо по-просто от това да сложа две и да отворя още една бира.

— Много мило от ваша страна!

— Моля. Аз съм на двадесет и четири мили от вас по шосе осемдесет и две. Можете да излезете на него северно от гробището „Бут Хил“ и после следете за една порта с надпис „Върд Спрингс“. Ще се видим след... около час, нали?

— Точно така.

Двадесет и четири мили за някои хора не беше нищо. Може би такъв е местният стандарт. Сара бързо разопакова нещата си, внимателно извади своята старинна порцеланова птица от подплатената кутии и я постави на масичката край леглото.

— Най-сетне у дома! — каза тя на безмълвната загадъчна фигурка.

Докато шофираше в западна посока, над околностите се спусна здрач. След няколко мили теренът рязко се измени. Изсъхналата земя, покрита с бодливи кактуси, премина в меки зелени хълмове, осеяни тук-там с тънките силуети на юкови дървета. Те от своя страна се смениха с групички млади дъбове, чиито сенки трептяха в прерийната трева, раздвижени от вечерния вятър.

Табелата за „Върд Спрингс“ висеше под дървена арка над тесен път, отклоняващ се от главния. Тя подкара по него и след още половин миля видя светлините на несиметрична къща с бяла гипсова мазилка отвъд безкрайните ниски бели огради на ранчото. Силна лампа осветяваше входната алея. Нощта бе хладна и неестествено тиха. Тишината бе съвсем различна от тази, с която тя бе свикнала в Лос Анджелис. Полумесецът се бе спуснал ниско, а звездите постепенно обсипваха нощното небе. Отнякъде залая куче и наруши покоя. Сара тръгна по верандата сред огромни глинени саксии с екзотични растения и дръпна звънеца върху тежката резбована врата.

Гласът по телефона бе дълбок и любезен, издаваше интелигентност и принадлежеше на сравнително млад мъж. Сара не знаеше как изглежда Скот Макинес, но бе тъй изненадана от мъжа, който отвори вратата и се изправи в полусянката на меката светлина, струяща отвътре, че неволно отстъпи.

На височина той бе над сто осемдесет и пет, а раменете му почти запълваха вратата. Когато свикна със светлината, красотата на лицето и небесносините му очи я впечатлиха. Имаше нещо в него, което веднага

я смути, но вероятно това бе изненадващата привлекателност, вместо очакваната външност на сух учен. Мъжът приличаше повече на каубой, излязъл от плакат с тесните си джинси и ботуши, с мускулите, издуващи запретнатите му ръкави.

— Аз съм Сара Кристиансън — представи се тя.

— Скот Макинес — протегна ръка той. — Заповядайте.

— Прекрасно е у вас, господин Макинес. За първи път съм в ранчо и ме учудва тишината, която цари тук привечер.

— Хората от града понякога се притесняват от тази тишина. — Имаше обаятелна усмивка и ѝ напомняше за някого, но тя не можеше да се сети за кого. — На мен лично — продължи той — провинцията ми действа успокояващо в сравнение с Тумстоун. Градът също е тих, но усещането, че си заобиколен от духове е изключително уморително в късна доба. Заповядайте оттук, навътре. Ей сега ще погледна въглищата.

„Не съм единствената, която усеща присъствието на духовете“ — помисли си тя.

Влязоха в стая с ярки индиански килимчета по стените и по пода. Единият ъгъл бе зает от голяма кръгла камина, облицована с мексикански плочки. Мексикански бяха вероятно и не многобройните масивни, тъмни мебели.

— Имате красива къща!

— Тази част е запазена в оригиналния ѝ вид от времето на моите прапращодители.

Къщата изглеждаше безлюдна. Тя се запита къде ли е жената — може би съпругата му — която бе вдигнала телефона.

Той влезе в кухнята, облицована със същите грубовати плочки и нисък гредоред и любопитно я погледна. Защо я наблюдаваше по този начин?

— Какво ще пиете? — дрезгаво запита той.

— Вие споменахте бира.

— Вярно е. Е, аз съм готов за още една. — Той взе две кутии от хладилника, наля в чаши и ѝ подаде едната.

Дълъг коридор водеше от кухнята към голям хол с прозорци на трите стени. Завеси нямаше и звездите на нощното небе се виждаха отвсякъде. В центъра стоеше кръгла маса, заобиколена от столове, а в единия ъгъл — няколко кожени фотьойла.

— Момент да погледна скарата отвън — каза той. — Сигурно сте гладна. Как желаете пържолата си?

— Средно изпечена. — Едва ли беше сега времето да му обяснява, че от месеци не е вкусувала пържоли. Когато си на гости в ранчо, не можеш да обясняваш защо спазваш диета. — Всяка вечер ли си приготвяте скара?

— Почти. Обикновено освобождавам икономката си вечер и си готвя сам, а скара е най-лесно. Не цапам кухнята.

— Не сте ли женен?

— Не. А вие?

— Не.

— Надявах се отговорът да е не — усмихна се той. — Чувствам се по-спокойно, ако съм с неомъжена жена. След като затворих телефона, се сетих, че трябваше да ви попитам дали сте сама.

— Благодаря ви за поканата.

— Искяхте да разговаряме за историята на Тумстоун. Това е любимата ми тема. Имам и доста добра библиотека с исторически документи, които може би ще ви заинтересуват.

В далечния ъгъл на верандата бе иззидана тухлена скара. Той взе машата и извади два увити във фолио картофа изпод въглените. После сложи на решетката две големи пържоли. Пушекът се издигна право към лицето му и той замижа. Тя се възползва от възможността да го разгледа по-добре. Не всеки ден ѝ се случваше да среща толкова красиви мъже.

— Бързо стават — рече той.

— Да ви помогна ли?

— Нали сте ми гост, но ако все пак искате, донесете салатата от хладилника. Роза винаги я приготвя предварително, защото знае, че не ми се занимава и с нея. Хлебчетата са в една кошница на шкафа.

След няколко минути се настаниха един срещу друг на масата със запалени свещи.

— Не е много цивилизовано, но нищо не може да се направи. Такъв е моят живот — каза той.

— Харесва ми! — усмихна се тя. — Голямо ли е ранчото? Имате ли много добитък?

— Нито една крава — отвърна той, като ѝ подаде салатата. — Баща ми отглеждаше добитък, но подобни занимания не ми допадат и

затова след смъртта му продадох животните. Сега припечелвам от отглеждането на коне. А вашият сценарий? С какво мога да ви бъда полезен?

— Пиша за телевизията. Сценарии. Три години работех в екип, а това е първият ми самостоятелен опит. Действието се развива в Тумстоун около хиляда осемстотин и осемдесета година. Знам, че разговорите с познавачи са по-ценни от прочитането на някакъв материал, тъй като добавят собствени разсъждения, обогатени от житейския им опит. Например... атмосферата наоколо. Човек може да чете описанието на едно ранчо в Южна Аризона, но съвсем различно е да бъдеш тук и да се вслушваш в тишината с поглед, зареян в необятното нощно небе.

— Сценарият е художествен, нали?

— Да, но обстановката трябва да е автентична.

— Разбирам. — Скот Макинес не изглеждаше особено доволен. — Ще използвате дуелите в конюшната „Корал“ или нещо подобно.

— Не. Дуели няма да има. Интересувам се от „Театъра на птичите клетки“. Героите ми са „Дамите на нощта“. Искам да получа съвсем ясна представа за техния живот, а това го няма в книгите, които съм чел.

Настроението му помръкна. Изглежда я продължително, отмести поглед и си отрязва от пържолата, но не започна да яде.

— Малко се знае за тях. Проститутките рядко са използвали истинските си имена. Невъзможно е да се проследи живота им, освен ако не са били свързани с някоя известна личност, като например Кейт Големия нос, която е била любовница на Док Холидей, преди да я изхвърлят от града. Защо именно проститутките ви интересуват?

— На първо място заради очарованието, с което е обвеян „Театърът на птичите клетки“. Толкова неща са се случили там. Ако стените можеха да говорят, биха ни разказали хиляди истории.

— Ако стените там можеха да говорят, повечето казани от тях неща щяха да са нецензурни. Театърът е бил бордей с репутация, надхвърляща далеч границите на щата Аризона.

— Точно затова ще е интересно на екрана! — засмя се Сара. — Изненадана съм колко добре е запазен театърът.

— Собствениците му го затворили за цели петдесет години.

— Колко предвидливо! Когато влязох днес за първи път, се опитах да си представя как е изглеждал по онова време.

— Нима си представяхте всичко в пълния му блясък? Всъщност тези „паднали жени“ са имали ужасен живот. Съвсем различен от лустросаните уестърни по телевизията.

— Защо сте толкова сигурен — остро го погледна Сара, — че ще представя живота им с лустро?

— Няма ли да го направите?

— Не, разбира се. Под лустрото на проституцията се крият немалко трагедии. Онова, което ме интересува, е как жените са се справяли с деградацията, как са оцелявали.

— Мнозина от тях не са успявали. Някои се самоубивали или се пропивали. Няколко успели да се омъжат за местни каубои. Знам поне за една — на име Маги Ирландката — която хванала един златотърсач, а той пък попаднал на богата сребърна жила и така Маги отплавала обратно за Ирландия с половин милион долара. — Той си отрязва една голяма хапка, сдъвка я и продължи: — Някои от по-предприемчивите момичета отворили по-късно собствени бордеи. След затварянето на северните мини те се отправили към други градове със златотърсачи. — Тонът му караше Сара да изпитва неудобство. В говора му личеше нетърпение и презрение. — Знам няколко истории и имена на най-известните тумстоунски дами за забавления, но нищо повече. Слаб съм на тази тема. Питайте ме за дуели и престъпници и ви обещавам да се представя отлично.

— Но за толкова от тези дами е писано! — Сара се опитваше да разчупи пренебрежителното му поведение. Защо той се стремеше да я отклони от темата за „падналите жени“? — Например Лили Лудия кон, Мадам Мустази, Ани Холандката...

— Вярно е, били са известни, но само в града, който по онова време е наброявал към три хиляди и седемстотин жители. Никой не го е било грижа от къде са дошли или къде са заминали. По дяволите, Сара, никой не го е грижа и сега! — Той допи чашата си и стана. — Извинете ме! Ще донеса още по една бира.

Три хиляди и седемстотин! Не бе и подозирала. „Какво искаше да каже, че никой не го е грижа? Мен, например, ме интересува!“ Сара остави вилицата си и погледна ясната нощ навън. Звездите ярко блестяха. На идване бе успяла да различи очертанията на конюшните,

но сега булото на нощта бе покрило всичко наоколо. Стъклата на прозорците отразяваха горящите свещи. Струваше й се, сякаш животът бе спрял и тя бе останала съвсем сама в малкия кръг светлина около масата.

Скот Макинес изглеждаше приятен събеседник, но тя вече се съмняваше в готовността му да ѝ сътрудничи. Сигурно, ако интересът ѝ беше насочен към братята Ърп или другите кръвожадни стрелци, щеше да е по-лесно. Но тя се интересуваеше от жени. И то от „паднали жени“. Тема, която той откровено бе признал, че не обича да засяга.

Сара разрови без желание салатата си. „Какви жени? Пропаднали! Не и когато можем да говорим за пищови, пиянски дуели и безмозъчни убийства? — говореше си наум тя. — Какво друго да очакваш от един каубой? И Лъки беше същият“ — спомни си тя за презрителното му отношение към „лошите жени“.

Скот се върна с две кутии студена бира и напълни чашата ѝ.

— „Птичките“ е трябвало да си купуват разрешителни за практикуване на професията. Някои от тях още се пазят, но почти навсякъде липсват фамилните имена. Струва ми се, че таксата е била седем долара месечно. — Той си взе едно хлебче. — Опитвам се да ви помогна, Сара, но смятах, че ще ме питате за Док Холидей и Джони Ринго, за братята Ърп, както и за всички останали.

— Разбирам... — Може би не му се нравеше, че е засегнала тема, в която не бе специалист. Изразът на лицето му бе красноречив: „Защо, по дяволите, някой се интересува от проститутките?“.

— Тумстоун е бил най-дивият град от американския Запад. Не малко престъпни елементи са се насочили насам след изхвърлянето им от Додж сити. Банди са пресичали границата с Мексико, а индианци са избивали златотърсачите, проникнали в тукашните планини. Шерифът е бил приятел с бандитите, а федералните власти в лицето на Уайът Ърп и братята му са били обвинени в убийства. Убийства са ставали ежедневно и са оставали безнаказани, освен когато някой е бил застрелван в гърба.

— Интересът ви към историята на Тумстоун е нещо като хоби, така ли? — Тя отпи от бирата си.

— Да. Нещо като семейно задължение. Прапрадядо ми е бил в първата група златотърсачи.

— Златотърсач ли? Откъде е дошъл? Разкажете ми.

Скот отмести чинията си и изражението в очите му омекна.

— Иън Макинес е работил като миньор в Англия, опознал бизнеса и решил да се захване самостоятелно. Забогатял и вложил парите си в земя. След като железницата достигнала до Бенсън, говедовъдството станало доходен бизнес по тия места.

— Значи в жилите ви тече кръвта на пионерите на тази земя! — усмихна се тя.

Той отвърна на усмивката ѝ и напрежението спадна.

— Майка ми бе местен историк. Аз се запалих покрай нея още от детството си. Представях си, че съм Уайът Ърп във всички игри. Упражнявах се с револвер и започнах да печеля всички местни състезания. Стрелците от онова време бяха мои кумири, както бейзболните звезди за другите деца. Сигурно съм прострелял хиляди консервни кутии през живота си. Всъщност, признавам, все още го правя.

— Кое?

— Упражнявам се в бърза стрелба по консервни кутии. — Той широко се усмихна. — Мъжете само се правят на възрастни. Подозирам, че жените добре усещат това.

Сара се засмя. Поне признаваше инфантилността на мъжката половина от човечеството. Изобщо не се опитваше да я впечатли, което, разбира се, ѝ хареса.

Какво ли беше мнението му за самата нея? Тя съзнаваше, че малко мъже биха ѝ устояли, ако решише да ги изкуши. Погледът на Скот Макинес потвърждаваше същото — една жена никога не греши в подобни случаи. Но трудно бе да прецени за какво мислеше в момента. Той бе забелязал приятната ѝ изненада на входа. Явно притежаваше самочувствието на харесван мъж. Издаваха го дори движенията му. Изключено бе да не го съзнава. А погледът му бе смущаващ, когато най-малко го очакваше. Както сега. Тези сини очи, отразяващи блясъка на свещите, бяха насочени към нея и я хипнотизираха.

— Какво има? — попита Сара.

— Не разбирам...

— Гледаш ме така странно.

— Извинявай. Не исках да те обидя. Нещо в смеха ти е... като музика. Напомня ми една стара песен.

— Коя песен?

— Не си спомням. Чувал съм я някъде.

И когато той отмести поглед, на Сара ѝ се стори, че изведнъж в стаята притъмня, защото вече не виждаше очите му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скот се облегна назад и предложи:

— Така... Разкажи ми още нещо за работата си.

Тя преглътна, боейки се да не попадне отново под магията на погледа му. По дяволите! Такова нещо не ѝ се беше случвало... Е, само веднъж. Сигурно това бе магията на Тумстоун... Само тук можеше да срещне мъж, чиито очи бяха сини като тези на Лъки. Испита странно възмущение, но успя да го превъзмогне.

— Фабулата е готова и имам грубо нахвърлян текст. Липсва ми само автентичната атмосфера на хиляда осемстотин и осемдесета година.

— Колко време си си дала да заредиш сценария си с „автентична атмосфера“?

— Шест седмици. Може да реша да остана и да довърша пиесата тук. Тъй като това е първият ми самостоятелен опит, много е важно за мен. Може да се окаже стъпало в кариерата ми.

— И героините са проститутки?

— Две от тях. Едната става такава, когато съпругът ѝ я изоставя, а другата е избягала, защото е имала нещастно детство. Смятам, че мнозина от тези жени са имали подобна съдба. Били са жертви на своето време. Малко са били женските професии в пограничните градове. Героите ми не са нито безчестни, нито насилници.

— А аз мислех, че всичко ще бъде автентично! — невинно подхвърли той.

— Така е, Скот!

— Проститутката с добро сърце, а? Те всички са живели на ръба на закона, но се оказали достатъчно жилави, за да оцелеят.

Тя настръхна, спомняйки си Джоузи. По този въпрос „експертът“ знаеше по-малко и от нея.

— Нима вярваш, че една танцьорка не е била способна на нежност?

— Нямах предвид това — каза той. Замисли се и продължи: — Изключения е имало винаги и все пак много от тези „птички“ са били преследвани за грабежи и дори за убийства. Това са факти. Ти сама каза, че се интересуваши от фактите.

— Да, но моят разказ е художествен.

Той потри брадичка и се наведе. Гласът му прозвуча тайнствено:

— Защо не напишеш истината за славните дни на Тумстоун? Бога ми! Ще подежда доста отрезвяващо. Толкова глупости и легенди се представят за истина. Лъжи, повтаряни многократно, се приемат за чиста монета.

Сара внимателно се вгледа в него. Отношението му започваше да я дразни. Той пренебрегваше работата ѝ и дори я уговаряше да промени текста според собствените му предпочитания. Макар помощта му да ѝ бе нужна, не биваше да допуска той да ѝ въздейства и да променя замисъла ѝ.

— Непреклонен си. Разбирам желанието ти историческите факти да имат превес над митовете, но аз не правя историческо изследване. Аз пиша пиеса.

Скот очевидно бе свикнал да се зачита мнението му, защото продължи да спори. Може би вярваше, че ще я убеди.

— Какво лошо има в истината? Историята на Тумстоун надвишава всяко въображение.

— Не разбирам защо спорим. — Тя отметна коса. — Нима не искаш да пиша за родния ти град?

Скот стана, отиде към прозореца и се загледа в нощта.

— Може би имам съмнения. Толкова глупости се изписаха. За онези от нас, които знаят фактите, направо е скандално. Туристите идват заради уестърните. Идват от Германия, от Япония, дори от Австралия, разглеждат „Корал“ и си представят дуелите. Само че те са се провеждали на съседната улица. Искат да минат по стъпките на Уайът Ърп. Купуват глупави сувенири... Всичко е комерсиализирано.

— Как няма да бъде? И какво значение има, ако дуелите са били на друга улица? — Доволна от себе си, Сара продължи: — Разбирам мисълта ти — и моят сценарий е с комерческа цел. Той е художествен вариант на онази отминала епоха. Какво лошо има в това? Интересни са ми обикновените хора, живели тук, а не твоите злощастни „герои“ от дуелите. Освен това, те не са били никакви герои, а мошеници.

— Мошеници ли?!

— Точно така. Като историк трябва най-добре да знаеш какви са били.

— Хора на пограничния закон. — Думите му прозвучаха самотоволно.

— Не, мошеници!

— Това е обидна квалификация, Сара!

Тя не разбираше дали е обиден, или само се преструва на такъв, защото в очите му проблеснаха искрици.

— Хора на закона ли? Дрън-дрън! Мислех, че държиш на истината.

— Държа! Но какво искаш ти? Истината или художествена измислица? Предполагам, и двете.

Беше абсурдно! Въртяха се в кръг и тя не бе сигурна за какво спорят, освен че той не понасяше героите му да бъдат обиждани от нея, която бе на страната на „леките жени“. Каква глупост! Като че ли неговите каубои не бяха се влюбвали точно в тези жени. Скот Макинес бе най-твърдоглавият човек, когото бе срещала.

— Оставам с впечатлението, че изпитваш единствено презрение към моя художествен замисъл и мисля, че си несправедлив. Имай ми доверие, сценарият ще стане добър. Един разумен човек не би се бъркал в основната концепция на автора.

— Хората вярват на телевизията — отвърна Скот. — Твоят филм с неговата автентичност, ще бъде погрешно сметнат за историческа истина.

— Съмнявам се!

— Ще бъде и ти го знаеш.

— Виж какво, Скот — разпери тя безпомощно ръце, — знам, че си зает човек. Не искам повече да отнемам от времето ти.

Той се наведе да вземе голяма костенурка, която пълзеше към тях. След това се отпусна на един от кожените фотьойли, кръстосал крака, с тежкото земноводно на гърдите си. Очарована, Сара ги наблюдаваше. Очевидно костенурката беше домашният му любимец.

Сара се замисли, обезсърчена. Нещо в него я смущаваше. Но какво? Краткото мълчание поразведри атмосферата.

— Мислех, че ти трябва съвети от местен историк — кротко каза той.

— Разбира се.

— Да приемем, че това съм аз. Щом се интересуваш от осемдесетте години на миналия век, мога да ти кажа неща, които само аз знам.

Странно... Какво самомнение! Тя присви очи.

— Нима?

— Просто ми повярвай. Познавах хора от онова време.

„И аз!“ — искаше да извика Сара, но как би обяснила, че е била в хиляда осемстотин осемдесет и втора година. Бе очаквала да узнае от него автентични истории и малко известни факти, за да успее да отсее реално съществували събития от легендите.

— Означава ли това, че ще разговаряме, въпреки несъгласието ти с моите идеи?

— Обещавам. Оценявам добрите ти намерения. — Той я погледна усмихнат. Костенурката доволно лежеше на гърдите му. — Може пък да се окаже интересно да се зарови човек в материали за „падналите ангели“ от Алън стрийт.

— За твоё успокоение ще включа един дуел пред „Птичите клетки“, за колорит. — Сара погледна часовника си. — Днес имах дълъг ден. Можем ли да се срещнем отново утре? Нека те поканя на вечеря в града.

— При мен е по-спокойно и приятно — побърза да каже Скот. — Защо не дойдеш утре. Когато пожелаеш, можеш да използваш моята библиотека. По-добра няма да намериш. Вземи си бански костюм да поплуваш в басейна. Водата се затопля. След като и аз си свърша работата, ще вечеряме с бутилка добро вино и ще поговорим сериозно.

— Сериозно... — повтори тя. — Добре, ще ми бъде приятно. Конете ли са основното ти занимание?

— Да. Но ти можеш да се чувстваш като у дома си. — Той внимателно остави костенурката на пода и се изправи. — Ела, ще ти покажа къде е библиотеката. Сигурно ще съм излязъл, когато дойдеш утре. Роза ще ти приготви обяд. Всъщност, мисля да я помоля да приготви някой от страхотните си специалитети за вечеря.

— Благодаря! Ти си изключително любезен домакин.

Библиотеката бе в по-новото крило на къщата. Всички стени бяха покрити с рафтове, а в центъра имаше маса с два удобни стола.

— Класифицирал съм книгите си. Иначе не мога да ги намирам. Ето тук са материалите по историята на Аризона. Повечето от тях наследих от майка си. Останалите издирих сам. — Сара се обърна и с интерес се зачете в заглавията. — Нямам много за проститутките — добави той. — Никой не е имал достатъчно сведения за тях, за да опише живота им.

— Нито пък го е било грижа, както ти сам каза. Кого си познавал от онова време?

— Всички те не са вече между живите.

— Х-м-м... Знаеш ли нещо за Нели Кашман?

— Ангелът на Тумстоун? Естествено. Цялата информация за нея е тук. Нахвърляй въпросите си и ще ги обсъдим по-късно.

— Ти си повече от любезен. За всекиго ли би го направил?

— Не. Но не всеки ден на вратата ми се появява някой като теб — някой, чийто смях ми напомня смътно за онази стара песен. Може би до утре ще успея да си я спомня.

Върнаха се във вестибюла и тя попита:

— Отново ли ще се опиташ да ме накараш да сменя темата на сценария?

— Разбира се. Всичко, което се пише за моя град, е важно за мен, независимо дали ще гледам филма, или не. Въпреки че не обичам да гледам телевизия.

— Всички така казват. И всички гледат.

Той отново се усмихна и я изпрати до колата. Нощта бе ясна и тиха. В далечината виеше койот. Някъде наблизо тихо изцвили кон. Две кучета изскочиха от сенките и с въртене на опашки посрещнаха стопанина си.

— Красиво е тук! — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на него.

— Красотата цени красивото. Радвам се, че се запознахме, Сара. Внимавай, койотите често пресичат пътя.

— До утре! — сбогува се тя и влезе в колата.

Скот остана навън при кучетата си, докато светлините на колата ѝ се загубиха. Нощта го обгърна и той потъна във времето...

Преди един век небето беше същото. Същата горичка растеше зад къщата. Сред хълмовете койтото виеха към луната в тихите нощи. Но преди един век по тъмните склонове дебнеха индианци и разбойнически банди.

Всичко помнеше. Всичко! Трябваше да остане в онова време — той бе създаден за него. Бе влюбен и бе изоставил момичето си, когато ѝ бе нужен. Какво ли се бе случило с нея? Какво си е помислила тя, когато не го бе намерила?

Скот Макинес си бе задавал тези въпроси хиляди пъти през последните двадесет години. И никога не бе намерил отговорите. Нито пък бе успял да замести своята любима с друга. Просто не вярваше, че е възможно. Съдено му бе да остане самотен, пленник на спомените си, предопределили целия му живот.

Странно, колко необяснимо и силно се бе влюбил в нея! И най-странното бе, че друга любов така и не срещна в живота си. Дори и сега, приближавайки тридесет и първия си рожден ден, в сърцето му имаше място само за красивото момиче, изживяло отдавна живота си. Момичето, което го бе обичало в онзи отрязък от вечността...

1882 година. Прахта още скърцаше между зъбите му. Чуваше конския тропот по широките мръсни улици, мелодиите от салоните, изстрелите в тъмнината... Лъхаше на разлято уиски, барут, евтин парфюм, обори със слама... Усещаше дори въздуха на 1882 година в дробовите си. Но не можеше да се върне там.

Не че не се беше опитвал. Беше опитал всичко. Сърцето, душата и умът му принадлежаха на един свят, в който той не можеше да бъде отново. Трябвало е да се роди преди един век и да остави своя следа в историята на този суров град. Сигурно щеше да бъде герой. Блясъкът на славата го изкушаваше и днес... Само да можеше да върне времето!

Скот галеше кучетата, коленичил под звездите на февруарската нощ, за сетен път изгубен в спомените. Прекараната вечер със Сара Кристиансън бе извикала натрапчиви видения и бе смутила покоя му. По дяволите! Не биваше да се оставя миналото да го обсеби! Може би сбърка, че я покани. Развълнува го красотата ѝ... Въздействаше му по мъчителен начин.

Кучетата го следваха по петите като просяци за остатъците от вечерята. Какво се бе случило тази вечер? Той все още не можеше да разбере.

Нещо в тази жена го влудяваше и нарушаваше душевното му равновесие. Смути се още в мига, в който тя се появи. Не бяха само кротките ѝ сини очи и златистите къдри. Имаше и нещо друго, необяснимо... Чувстваше се объркан и напрегнат. Този познат смях?! Усещането за близост...

Спомените от вечерта му причиняваха същата болка, която бе изпитал като момче. В онези дни той изпиваше шепа аспирини и излизаше да се упражнява в стрелба, но в края на краищата трябваше да легне на тревата и да се остави на спомените, изпепелили душата му. Бе лежал под облаците, бе се заклевал, че ще намери начин да се върне в света на Сали, бе се чудил, защо толкова боли споменът за нея...

Същата болка не му даваше покой и тази вечер. Той се чувстваше като в затвор между стените на къщата. Не би могъл да се упражнява в стрелба в тъмното, но можеше да поязди. Оседла любимата си кобила и я подкара по алеята. Толкова му се искаше да е достатъчно светло, за да препусне към хълмовете!

Споменът го догони. Вятърът, шумолящ в дърветата, му върна онази стара тъжна песен и смеха на Сара. Той се мъчеше да разсее тъмнината и да проникне в небитието. Коя беше тази жена, появила се така неочаквано в живота му?

ПЕТА ГЛАВА

Сънят ѝ беше неспокоен. Мислите за Скот Макинес я бяха оплели като паяжина. Сара бе смутена и объркана. Невероятно сините му очи криеха някаква тайна. Тя се боеше да погледне в тях от страх, че ще види там не своето, а нечие чуждо отражение. Като че ли гледайки нея, той виждаше друга.

Цяла нощ Сара сънува Лъки. В съня ѝ погледът му бе непроницаемо дълбок, а ръцете му приличаха на тези на Скот Макинес, прегърнали голямата костенурка. От къде на къде Лъки ще има ръцете на Скот?

„Естествено е да сънувам Лъки. Нали съм в Тумстоун!“ — каза си тя, като се събуди. Откакто бе пристигнала, Лъки непрекъснато владееше мислите и сънищата ѝ...

Сара въздъхна. Искаше ѝ се вече да е приключила с работата и да напусне сумрачната стая. Да се разхожда по улиците, където бяха вървели заедно, въпреки че беше твърде мъчително и тъжно.

Тя пристигна в ранчо „Върд Спрингс“ в десет и половина преди обяд. Още от колата го видя. Развеждаше някакъв кон. Той ѝ махна с ръка и тя му отвърна, изненадана, че я е забелязал.

На дневна светлина всичко изглеждаше по-различно. Сградите бяха бели, с червени керемидени покриви. Големи площи бяха засадени с яркозелена зимна трева. Голям плувен басейн проблясваше под слънцето. Коневъдството изглежда беше доста доходно занятие.

Посрещна я Роза. Предложи ѝ кафе с усмивка и донесе каничката заедно с канелени курабийки в библиотеката.

Навсякъде наоколо се усещаше присъствието на Скот. Но за Сара не бе трудно да се вгълби в историческите материали, защото всичко прочетено ѝ напомняше за Лъки. Намери сведения за няколко десетки проститутки и сред тях: Русата Моли, убита от Франк Лесли; Златното Доларче, която в пристъп на ревност една нощ убила с нож друга

проститутка от „Птичите клетки“; Лили Лудият кон, известна с участието си в пиянските побоища и Лизет — Летящата нимфа, която пристигнала в Тумстоун с един цирк и останала в бордеите. Информацията за всички тези „Дами на нощта“ бе откъслечна.

Не откри нищо за малката Джоузи Синеоката. Дали не е била убита от съпруга си? Спомняйки си за нея, Сара усети сълзите в очите си.

За обяд имаше пилешка салата и домашни питки. Сара не я свърташе на едно място. Подмамваха я навън отблясъците от басейна върху стъклената врата.

— За днес свърших и смятам да си тръгна — съобщи икономката, след като разчисти масата. — В кухнята има кока-кола, бира и други неща. Господин Макинес сигурно ще се прибере след два-три часа.

Доволна от добре свършената работа, Роза тръгна. Сара се запита дали има семейство в града, или живее в някоя от пристройките.

Зарови се отново в книгите, но бе твърде неспокойна. Спомените за Лъки не ѝ даваха покой. Отдавнашната им внезапната раздяла ѝ навяваше тъжни мисли. Горкото момче! Сигурно се е събудил след болката и алкохолната терапия и не я е намерил. Вероятно я е търсил и се е чудил защо го е напуснала. И днес мъката ѝ бе тъй силна, както преди двадесет години. Сара се ядоса, че не може да се отърве от натрапчивите мисли, затвори книгите и внимателно ги върна по рафтовете. Напусна библиотеката и реши да разгледа къщата — индианските килимчета, кошници и други автентични вещи. Опитваше се да си представи как е изглеждала постройката по времето на прапрародителите на Скот.

В едно от крилата бе спалнята на Скот — огромна, почти необзаведена стая с двойно легло и телевизор, който той твърдеше, че не използва. Покривката на леглото бе на черни, кафяви и тюркоазни шарки. Навсякъде се виждаха разпръснати списания и книги. Тя влезе, любопитна да разбере нещичко за личния живот на този така загадъчен мъж. Не можеше да няма някоя снимка на красива жена. Не откри нито една.

Слънцето проникваше през процепите на щорите, ивици светлина и сянка се редуваха из стаята. Погледът на Сара проследи

слънчевите лъчи, падащи точно върху доста масивно нощно шкафче от тъмно дърво.

Господи! Върху него стоеше една птица от фин китайски порцелан! Сърцето ѝ спря да бие.

Невъзможно!

Разтреперана, тя взе птицата и я вдигна пред очите си. По лицето ѝ потекоха сълзи. Двойник на собствената ѝ порцеланова птица. За последен път я бе видяла в ръката на Лъки преди двадесет години! Как ли бе попаднала у Скот Макинес?

Знаеше ли той нещо за нея? На кого е принадлежала? Защо я пазеше сред личните си вещи, а не в библиотеката при другите реликви? Не бе вещ, която би разчувствала един каубой.

Сара държеше птицата, загубила представа за времето. Сълзите ѝ капеха върху нея, проблясваха и тя изглеждаше като жива. Откритието надхвърляше и най-смелите ѝ очаквания. Само ако Скот се съгласи да ѝ я продаде, тя щеше да плати колкото поиска...

С нежелание я върна на мястото ѝ, за да я грабне отново след миг, изпитвайки непреодолимо желание да я притисне до гърдите си и никога да не я изгуби. Нужна беше цялата ѝ воля, за да я върне обратно.

Все още под впечатлението на случайната находка Сара си сложи целия бял бански костюм в стаята за гости в съседното крило, взе една хавлия и се отправи боса по нагретите от слънцето плочи на огромната задна веранда. Денят бе горещ, без вятър — един сънен следобед, наситен с кроткото чуруликане на птици в клоните на близките дървета. Басейнът примамливо проблясваше под слънцето. Само на няколко мили в южна посока, оттатък сините планини, беше Мексико.

Скот не се виждаше никъде. Изгаряща от нетърпение да го разпита за птицата, Сара се гмурна във водата, без дори да опита температурата. Заплува яростно, за да се освободи от напрежението, което я влудяваше.

Накрая излезе от водата и дишайки тежко, разстла хавлията на един шезлонг и се изтегна със затворени очи. Унесе се и снощният сън с Лъки продължи отново.

Събуди я плясък на вода. Не бе усетила кога се е приближил. Тя отвори очи стреснато.

— Съжалявам, че те събудих!

— Не, няма нищо.

Той преплува басейна, стигна до нейната страна и я изпръска с вода.

— Това ще те разсъни. Добре ли мина денят?

— О, да. Библиотеката ти е толкова богата. — Тя обърса капките от лицето си.

— Ще поплуваш ли?

— Не. Водата е прекрасна, но вече плувах достатъчно.

— Добре. Аз ще продължа още малко. Всеки ден плувам след работа, лете и зиме.

Ето защо притежаваше басейн с топла вода. Колкото и да лъже първото впечатление, според нея той водеше самотен живот, макар че не приличаше на човек без своя среда. Местните дами сигурно не биха отвърнали поглед от един богат неженен каубой с външността на Скот.

Нейното необяснимо безпокойство се върна в мига, когато отново го зърна. Сега знаеше, че той притежава нещо, което някога ѝ е принадлежало, но не можеше да му го каже, без да я помисли за луда.

Скот преплува няколко пъти басейна и излезе от водата. Сара затаи дъх пред полуголото му тяло. Съвършено като пропорции! Докато той се навеждаше за хавлията си, погледът ѝ обходи широките му гърди, кръста, бедрата...

Прималя ѝ. Облаците се завъртяха лудешки в небето.

На бедрото му личеше белег с формата на буквата „Л“! Точно като раната на Лъки. Онемяла, невярваща, тя бе безсилна да се изправи. Нима можеше да сбърка раната, която Джоузи бе зашила с игла и конец?

Първо птицата, после белегът? Умът ѝ бясно работеше. Небесносините очи и познатата, закачлива усмивка... Господи! Това беше той!

Скот седна до нея, все още триейки лицето и ръцете си.

— Това е друго нещо! Сигурно след мен се е образувала един пръст тиня по дъното на басейна. Жребчето, което обядвах днес, ме хвърли на три пъти от гърба си.

Тя седеше парализирана, омагьосана от белега на крака му и не чуваше думите му. Същите паузите между изреченията, както правеше някога Лъки.

— Ти... — прошепна тя замаяна. — Ти...

— Да, хвърли ме — засмя се Скот, — но хубаво е, че не се пребих. Направо рекорд! Тройно хвърляне от един и същи кон. За първи път. Довечера ще си мажа синините с мехлем. Откри ли нещо интересно, Сара?

— Да. — А какво ще стане, ако му разкаже всичко и после разбере, че е сбъркала? Просто някакво съвпадение? На този свят всичко бе възможно!

Не, Сара трябваше да има достатъчно доказателства, преди да каже каквото и да било. Колкото повече го наблюдаваше, толкова съмненията ѝ намаляваха, но как, за бога, да повдигне тази тема? Виеше ѝ се свят. Тя отново си спомни своя сън от миналата нощ. Подсъзнателно го бе разпознала!

— Е? Какво интересно си научила?

— Няма да ми повярваш.

— Ако си го открила в някоя от книгите ми, ще ти повярвам. Не че не са изписани и купища лъжи.

Падащият здрач придаваше на очите му сребрист оттенък. Сърцето ѝ заби тъй силно, че Сара трябваше да отмести поглед. Най-добре щеше да бъде, ако му покажеше доказателството.

— Скот, ще дойдеш ли с мен до града? Искam да ти покажа нещо.

— Познавам този град като самия себе си и нищо не би ме изненадало, скъпа.

— Не, точно това не си виждал. Ще дойдеш ли?

— Разбира се. Само да вечеряме.

— Не! — заинати се тя и извиси глас. — Искam веднага. Сега! Много е важно!

— Хей, аз съм гладен! — Той прокара пръсти през мократа си коса.

— Ще се върнем пак, ако още имаш апетит...

Молбата ѝ очевидно го подразни.

— Какво може да е толкова важно, че да не почака час-два? Даже по-малко. Цял ден съм чакал вечерята.

— И аз, Скот, но нещо се промени.

— Абсолютно си права. Гласът ти, очите ти... Сара, изглеждаш някак уплашена. Какво, по дяволите, не е наред?

— Всичко е наред.

„Дали ме е познал? Може би подсъзнателно? Смахът ми? Каза, че моят смях му напомнял някаква песен...“

Възможно ли бе тя да е открила Лъки отново? Или си въобразяваше?

Сара стана от шезлонга. Коленете ѝ се подгъваха, но тя се стегна. Чувстваше се като човек прекалил с пиенето, който се опитва да изглежда трезв.

— Нещо не е наред ли? — настоя той, вече обезпокоен.

— Ще ти обясня в града. Не може ли просто да вземем набързо по един душ и да потеглим?

— Закъде?

— За моя мотел.

— Но, разбира се! — усмихна се той. — Защо не каза по-рано?

— Вашата шеговитост, господине, ще се изпари, щом видите онова, което ще ви покажа!

Той се надигна и продължи да бърше с хавлията косата си.

— Знаеш ли, красавице, тук сме съвсем сами. Къде ще ходим чак до мотела?

— Ще престанеш ли най-после? Не знам дали си сериозен, или се шегуващ, но гледай да е второто! — Тя стоеше пред него с развети от вятъра коси и се взираше в дълбоките му сини очи. „Господи, това са очите на Лъки!“

Скот примигна. Подканващият поглед на тази жена и златните проблясъци на залеза в косата ѝ бяха повече, отколкото можеше да понесе. Защо го гледаше по този начин? Желанието да я докосне бе непреодолимо. Изкушаваше го плътта, която едва прикриваше белия ѝ бански. Изумително красиво тяло! Ако не се контролираше, би могъл да направи бог знае какво... И може би щеше да падне в очите ѝ.

По дяволите! Не можеше да разбере защо толкова го смущаваше тази жена? Само нейната красота или и нещо друго, което му се изплъзваше?

Вбесяваше се от самия себе си. От толкова отдавна не бе имал връзка с друга жена. Прокле съдбата си. Прокле и тялото си, което

всеки път, когато я погледнеше, спонтанно реагираше с всеки свой нерв. Но онова, което го смущаваше бе сърцето му.

Сара бързаше. Вече бе изчезнала и той чуваше плисъка на водните струи в банята. Скот също побърза да се изкъпе в своята баня, облече си джинси, сива риза с каубойска кройка и ботуши. Гостенката му го откри в кухнята лакомо захапал една от баничките на Роза.

— Вземи си и ти.

— Не мога да ям. Прекалено съм развълнувана.

— Аз пък умирам от глад. Цял ден съм мислил за тези банички.

— Не можеш ли да побързаш?

— По-бързо?! Ще се задавя. — Той побутна чинията към нея. — Вземи си! Необходима ти е енергия. Не се знае кога ще има пак банички — шегуваше се той.

— О, Скот! Стига с това ядене!

Тя нервно обикаляше кухнята като дете, което чака да го заведат на цирк. Какво ѝ бе хрумнало? Каквото и да беше, на него тя му харесваше такава.

— Скот, животът е просто... невероятен! Цяла загадка. Не мога да повярвам, че те открих... теб... Просто не мога!

— И аз — каза той и прибра чинията в хладилника. Да не би пък да беше се възползвала от бара с напитките? Не беше забелязал да е пила край басейна. Но беше толкова възбудена. Какво ли го чакаше в града?

Настоя сам да шофира. Докато изминаха двадесетината мили до града, тя почти не каза нищо, но той непрекъснато усещаше погледа ѝ. Не знаеше вече какво да очаква.

Мотелът беше в покрайнините на Тумстоун с изглед към долината и града.

— Аха! — изведнъж каза той. — Фойерверки!

— Нима знаеш?

— За фойерверките? Разбира се. Съжалявам, че провалих изненадата ти, но в града често организират представления с фойерверки. Във всеки случай си права, оттук се виждат най-добре.

Сърцето ѝ лудо биеше. Почти стигнаха.

— Греша. Не знаех за фойерверките. По какъв повод са?

— Не зная — сви рамене той. — Мислех, че ти знаеш.

— Повод има! Повярвай ми. Само аз зная какъв е той, а след малко ще го научиш и ти.

Тя чувстваше, че се вцепенява от ужас. Дали не грешеше? Може би въображението ѝ си правеше шеги? Но ако бе истина... Ако това беше Лъки, всичко щеше да се промени. По онова време той беше просто едно момче. Сега бе зрял мъж, с душевността и цинизма, пословичен за истинските мъже. Дори и да беше истина, щеше ли да ѝ повярва? Съхранил ли бе чувствата си? Около Скот Макинес витаеше някаква тайнственост. Дори и да е бил Лъки, той вече не бе онова дете и Бог ѝ бе свидетел, не можеше да предположи реакцията му.

Най-страшното бе, ако изобщо не си спомнеше. Или пък белегът се бе оказал съвпадение. Обаче очите му... О, тези негови очи!

Когато стигнаха до вратата на стаята ѝ, тя цялата трепереше. Наложил се той да отключи вместо нея.

— Любопитството ми достигна връхната си точка — обяви той и запали лампата. Изведнъж я видя на светло. — Сара, добре ли си? Много си бледа. Да не би да вземаш наркотици?

— Не, разбира се! — поклати тя глава. Погледите им се срещнаха. — Е, стигнахме. Това, което искам да ти покажа, е тук. Не е нужно да ти помагам. Сам ще го видиш, ако се огледаш.

— Е, все пак ме ориентирай. По-голямо ли е например от...?

Той млъкна изведнъж. Нямаше интересни работи за гледане в една обикновена мотелска стая, освен няколко вещи на Сара върху тоалетката. Една порцеланова птица стоеше самотно на нощното шкафче. Тя проблесна и сякаш оживя под светлината на лампата.

Сара внимателно го наблюдаваше. Той премигна няколко пъти, след това се втурна към шкафчето и грабна птицата. Завъртя я в ръцете си и попита със странно дрезгав глас:

— Откъде имаш това?

— А ти своята? Видях я, докато се разхождах днес из къщата.

Погледът му стана безжизнен, но успя да овладее гласа си.

— Имам я отдавна.

— От единадесетгодишна възраст ли?

Бе онемял. Взираше се зашеметен в лицето ѝ. Явно мисълта му работеше трескаво. Очите ѝ се напълниха със сълзи и сърцето ѝ заби до пръсване. Нейните устни прошепнаха името му:

— Лъки? — Той се беше вкаменил. — Аз съм Сали! — Сълзи се застичаха по лицето ѝ.

И неговите очи се замъглиха. Ръката му, държаща птицата, започна да трепери.

— Но как... — Скот бавно и мълчаливо разтвори обятия.

Сара се хвърли към него. Той я притисна към гърдите си, сякаш я спасяваше в миг на смъртна опасност. Мълчанието му бе по-красноречиво от всичко друго.

— Значи е истина! — не издържа тя. — Истина е! Ти си Лъки! Видях белега на бедрото ти. Повтарях си, че трябва да издържа и да дочакам реакцията ти, когато видиш птицата, за да съм сигурна...

— А ти си Сали! Разбира се! Лицето ти е същото. Нищо чудно, че ме подлудяваше, без да разбирам причината! Ти отново ме откри, а аз не те познах!

Скот я пристискаше към себе си, като че ли възнамеряваше да останат завинаги така. Тя усещаше сърцето му до своето.

— Аз също не те познах. Нищо чудно! Нима сме вярвали, че ще се срещнем някога отново?

— Не, не е възможно... — промълви невярващо той.

— Напротив, сега е възможно! Необяснима беше нашата първа среща.

Най-сетне Скот я пусна, седна на ръба на леглото и обгърна с ръце главата си.

— Извинявай, нещо изведнъж ми прималя...

— Да не припаднеш?

— Мъжете не припадат.

— Само понякога губят съзнание, като изпаднат в шок, нали?

— Не, не... Просто ми е нужно малко време да осмисля всичко това. Започна да ми притъмнява и се уплаших, че времето ще ме повлече отново. Като в черна дупка. Помниш теориите на онзи учен — англичанин, нали? Може би друго измерение?

— Да, чела съм за това. — Тя седна на леглото до него. — И аз изглежда съм попаднала в същата черна дупка. Сега пак ли имаше подобни странни усещания?

Той кимна, явно озадачен.

— Какво? Искаш да кажеш, че ти не си живяла тогава в Тумстоун? Не си дошла при мен от миналото?

— Ами не! Аз някак си полетях по една спирала точно на единадесетия си рожден ден, когато намерих порцелановата птица на тавана на бабината къща. Разглеждах фигурката и изведнъж ми се зави свят, притъмня ми и се озовах в „Театъра на птичите клетки“ при Джоузи. И при теб.

— А аз си мислех през всичките тези години, че ти отдавна си умряла.

— Така си мислех и аз за теб. Но споменът никога не ме е напуснал.

Той я погледна и Сара забеляза, че ръцете му още трепереха.

— Значи името ти е Сара?

През цялото време докато пътувах насам, тя бе гадала какви ще бъдат първите му думи. Мислела бе не за своето, а за неговото име.

— Сали е галено от Сара. А ти? Не си ли вече Лъки?

— Нарекоха ме така, когато бях на осем години и спечелих в един ден три награди в родеото за деца. Някои хора в града все още ме наричат Лъки. — Той разтърси глава, като че ли се опитваше да подреди мислите си. — Как ме откри?

— Не мога да го обясня, но винаги съм искала да посетя Тумстоун, за да видя как изглежда сега. Цял живот съм си повтаряла, че всичко е било само един сън и няма смисъл да идвам дотук. Въпреки това изчетох всичко, отнасящо се до Тумстоун и реших, че трябва да опиша хората, които съм срещнала. Без теб. Мъчително би било да пиша за теб. О, как ми липсваше! Не можеш да си представиш колко много ми липсваше!

— Мога... Дори съвсем точно!

— Скот! — Тя коленичи и се облегна на раменете му. — Кой е последният ти спомен от тогава?

— Моментът, когато заспивам, кракът ужасно ме боли, зле ми е от уискито... — Той спря и се намръщи. — Не, последно си спомням как ми подаваш порцелановата птица и ми обясняваш, че са чифт. Едната е за мен, другата — за теб и двете винаги трябва да бъдат заедно. И след това изведнъж се намерих в сеновала на фермата и кракът ме болеше до смърт. Така бях стиснал онова порцеланово птиче — цяло чудо бе, че не съм го счупил.

— Моят последен спомен е — прошепна тя, — когато двете птици се докоснаха. След това полетях обратно към моето време.

Ужасявах се при мисълта да не решиш, че съм те напуснала.

— И аз. — Усмихна се той и погали косата ѝ. — Двадесет години се тревожих какво може да ти се е случило!

Сара избърса сълзите си и се опита да си представи как се е чувствал той.

— Обясни ли им? На семейството си? Беше ужасно, нали?

— Беше кошмар. Отсъствал съм повече от три дни и след това се появих с шевове на крака и несвързани обяснения за някакво момиче в „Птичите клетки“, което помогнало да ми зашият раната с игла и конец. Из цялата околност се разчу как съм зашил сам крака си, защото това беше единственото логично обяснение. Докторът потвърди, че раната е от нож. В къщи бяха убедени, че съм избягал в планините, за да играя на бандити, и съм се наранил със собствения си нож.

— Каза ли им някога истината?

— В началото се опитвах. Но никой не искаше да ме слуша.

— Разбирам те — усмихна се тя. — И аз се опитах, но бързо се отказах.

Сара бързаше да научи всичко и да разгадае цялата мистерия на миналото, колкото се може по-скоро.

— Къде беше, когато се озова в миналото? Какво правеше в този момент?

— Бях в сеновала, стоварвах сено за конете. Влетя едно врабче, аз се загледах в пърхането му под гредите. Светлината, която струеше от единствения прозорец, бе някак си странна, а прахът, изпълващ помещението, блещукаше. Помня как си помислих, че е като вълшебен. В този момент сякаш ме засмука някаква спирала и се озовах на малката поляна до хамбара, но всичко се беше променило — къщата, постройките, хората — те не ме познаваха, нито пък аз тях.

— Как стигна до Тумстоун? — Тя докосна белега на бедрото му.

— Взеха ме в една каруца. Хората от ранчото обсъждаха престрелката в града, където братята Ърп и Док Холидей убили Том и Франк Маклори и Били Клантън. Процесът на братята Ърп бе свършил преди няколко седмици, но все още беше в устата на всички. Някои твърдяха, че били хладнокръвни убийци. Други смятаха, че убили в името на закона. Знаех всичко около престрелката, защото майка ми беше разказвала тази история. Даже си представях, че съм Уайът, който изпреварва с пистолета братята Маклори. И когато попаднах в

същото онова време, бях много развълнуван — исках да видя на живо дуелите в конюшната „Корал“. Бях обиколил навсякъде, преди да се появиш. А ти, Сара, откъде дойде?

— От Лос Анджелис, Калифорния. Помня как слязох от тавана и си мислех, че не е изминало много време, но намерих къщата пълна с полицаи и съседи, които ме търсили навсякъде. Оказа се, че съм отсъствала цяло денонощие. Скрих птицата в стаята си — страх ме беше баба ми да не си я вземе обратно. Това стана тайната на моя живот. Никой не я е виждал. Бях разбрала, че е вълшебна. — Гласът ѝ затрепери. — Смятах, че другата е при теб, а ти бе останал там... в миналото.

— Бях тук — тихо каза той. — Преследван непрекъснато от спомена за теб.

— Какъв ли е смисълът на всичко това? — Сара се бореше със сълзите си. — Може би ни е писано да бъдем винаги заедно.

— Точно така трябва да е. — Скот взе ръката ѝ в своята. — Кой е предопределил да бъде така?

— Кой ли? А кой определя съдбата? Ако знаех това, щях да бъда Бог.

— Тогава няма смисъл да се мъчим да си го обясним. И без това пропуснахме много години, в които можехме да бъдем заедно. Търсих да те открия във всяко момиче. Опитвах да се преборя със себе си и винаги ги зарязвах, защото никоя не приличаше на теб.

— Аз правех същото! Смятах, че съм осъдена на самота...

Тя изведнъж се сепна. Този силен, неотразимо красив мъж не бе Лъки — единадесетгодишното момче. Довчера той бе един непознат. Но нещо в него веднага я бе смутило. Бе го почувствала още снощи. Под маската се криеше сложна човешка душевност. Тя бе опознала за ден и половина едно упорито хлапе. Но не познаваше този мъж. И все пак Сара чувстваше същата упоритост.

Той не беше я забравил. Добре или зле беше това? Колко дълбока бе връзката им? Днес завършените им характери на зрели хора можеха да се окажат несъвместими...

— Какво има? — Скот взе ръцете ѝ и я настани до себе си.

— Страхувам се!

— От мен ли се страхуваш?

— Не зная, Скот. Цялата тази объркана история ме плаши.

— Преди не се страхуваше от мен.
— Така е.
— Аз ще те закрилям дори и с цената на живота си.
— Защо? Нима си готов на всичко заради мен?
— Защо ли? — Той докосна нежно с устни челото ѝ. — Знаеш
защо. Защото те обичам!

ШЕСТА ГЛАВА

Сърцето на Сара лудо заби. Беше си спомняла неговото „Обичам те“ толкова пъти през последните двадесет години. И му бе отвърщала с цялата си душа: „И аз те обичам!“.

— Ти все още ме обичаш — прошепна Скот, сякаш прочел мислите ѝ. — Иначе не би ме открила.

Вярно беше. Обичаше Лъки тъй силно, че друг не бе намерил място в сърцето ѝ. Тогава защо изведнъж се уплаши? Не можеше да повярва, че всичко това се е случило.

— Аз не съм се променил — прочете той отново мислите ѝ.

Тя се усмихна на спомена за двете деца сгушени в малката хотелска стая.

— Все още ли си момчето, което мечтае да се срещне с Уайът Ърп?

— Винаги съм искал да се върна там.

— За да срещнеш Ърп, или да ме откриеш?

— Бъди сигурна, че исках да те намеря и да остана твой закрилник. Исках да живея в твоето време, убеден бях, че ти си оттам. А може би и аз също бях.

Очите му непреодолимо я привличаха. Те отразяваха всичките им общи спомени.

— Как искаше да имаш онзи пистолет!

— А ти не искаше да чуеш за рокля и черни чорапи. Сега ми идва наум, че е трябвало да ми направят впечатление твоите джинси и сандали, но на единадесет едва ли съм обръщал внимание какво облекло носят момичетата обикновено. Виждах те с други очи и през всичките тези години не ми мина през ум, че ти също би могла да бъдеш чужденка в онова време.

— Луда бях по сатенените тоалети на Джоузи — изкикоти се Сара. — Питам се какво ли е станало с нея?

— Знам ли?

Скот погали страната ѝ с опакото на ръката си.

— Ти си по-красива от тогава — дрезгаво изрече той. — Често се мъчех да си представя как ще изглеждаш пораснала, но не съм допускал, че ще станеш толкова красива. Косата ти е като коприна. Преди да си тръгна от хотела на Нели Кашман, я погалих, докато спеше. Лежах до теб, гледах те, докосвах те, целунах те и ти се усмихна насън.

Сара се изчерви. Още единадесетгодишен той бе усетил привличането между тях. Сега докосването му я омагьосваше отново. Устните му обходиха лицето ѝ и се спряха накрая върху нейните. Бавно и нежно, той я завладяваше. Пулсът ѝ се ускори, струваше ѝ се, че сърцето ѝ ще изхвъркне, преди да свърши целувката.

— Чаках те толкова дълго! — прошепна той.

— Скот, недей... — Страхът се промъкваше в нея. Нещо не бе наред. — Аз не те познавам достатъчно!

— Ние се познаваме от двадесет години!

— Познавах едно момче, а сега срещнах мъж. Ние наистина не се познаваме.

— А може би тези порцеланови птици са все още разделени и отчаяно се търсят. Да отидем да вземем и моята и ще разберем дали тяхното вълшебство ще те накара да ме обичаш колкото преди.

— Да съберем птиците отново!? Не изпитваш ли малко страх? Ако спиралата на времето отново ни погълне?

— Защо? Мислиш ли, че е възможно?

— Не зная. — Вълнението в погледа на Скот я плашеше.

— А ако се получи отново? — възкликна той. — Можем да се върнем там.

— Какво?

— В 1882 година! Може би, ако птиците се докоснат, магията ще ни пренесе обратно!

— И защо, за бога? — попита тя и в същия миг прозря отговора. Макар и безумна, идеята я въодушеви.

— Винаги съм искал да се върна! Казах ти, мястото ни е там.

— Моето не е. На мен ми харесва двадесети век. — И в същия миг си помисли, колко ли щеше да спечели от това сценарият ѝ, ако можеше да включи непосредствените си впечатления от онова време.

— Дали е възможно? — Той сякаш не бе чул плахия ѝ протест. — Стотици пъти съм опитвал, дори се подложих на хипноза. Може би

тези врабчета наистина са вълшебни, както казваш ти. Според теб, в тях ли се крие тайната на времето?

— Защо ги наричаш врабчета? — Сара не знаеше дали иска да чуе обяснението му.

— Приличат ми на врабчета — вдигна рамене той. — Освен това тогава наблюдавах едно врабче влязло в сеновала.

— А аз гледах фигурката, която тъкмо бях открила в раклата на баба. А на прозореца някаква птица се захласваше в трелите си.

— Да отидем за моето врабче! — Скот скочи и я повлече след себе си. — Да видим дали ще задейства вълшебството! Само ако можехме, Сали... Сара, любов моя, да открием отново обичта си там, където се пробуди за първи път!

Страхът пред загадката на времето и пространство се бореше с приключенския дух у нея. Сърцето ѝ не забавяше своя ритъм.

— Чакай! Нека първо поговорим!

— Имаме достатъчно време за това в колата.

Сара взе чантата и птицата си и забърза след него. Навън се спускаше вечерният хлад. Чак когато излязоха, тя се сети, че ще е по-добре да смени мини роклята си с джинси, но в колата нямаше да ѝ е студено.

Скот се спря в сянката на колата, взе я в обятията си и се взря в нея като някой, ослепен от изгрева.

— Ти се върна при мен! — прошепна той и затвори очи. — Не зная как, нито пък какви сили ни събраха. Но ти се върна...

Струваше ѝ се, че потъва в любовта му и се почувства щастлива.

— Някаква неведома сила ме доведе при теб.

— Колко странно... — прегърна я той силно. — Удивително!

Скот отвори нейната врата, седна на шофьорското място и потеглиха.

— Срецнахме се и се разделихме на едно и също място — „Театъра на птичите клетки“. Струва ми се, че това място е свързало с птиците. Ако решим да направим експеримент, трябва да опитаме точно на това място.

— Има още нещо — каза Сара. — Днес е рожденият ми ден. Както тогава.

— Днес ли? На колко години ставаш?

— Тридесет и една.

— Ами! А аз навърших тридесет и една онзи ден. На мен също ми се случи на единадесетия рожден ден. Не си ми казвала, че си имала рожден ден тогава.

— Разликата е часове. Онзи ден, когато е бил рождения ти ден, ни сънувах в Тумстоун — Лъки и Сали — нас двамата. Точно в този ден извадих птицата си, опаковах я, за да я взема със себе си... и да я върна там, където я намерих.

— Къде?

— Ти не знаеш, че втората птица, която остана у мен — принадлежеше на Джоузи. Получила я от един циганин-гадател с обяснението, че ако намери и другата, ще открие вечната любов. Вместо това Джоузи намери мен, застанала наред театъра с втората птица. Затова ми даде и своята и ми пожела по-добър късмет от нейния. След няколко минути се появи ти.

— Аз смятах, че си избягала с птиците от къщи.

— Нямам представа откъде баба ми е получила птицата, а когато пораснах и разбрах колко важно е да узная това, тя вече не беше между живите. Не зная дали птиците са вълшебни...

Обзети от съмнения и надежда, те завършиха пътуването си в мълчание. Скот се запъти право към спалнята си и изнесе фигурката, която изглеждаше съвсем малка и крехка в ръката му. Сара се сети веднага как беше сънувала ръцете му.

— Ти трепериш!

— Стана хладно... — Не беше сигурна дали трепери от студ, или от вълнение пред тайнството, което очакваше. — Би ли ми дал някакво яке?

— Ей там в гардероба. Избери си.

Тя си хареса кожено каубойско яке с ресни на гърба и ръкавите — винаги ѝ се бе искало да има такова. Беше ѝ голямо, почти покриваше късата ѝ пола, но ѝ бе приятно да облече дреха, носена от Скот. Дори се чувстваше по-малко уязвима.

— Готова ли си?

Сара протегна ръка. Той внимателно положи птицата върху дланта ѝ. Беше онази, която бе открила на тавана. Колко странно бе да я държи отново!

— Добре ли си? Изглеждаш леко замаяна.

Тя кимна. Скот си взе също яке и излязоха навън. Прегърна я и отново я целуна.

— Честит рожден ден Сара! Това е подаръкът от мен.

— Не е нужно... — Целувката му ѝ отне и последните сили. Ако не бе я прихванал, щеше да се строполи.

— Днес трябва да празнуваме, както никога досега! — Скот отново я целуна, дълго и страстно. — Животът ни се промени напълно. Само за час. Просто не мога да повярвам, че те имам отново!

— Можеше да си ме забравил — каза тя и нежно погали любимото лице.

— Не и след като съм те виждал веднъж!

И отново я целуна. Здрачът покриваше ливадите, сред които Скот винаги бе живял. Пръхтенето на кон и разлюляната от кучетата трева създаваха у Сара усещането за нереалност.

— Ще бъде ли отворен? — попита тя, останала без дъх.

— Кой? — Топлият му дъх парна ухото ѝ.

— „Театърът на птичите клетки“. Ще можем ли да влезем?

— Да не губим повече време. — Той погледна часовника си. — Сигурно още има туристи.

Пътуваха мълчаливо. Тя държеше неговата-своя птица в ръце, а другата бе скрита в шкафчето на таблото. Наближиха града и тя взе да става неспокойна.

— Скот?

— Да.

— Наистина ли ще се опитаме?

— Защо не? Най-вероятно нищо няма да се случи. Вълшебствата са за деца, може би защото вярват в тях. Но ние ще опитаме заради доброто старо време. После ще вечеряме в града. Сигурно си огладняла.

— Не изпитвам глад.

— Все пак да вечеряме, след като покажем отново на нашите птици „Театъра на птичите клетки“.

В театъра бяха останали само две двойки туристи. Касиерът беше познат на Скот и той купи два билета. Влязоха през същия малък коридор, по който бе минала Сара вчера. От клетките над тях ги

гледаха восъчни фигури. Тапетите в синьо и златно бяха избелели, кафеникавата плюшена завеса бе потънала в прах. Под балконите бе изложена колекция от стари циркови плакати.

— Тръпки ме побиват от автентичната атмосфера в тази сграда — прошепна Сара. — Чувствам се необичайно.

— Мястото е смущаващо — кимна Скот. — Рядко съм идвал тук, събуждах духовете и ме болеше да си спомням за нея... за теб.

Прегърна я през кръста и я поведе покрай рояла по стъпалата към сцената. Сара не можеше да повярва — бе отново тук! С Лъки! Но ръката, която я придържаше не принадлежеше на онова момче, а на този силен мъж, когото тя почти не познаваше.

— Спомням си ясно как стоеше тук съвсем сама, с вид на изгубено дете. Стори ми се, че виждам ангел.

— Бях застанала точно тук! После Джоузи и Пърл преместиха софата до онази страна, за да не те обезпокоява никой, когато беше ранен. Нали така?

— Ти знаеш. Аз не се чувствах много добре тогава. — Той се огледа. — Сега е моментът да опитаме, Сара. Сами сме. Да видим дали нашите порцеланови фигурки наистина са вълшебни!

Тръпка, дали от страх, полази по гърба ѝ. Боже милостиви, ами ако наистина стане? Ако наистина се върне назад във времето заедно с този мъж, от когото мъничко се боеше? Бе познавала и обичала момчето, което той някога беше... Но бе различно да обичаш един непознат — та тя знаеше толкова малко за него!

Подобен експеримент беше невъзможен. Те и двамата не вярваха в него. Просто им се искаше да опитат заради спомена. Все някога трябваше да го направят. Защо не сега?

Сара нерешително извади птиците. Това бяха просто две порцеланови фигурки! Страхът отстъпи пред любопитството ѝ. Пред признанието, че и с двамата някога е станало чудо. По някакъв тайнствен и необясним начин те двамата бяха свързани. Желанието ѝ да опита и любовта ѝ към Лъки, бяха по-силни от страха от миналото и от Скот. Задъха се от вълнение.

— Скот, прегърни ме! Малко вероятно е, но ако се случи, не бих искала отново да се окажем разделени.

— Опазил ме Бог! — Скот я притегли към себе си. — Тъкмо когато съм те открил, не мога да си позволя да те изгубя отново.

Където и да ни отнесе времето, оставаме заедно.

Той пое от нея едната птица и леко ги докоснаха. Миг и...

Спиралата на времето вихрено ги завъртя! Всичко стана толкова бързо! Притъмня — никой от тях не знаеше за колко време...

Изведнъж светлина разсея тъмнината. Ослепителна светлина! Като прожектори на сцена. Заедно с нея ги блъсна вълна от гръмогласен смях, викове и дюдюкане. И силна музика от пиано.

Завесата бе вдигната. Мъже с големи мустаци с крясъци ги аплодираха. Скот здраво стисна ръката ѝ.

— Стана! Успяхме! — надвика той шума.

— Боже мой! — Тя погледна надолу към пианските усмивки, дивите погледи и вдигнатите чаши с уиски. Мъжете крещяха на тях... или по-скоро на нея?! Миниполата и червеният пуловер-поло под якето с ресните създаваха представата, че тя е част от програмата.

— Чакат да изпълниш нещо — каза Скот със странен глас. Дали не изпитваше ефекта от новото пропадане във времето? — Направи нещо, Сара! Танцувай!

— Аз ли? Защо ти не потанцуваш?

Викове се засилиха. Миньорите, току-що пристигнали от смяна, ръкомахаха и крещяха. Все още добронамерено, но тези мъже можеше да станат опасни, ако ги ядосаш. Сякаш не забелязваха Скот на сцената. Всички погледи бяха приковани в Сара. Дори танцьорките показваха по-малко краката си от Сара с нейната минипола. Грубиянската публика ставаше все по-възбудена.

— Да се махаме от тук! — Тя отчаяно се заоглежда за изхода.

Скот се наведе към нея за голямо неудоволствие на публиката и ѝ прошепна:

— Ще предизвикаш размирици, ако слезеш сега от сцената. Тези приятели не се шегуват. Повечето от тях са прекарвали последните осем часа под земята и са дали с мъка припечелени пари, за да видят шоуто. Мислят, че ти си част от програмата.

— Браво! Направо страхотно! Сега какво? Не мога да танцувам на тази кретенска музика!

— Тогава пей!

— Да пея ли? При този акомпанимент?

— Най-добре да започнеш веднага — безпомощно повтори той.

Сара погледна надолу, където един от мъжете вече блъскаше с юмруци по големия роял. Тя пристъпи към ръба на сцената. Лекото движение на ресните на якето около тялото ѝ предизвика нови вълни дюдюкане. Приличаше на рок концерт.

Пианистът си разбираше от работата. Щом видя опита ѝ да привлече вниманието му, той спря и се изправи.

— Коя? — попита той, дъвчейки грубо завита цигара.

— Едва ли сте чували песните, които аз знам...

— Ти само почни, моето момиче. Аз ще се включа, не се безпокой.

Тя безпомощно се обърна за Скот. Всъщност Сара обичаше да пее. В гимназията беше солистка в оркестъра. Но тук...

Разтреперана, тя направи знак, че е готова да започне и настъпи гробна тишина. Дори в дъното, където около бара се бяха струпали мъже, шумът секна. Сара направи крачка напред и отвори уста:

— Колко... — Гласът ѝ пресекна.

Тя направи пауза, събра кураж и опита отново. Отначало тих, гласът ѝ постепенно набра сила. Тя пееше песента, която първа ѝ дойде наум: „Колко струва кученцето на прозореца?“.

Погледите на всички я пронизваха. Независимо от обстановката, това внимание бе приятно за Сара. Тя свърши песента и получи за награда бурни аплодисменти. Скот окуражително ѝ махна от другия край на сцената. Пианистът зачака следващото изпълнение. Сара отчаяно прехвърляше наум репертоара си от песни на Елвис Пресли. „Куче хрътка“ не ставаше. Едва ли втора песен за кучета ще им се понрави. Ситуацията започваше да ѝ харесва. Помнеше думите на много песни и си избра „Хотелът на разбитите сърца“. Започна със силен глас и раздвижи ръце и крака в такт с музиката. Ресните от якето на Скот се люлееха насам-натам. Тълпата притихна съвсем.

Сара свърши песента. Горещината от газените прожектори бе тъй силна, че тя свали якето и го захвърли към Скот, който я наблюдаваше захласнат от дъното сцената.

Настроението сред публиката достигна своя връх. Мъжете скачаха и хвърляха шапките си във въздуха. Сара се усмихна и направи дълбок поклон. Чудеше се как да напусне. Най-добре щеше да е незабавно да изчезне, затова бързо се скри зад сцената. Там очакваха

излизането си три танцьорки в ориенталски костюми с пера. Едната от тях ѝ се усмихна, преди да изтичат под аплодисментите на публиката.

Скот побърза да я прегърне.

— Ти успя! Страхотна си!

— Нямах голям избор — каза Сара възбудена от успеха си и се усмихна. — Не ме бива в танците, така че трябваше или да запея, или да започна да се събличам.

— Изобщо не е смешно — погледът му стана мрачен. — Да пееш в бордей, е достатъчно ниско!

Музиката долиташе весела и дрънчаща, примесена с груби гласове. Сара облече якето и нежно хвана Скот под ръка.

— Знаеш ли, обичам този бордей! Магията успя. Ние сме отново на същото място, където се запознахме!

— Да, успяхме! — усмихна се той и взе ръката ѝ. В очите му проблесна вълнение, същото като при Лъки, когато бе попаднал в този бурен пограничен град. — Да тръгваме!

— Къде? Искам да потърся Джоузи.

Той я поведе към задното стълбище. Долу грубите гласове и димът от долнопробни пури показваше, че играта на карти е в разгара си.

— И какво ще ѝ кажеш? Даже и да намериш Джоузи, тя няма да те познае. Всъщност първо трябва да разберем коя дата сме. Или може би дори и коя година сме.

Реквизитът зад сцената беше същият, какъвто Сара си го спомняше. Усещаше се миризмата на евтин парфюм, примесена с дъх на плесен и прах. Докато танцьорките бяха на сцената, зад кулисите беше безлюдно, но скоро можеше да се появи някой. Как щяха да му обяснят кои са и от къде на къде е участвала в представлението? Май щяха доста да се затруднят, преди да го убедят.

— Ама и аз съм една... Защо облякох тази минипола!

— Не се притеснявай, нима сме очаквали магията да задейства!

— Трябва да намеря някаква рокля. Не мога да изляза така на улицата!

— Абсолютно си права! Добре. Почакай ме тук да потърся някой отворен магазин. Ако намеря, ще ти купя.

— С какво? Може би с кредитната си карта?

Той се засмя.

— Нима не помниш тази тока от истинско сребро?

Веднага я бе забелязала. Нямаше как. Бе голяма колкото юмрук.

— Нима ще ми купиш рокля, преди да вземеш пистолет за себе си?

— Имам пистолет. Даже два.

— Какво!

— За тях се върнах. В случай че този невероятен експеримент се окажеше успешен.

Студена вълна я обля. Пистолети! Мили боже!

Той стоеше на горното стъпало на стълбата, готов всеки миг да тръгне. Точно както предишния път! Те разиграваха сцената отново. Само дето сега бе нощ и театърът беше пълен. Тя го дръпна за ръкава.

— Какво си си наумил с тези пистолети?

— Не можехме да вземем пари, затова реших, че е добре да разполагаме поне със съвременно оръжие. Освен това, нали знаеш как е тук? Трябва да защитавам дамата си.

— Както преди ли? — Страх прониза сърцето ѝ.

— Не точно както преди. — Погледът му бе суров. — Този път няма да ме издебне никой надут хитрец.

— Плашиш ме — притисна се тя към него.

— Градът е опасен, скъпа, но няма нищо страшно, щом съм с теб! — усмихна се той.

— Така ли? Може да бъдеш убит!

— Опасността е част от тукашния живот. Не ме размеквай, Сали! Наслаждавай се на всичко, докато можеш... Докато можем... — Той свали ръката ѝ от рамото си и леко целуна пръстите ѝ. — А сега отивам да ти купя една хубава рокля!

— Не знаеш коя мярка съм!

— Ей, толкова си... сладка. Внимавай! Ако някой пита какво правиш тук...

— Ще измисля нещо. Само не се бави цяла нощ и не взимай нищо в лилаво. Никак не ми отива.

Тя го проследи с поглед надолу по стълбите. Те бяха съживили отново миналото. Щеше ли тази вечер да спи до нея, както тогава... Тази мисъл предизвика тръпка на трепетно очакване.

Тя си спомни за пистолетите му и изтръпна. Поне половината от онези пияници бяха въоръжени. Човек като нищо можеше да изгуби

живота си. Изведнъж Сара осъзна, че това не е игра. Миналия път той бе пострадал лошо. Но този път...

Какво искаше да каже с това, че щял да защитава дамата си. От кого ще я защитава?

СЕДМА ГЛАВА

Сара изпита възмущение. Не беше дете, за да я закриля. Този предлог съвсем щеше да отпадне, след като се преоблечеше в подходящо облекло.

Тя погледна двете порцеланови птици. Те бяха ключа за пътуването им обратно през времето. Твърде рисковано беше да ги разнася със себе си, по-добре да ги скрие някъде. Защо пък не тук, зад сцената, както предишния път? Никой не би могъл да ги намери сред реквизита, костюмите и другите вехтории струпани покрай стените.

Зад завесите тя откри ниша, погали с любов фигурките, постави ги в дамската си чанта и я пхна там.

Танцьорките с пера напуснаха сцената, а на тяхно място излязоха акробати. Никой не я забелязваше зад двойната завеса. Сара се промуши край стената, за да надникне незабелязано към залата. Надяваше се да зърне Джоузи. Жените в тълпата лесно се забелязваха в ярките си рокли — аленочервени, смарагдовозелени и тюркоазни на пясъчнокафявия фон от мъжките облекла.

В едно алено петно Сара разпозна дрехата, която Джоузи носеше при последната им среща. Русите букли окончателно я убедиха, че това е тя. Джоузи оживено разговаряше с някакъв мъж с рижа брада. Бяха застанали край масите за хазарт в другия край на залата.

Сара не се зарадва на гледката. Мъжът грубо дърпаше Джоузи за ръката, докато тя уплашено се мъчеше да се отскубне.

Мъжът каза нещо и Джоузи решително поклати глава. Един друг мъж стана да усмири червенобрадия. Оттегляйки се, той заплашително размахна юмрук. Джоузи си тръгна, като разтриваше зачервената си ръка. Двамата мъже седнаха на масата и привели един към друг глави се запrikaзваха.

„Сигурно е съпругът ѝ“ — реши Сара. Джоузи изглеждаше тъй млада. Много по-млада, отколкото бе Сара сега. Искаше ѝ се да изтича, да я прегърне и да разбере какво става, но не можеше да го направи. Джоузи нямаше да я познае, а нямаше начин Сара да ѝ обясни.

— Ето къде си била! — прогърмя зад нея един мъжки глас. — Само не виждам прословутата синя шапчица?

Сара трепна и се обърна. Непознатият бе с черни панталони, копринена риза и сако. Усмивнатият му поглед смело обходи тялото ѝ, преди да се върне на лицето.

— Закъсня с два дни. Пак ли тези влакове от Сан Франциско? Защо не ми се обади, че си пристигнала?

Тя се озърна наоколо, но те бяха сами. За коя ли я вземаше?

— Аз не съм тази, за която ме смятате... — запъна се Сара, чудейки се как да обясни присъствието си.

— Ти си певицата от Фриско, нали? Бива си те, да знаеш! Страхотни крака! Аз съм Били Хътчинсън. Миналата седмица пуснахме голяма реклама за теб. Бях готов да се откажа от договора, като не се появи, но... След като те чух, си мисля, че си струваше чакането. Оттатък тълпата пощуря. А беше и брилянтен театрален ход появата ти, без да е обявен предварително номера. Страхотно! — Той широко се усмихна и извади пура от джоба на сако си. Драсна кибрит и засмука дълбоко. — Готов съм да ти предложа дългосрочен договор, госпожице Синя Шапка. Нещо ми подсказва, че имаш причини да не бързаш да се връщаш във Фриско. — Той се захили, сякаш беше казал нещо смешно.

— Аз не съм Синята Шапка — каза Сара.

— Да не те е изпратила на нейно място?

— Ами, не... аз...

— Честно да ти кажа, госпожичке, все ми е едно коя си. Предлагам ти най-добрия договор. Шест седмици пробно, дванадесет представления седмично, деветдесет долара на седмица, с един почивен ден. Ти избери кой да бъде. Ние работим седем дни в седмицата, двадесет и четири часа на ден. — Смехът му напомняше конско цвилене.

Поразена, Сара безмълвно го гледаше. Той отново смукна от пурата и се усмихна.

— Хубаво, работи с този тоалет и ще ти плащам стотачка.

Всякакви мисли ѝ минаха през ума. Ето ти един начин да припечели нещичко. Едва ли в пограничните райони се намираще лесно работа за жени. Провидението явно се намесваше — да получи това невероятно предложение именно сега!

— Аз мога само да пея — каза тя. — Нищо друго. И няма да забавлявам клиентите ви.

— Искаш да работиш само на сцената? Добре. Разбрано!

— В такъв случай аз съм съгласна. — Тя се усмихна и протегна ръка.

Здрависването му бе тъй мощно, че я разтърси цялата.

— И тъй, как си по плакат?

— Моля?

— Артистичното ти име?

Тя трескаво се огледа наоколо. Наляво тесни стълби водеха към парапета зад „Птичите клетки“. Странно, че порцелановите фигурки бяха харесали именно това чудато място.

— Вrabчето — каза тя.

— Вrabчето ли? А нещо като първо име?

— Не, само Вrabчето. — Димът от пурата му влизаше в очите ѝ и тя махна с ръка.

— Прекрасно! Вrabчето от Сан Франциско. — Хътчинсън изглеждаше много доволен.

— Само още едно нещо, господин Хътчинсън. Багажът ми се загуби по пътя. Имам нужда от аванс за закупуването на тоалет.

— Че лош ли е този на теб?

— Не блести.

— Аха! Ясно. Отлично. Искам те в целия ти блясък, малко мое Вrabче. — Той бръкна в джоба си и извади няколко банкноти, общо сто долара. — В замяна искам да изпееш още една песен.

— Как, сега ли? Но аз съм изморена от пътуването и...

— Още една песен. Тъкмо свършват акробатите. Аз ще обявя номера ти. Само една песен, за да мога да продължа голямата рекламна кампания.

Очевидно бе непреклонен. Трябваше да свиква с това. Всъщност новата работа ѝ харесваше. Като дете бе стояла пред огледалото, въобразявайки си, че пее пред публика като истинска певица. Гордееше се с чистия си глас и широкия регистър. Очертаваше се да бъде по-забавно от всичко, което бе правила през живота си в двадесети век. Освен това, договорът ѝ даваше възможност да бъде точно в „Птичите клетки“, каквото бе нейното желание. Там се намираше и Джоузи.

Въобще можеше да научи за този живот повече от всеки външен наблюдател.

Все още развълнувана, тя чу представянето си — „Чуруликащото Врабче“. Боже мили! Аплодисментите бяха така бурни, че заглушиха думите на новия ѝ шеф. Тя се постара да улучи момента, разлюля ресните на якето и изскочи на сцената.

Когато завесата се спусна след последния бис, Сара имаше самочувствието на професионална певица. Публиката ѝ създаде това усещане. Господин Хътчинсън беше прав — влюбени бяха в нея и в лудешките ѝ песни! Трябваше да благодари за това на Елвис. Как ли щеше да възприеме тълпата „Бийч Бойс“?

Скот стоеше зад сцената намръщен и държеше в ръце рокля от зелено кадифе.

— Какво става тук?

— Роклята! — спусна се тя към него. — О, прекрасна е! Нека да я видя.

— Защо пък отново?

— Собственикът ми предложи сто долара седмично като певица.

— И ти се съгласи? — Скот я погледна, сякаш му бе ударила плесница.

— Разбира се! За толкова пари! Винаги съм искала да пея пред публика. — Тя вдигна роклята и ахна. Украсена бе със златовезана дантела и имаше перлени копчета. Полата бе тясна, с дължина до глезените. Зеленото кадифе бе толкова тъмно, че на сянка изглеждаше черно, а на светло блестеше в сребристо. — Толкова е шик, Скот! И такава прекрасна изработка! Господи, сигурно е ужасно скъпа... за твоите ограничени финанси.

— Обещах ти подарък за рождения ден. Е, честит рожден ден, Сара! — Той се наведе и я целуна. Тя не можа да го прегърне, защото държеше роклята в ръцете си. — А сега я обличай и да се махаме. Това място не е подходящо за теб.

— Същото каза и предишния път. — Тя любопитно го погледна, после смъкна миниполата и остана по бикини в сянката на завесите. — Чудя се какво са обличали... Обличат жените отдолу... Ще проуча този въпрос. — Роклята се плъзна по бедрата ѝ. — Сандалите ми сигурно изглеждат нелепо.

— Помислих за това — каза Скот. — Обущарят е на две крачки оттук, но ще отвори чак сутринта.

Тя приглади дрехата и се усмихна. Беше точната ѝ мярка. Когато го погледна обаче, усмивката ѝ се стопи. Скот все още носеше сребърната си тока. А също и пистолет.

— Откъде взе кобура?

— Нося го от къщи.

— Защо?

— Казах ти, скъпа. Всички мъже тук носят пистолети. Ако ще отседнем в Тумстоун, трябва да съм въоръжен. — Той се усмихна. — Слушай, аз съм мъж, а мъжете са само пораснали момчета, нима не знаеш това? Аз съм момчето, което играеше на каубои и мечтаеше някой ден да бъде като тях.

— А аз бях малкото момиче, влюбено в един малък каубой и го намирах толкова романтично!

— Все още е романтично... за нас. Та това е игра! Ще бъде много вълнуващо, любов моя!

— Колко ти платиха за другия пистолет?

— Хиляда и двеста долара.

— Не може да бъде! — ахна Сара.

— Беше пистолет, който още не е изобретен: никелиран револвер „Смит енд Уесън“ калибър 38 с късо дуло. Ако имах още няколко кутии с патрони можех да му взема и пет хиляди. Най-малкото имаме пари, с които да живеем, докато си намеря работа.

— Такъв ли беше револвера, който си продал? — посочи тя черния кожен кобур.

— Не, това е нов полуавтоматичен „Колт“ с шестнадесет патрона. Падам си малко колекционер. Нали ти казах, обичам да се упражнявам в стрелба. А сега сме в Дивия Запад.

Сара не бе вещица по пистолетите, но думата „автоматичен“ я плашеше. Това означаваше, че можеше да стреля, без да презарежда. Никой друг в Тумстоун не би могъл да го извърши. Нито пък някой от пограничните жители през 1882 година беше чувал за полуавтоматичен пистолет.

Докато разговаряха, Сара бе забелязала няколко от изпълнителите да притичват по задното стълбище към нещо като импровизирана гримьорна зад сцената. Пианото все още се чуваше, но

на сцената нямаше никой. Скот ѝ подаде ръка. Слязоха по предното стълбище долу в залата. Клиенти се обръщаха към нея с „Врабчето“ и я поздравяваха. Бе станала известна.

— Защо те наричат Врабчето? — попита Скот, докато се провираха между масите за хазарт.

— По-късно ще ти обясня.

Тя се огледа за Джоузи и я забеляза на горния балкон, понесла табла с бутилка уиски и чаши. Сара се почувства отвратена — бе започнала да разбира какво включват професионалните задължения на Джоузи. Колко ужасен бе подобен живот за едно момиче! Но Джоузи вероятно нямаше друг избор и никога не бе имала.

Излязоха през предната врата на дървения тротоар. На улицата имаше тълпа мъже, мнозина от които залитаха. Бяха погълнали прекаленото голямо количество уиски.

— Къде отиваме?

— Да потърсим къде да отседнем. Ще опитаме в хотел „Космополитън“.

— Там ли се предполага, че са живели братята Ърп?

— Точно така. Проверих датата. Ако щеш вярвай, но днес е същия ден, в който си тръгнахме оттук. Едва вчера сме яздили по улиците онази кобила.

— Вчера ли? Трудно е да го схване човек.

— Права си.

Прекосяха Пета улица. Покрай тях премина двуколка, теглена от кон и вдигна облак прах. На следващата улица забелязаха светлините на „Космополитън“. Хвърлиха един поглед и на „Кристал Палас“. Виждаше се все същият огромен бар, който бе направил впечатление на Сара онзи ден, когато бе вървяла обута в джинси по Алън стрийт.

— Малко е променено — каза тя.

— Всъщност барът, който видя вчера, е реставрация. Този тук е истинският.

— Не бива да стоиш на тази улица — забързано закричи Скот. — Ще те помислят за проститутка.

— В тази елегантна рокля с лондонски етикет?

— По тази улица не минават добродетелни жени. Особено нощем.

Тя изведнъж си помисли колко неподходяща прическа имаше. Дори „Дамите на нощта“ не носеха косата си свободно пусната по раменете.

Фоайето беше тихо, семпло мебелирано, но излъскано до блясък, а подът, покрит с ориенталски килими. Имаше и други хотели, но Скот бе избрал този, защото тук бяха отседнали братята Ърп. Може би го считаха за най-добрия. Трябваше да признае, че и тя, след като беше чела толкова много за тях, горещо желаше да види лично печално известните братя. Колко от съвременниците ѝ биха могли да се похвалят с това?

— Апартаментът е със спалня и всекидневна — съобщи Скот, като се върна. — Казах им, че багажът ни се е загубил. Ние сме в дъното на горния етаж, а прозорецът ни гледа Алън стрийт.

Сара само примигна. Този мъж скоро щеше да стане неин любовник. Едва ли фоайето беше мястото, където да обсъждат кой къде ще живее, но би било редно от негова страна да я попита предварително. Когато стигнаха горния етаж, тя рече:

— Не сме се разбрали да живеем заедно.

— Не съм предполагал, че ще възразиш. — В погледа му се четеше изненада. — Нали така?

— Не знам... Чувствам се малко неудобно. Познаваме се едва от вчера.

— Познаваме се от двадесет години и тогава нямаше подобен проблем.

— Е, да, ако легнеш с дрехите както тогава, и сега няма да има никакъв проблем. — Беше си чиста лъжа. Близостта на Скот щеше да я изпълва с луд копнеж по него. Защо спореше? Всичко беше само игра. Сара беше сигурна, че ще се съгласи. Дали трябваше да се преструват?

— Пак ще поговорим — каза той нежно. — Ще те убедя, сигурен съм.

— Точно от това се страхувам.

— Никога не се страхувай от мен — прошепна той в тишината на слабо осветения коридор и погали косата ѝ. — Аз съм единственият мъж, от когото не бива да се боиш.

Истина беше. Той щеше да даде живота си за нея, ако се наложи и не само защото такъв беше моралът на Дивия Запад!

Той просто я обичаше.

Изглеждаше невероятно, но той си беше Лъки — момчето, което, като нея самата, бе вярно на своето любовно обещание.

Скот извади ключа и отвори вратата. Температурата в стаята бе същата като навън. От коридора се процеждаше слаба светлина и Скот успя да намери керосиновата лампа и да я запали. Сара се учуди, че знае как. Меко оранжево сияние изпълни стаята. Мебелировката бе приятна. Едно голямо легло с две шкафчета. В една ниша до прозореца имаше канапе, два стола и масичка. Завесите и покривките бяха от тежък бродат в розово и златно. Имаше още няколко лампи, а тук-там и свещници.

— Според мен това е най-доброто, което може да ни предложи Тумстоун — каза Скот. — Само дето банята е в другия край на коридора.

— И как ни регистрира?

— Лъки и Сали Макинес.

— Как си посмял!

— Добре де, не съвсем — очите му лукаво проблеснаха. — Записах ни като господин и госпожа Макинес.

— Семейство значи... И откога? Сигурно съм пропуснала да забележа.

— Иначе щеше да е скандално. Освен това видях как те гледат мъжете в „Птичите клетки“. Не искам недоразумения. Трябва да е ясно с кого си.

Колкото и да бе неочаквано за нея, съображенията му бяха съвсем основателни. Ситуацията бе доста сложна. Опасността витаеше във въздуха. В този пограничен град, където цареше беззаконие, където една жена се падаше на хиляда мъже, Скот се чувстваше отговорен за нея. Тя с благодарност прие закрилата му. Очевидно развълнуван, той бързо я целуна.

— Нали заедно дойдохме тук, любов моя. Изминахме дълъг път... Никой не би повярвал. Животът ми стана част от твоя. Аз ти принадлежа така, както ти на мен. — Скот заключи вратата зад себе си, отиде до шкафчето, разкопча кобура с пистолета и внимателно го остави, точно както онази нощ.

Тя бе седнала на ръба на леглото. Опитваше се да свикне с този непознат, който всъщност познаваше от двадесет години.

— Цял живот съм те чакал, Сара! — протегна ръце той. — Ела при мен!

Без колебание, тя се хвърли в обятията му.

— Ето, това чаках! — прошепна той и я притисна към себе си. — Нужно ни е време, за да можем заедно да осмислим всичко...

Той нежно повдигна брадичката ѝ и я целуна продължително. Сара се задъха. Струваше ѝ се, че непознатата стая е омагьосана. Дали принадлежаха на това време беше без значение. Важното бе, че си принадлежаха един на друг.

Пръстите му погалиха шията ѝ, заровиха се в косата ѝ с бавни, чувствени движения. Желанието му не можеше да остане неразбрано. Пръстите му пробягаха по раменете и надолу по гърба ѝ.

— Всичко стана толкова бързо... — прошепна тя.

— Двадесет години е много време. Чаках те безкрайно дълго!

— Но, Скот!? — Тя усещаше ударите на сърцето му. — Ти не може да си знаел, че отново ще се срещнем.

— Някъде дълбоко в мен винаги съм го знаел...

— Същото беше и при мен. Странно, но аз винаги съм очаквала да се върнеш...

— Сали, красавице моя, истинската любов е вечна! — Ръцете му затърсиха копчетата на роклята ѝ и той започна бавно да я съблича. — Ще ми позволиш ли...

— Господи! Ти изобщо не си губиш времето!

— Изгубих толкова години. Искам да бъда с теб. Вече не сме деца...

Тя го остави да свали тясната ѝ рокля и го видя внимателно да я оставя на един стол.

— Като деца ни беше по-лесно — обади се тя, докато събираше тежката покривка от леглото.

— Не и за мен. Още тогава те желях.

— Не може да бъде!

— Уверявам те. Може и да не съм разбирал какво точно означава това, но те желях.

Той седна на леглото и то изскърца. Сара го целуна нежно по челото.

— Тогава нямаше да си го признаеш, нали?

— Не — засмя се той. — На единадесет години имах скрупули и не бих те докоснал.

— А сега?

— Сега ти си жена. А аз съм мъж.

Ръцете му я галеха. Сара притвори очи в наслада. Устните му докоснаха шията ѝ.

— Това е нашето време — прошепна той. — Тези дни и нощи... Това място... е нашата тайна...

Той нежно докосна с топлите си длани гърдите ѝ, помръдна и Сара усети как до кожата ѝ се опря нещо метално и студено. Потръпна.

— Извинявай, забравих токата. — Той разкопча колана и го остави настрана.

Опита се да разкопчае копчетата на ризата му, но ръцете ѝ трепереха и се наложи той сам да го направи. Скот захвърли ризата, свали фланелката и накрая се освободи от джинсите си. Легна на леглото и я притегли върху себе си. Докосването до голото му тяло я замая. Той я обгърна с ръце.

— Студено ли ти е, мила?

— Не.

— Хубаво би било да имаме камина. Зимните нощи са студени. — Погали раменете ѝ и потърси закопчалката на черния дантелен сутиен. След миг го захвърли като ненужна вещ.

Сара погали тъмната му коса, наслаждавайки се на допира. Всичко ѝ се струваше странно познато, като че ли Скот я беше любил и преди. Сънувала съм, помисли си тя. Някъде, някога, бе сънувала всичко това... Лежеше до него под мекия блясък на лампата, завладяна от близостта им.

— Помня този белег на китката ти.

— Имал ли съм го тогава?

— Да. Чудех се от какво е.

— Имаш отлична памет, скъпа моя. От бодлива тел.

— Помня всичко свързано с теб. Трапчинката на брадичката ти, щръкналия кичур. Косата ти е станала по-тъмна.

— А твоята коса е съвсем същата. С цвят на див мед.

Търсещите пръсти на Сара се плъзгаха по гърдите му, по кръста му и твърдия корем. Стегнатото му тяло беше очевидно резултат от

постоянното физическо напрежение. Пръстите ѝ се спряха на ластика на слипа. Скот се пресегна и го свали.

— Запомнила си ме като момче. Сега искам да ме запомниш като мъж — притвори той очи. — Сара, докосването ти е като слънчев лъч, разтапящ снега.

Беше красив, но тя щеше да го обича, дори и да не бе такъв. Сара не бе очаквала, че хубавото момче ще се превърне в такъв прекрасен мъж... Да го гледа, да го докосва, бе като сбъдната мечта.

— Имаш загар по цялото си тяло. Без бански ли плуваш?

— Да, когато съм сам — усмихна се той със затворени очи.

Простенвайки неволно под допира ѝ, Скот си наложи да овладее своя порив. Сигурно ѝ се виждаше по-различен след толкова време. Не биваше да я смуцава с необуздания си копнеж.

Сара разбра какво иска той. Желанието му я влудяваше. В следващия миг сърцето ѝ затуптя силно, бурно и мъчително... Чувствата ѝ се преплетоха в омайна, прекрасна и всепоглъщаща мелодия. Музиката на любовта и изпепеляващата страст!

Пръстите ѝ докоснаха белега на бедрото му и споменът нахлу отново... Ножът, проблеснал на слънцето, петното алена кръв, умелите ръце на Джоузи, иглата, подпухналата ужасяваща буква „Л“... Сара се наведе и целуна белега, проследи с език бавно и внимателно всяка неравност останала от шевовите. Скот бе белязан за цял живот, докато се опитваше да я защити. Колко жени в леглото или край басейна са го питали за този белег? Дали им е отговарял? Някой ден щеше да го попита.

Тя разглеждаше тялото му като оставяше устните си да следват пръстите.

— Скъпа... — Гласът на Скот долетя глухо, сякаш от много далеч. — Ти ме... Аз... Не мога да издържам още дълго така...

Сара го прегърна и се притисна към него. Очите му трескаво горяха. Устните му бяха горещи, езикът — пламък.

— Сали... — прошепна той.

— В сънищата съм виждала лицето ти, усещала съм как ме докосваш...

Пръстите му сякаш изгаряха кожата ѝ. Те се движеха по гърдите ѝ, по бедрата... Ръцете му проследяваха всяка извивка на тялото ѝ, както тя бе постъпила с него преди малко. Шепотът му едва се чуваше:

— Ти си моя... моя... — и я положи под себе си.

Тя застана и затрепери под натиска му. Прихванал бедрата ѝ той я притискаше все по-силно към себе си, увличайки я в ритъма на тялото си, на страстта си... Бавно в началото, като първото бълбукане на извор, след това като буйно устремен поток... Все по-бързо и по-силно, все по-шеметно и неистово...

Сара потъна в спомени. Те вече бяха преживели всичко това... любовта... единението... Телата им бяха преживели това сливане много преди тази нощ. В сънищата!

Те бяха тъй вълшебни, както и любовта му!

— Сара... — извика той името ѝ и сплете ръце в нейните.

Тялото му потрепери неудържимо. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Скот се надигна и я погледна. Усмихна се, знаеше, че това са сълзи на щастие.

— Любов моя! — прошепна той и се наведе да целуне очите ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Скот спеше. Лицето му ѝ напомни за момчето, в което се беше влюбила още в малката стая в хотела на Нели Кашман. Тя го докосна и той помръдна, притегли я към себе си, като че ли бяха спали заедно хиляди пъти. Сара лежеше в прегръдките му, изпълнена с полузабравена радост. Бе намерила отново своята любов!

Момчето бе станало мъж, който горещо, лудо и силно я обичаше.

Скот помръдна отново. Гърдите му се повдигнаха и отпуснаха в дълбока въздишка:

— М-м-м... Не исках да заспивам. Но понякога... ми се случва...

— След като си правил така лудо любов ли?

Беше страхотен любовник! Сара се питаше колко ли жени е имало в живота му? Колко от тях е изоставил заради спомена си за едно малко момиче?

— Да. — Гласът му бе още сънлив. — Вече съм буден, малко ми трябва. Достатъчно буден, за да се любим отново.

— Щастлива съм — сгуши се тя в него, — че пожела да прекараш тези часове с мен, вместо да се втурнеш из този див град в търсене на известни личности като Уайът Ърп или Док Холидей.

— Има време. И утре е ден. Сега ми харесва да съм в леглото с теб.

— И то в миналия век.

Погали с пръст брадичката и устните ѝ.

— Хайде да отидем да вечеряме. Може и да намерим бутилка свястно вино в този град.

— Все си мисля, че всичко е сън и утре изведнъж ще се събудим.

— Не е сън. — Леглото проскърца. Скот погали рамото ѝ, сякаш не можеше да ѝ се насити. — Ние действително сме тук. Какво невероятно щастие!

— Скот — надигна се тя на лакът, — преди малко, когато излизахме от „Птичите клетки“, ти ми се стори разтревожен. Какво има?

— Не знам дали е добре да работиш в „Птичите клетки“. Опасно място е.

— Е, не можех да откажа толкова добра работа. Особено при такава заплата. Това е моят шанс да спечеля малко пари. Шанс е и да съм на мястото, нужно за проучванията ми.

— Скъпа, стените са просто надупчени от куршуми. — През погледа му премина сянка. — Знаеш ли колко убийства стават там? Злото витае във въздуха. Ами онези похотливи миньори и престъпници? Не е мястото, където бих искал да бъде моята любима.

Тя седна в леглото.

— Скот, ако живеехме тогава... Сега искам да кажа, щях да се съглася с теб. Естествено е един мъж от 1882 година да не се радва на присъствието на своята любима в „Птичите клетки“. Но ние не живеем в това време...

— Грещиш — усмихна се той. — Точно в това време живеем.

— Не е така. Ние сме случайно попаднали. Наблюдатели. И нищо не може да промени начина ни на мислене.

— Но — не изглеждаше да го е убедила — ние сме тук и трябва да живеем според тукашните норми.

— Това и правя, като нея в „Птичите клетки“.

— В един публичен дом!

— Театър! — Тя го погледна предизвикателно. — Скот, ти се вместиш напълно в това време. Такъв беше и като момче. Съгласна съм, че е забавно. Но ние дойдохме с проучвателна цел, нали? И няма да оставаме за дълго. Искам да опозная това място и тези хора. Искам да се смеся с тях, точно както ти искаш да се смесиш с онези изкусни стрелци. Това не е нашето време и не искам да се увеличавам твърде много.

— В този град порядъчните жени стоят настрана от Уиски Роу стрийт и квартала на червените фенери.

— Та нали точно това ти казвам! Сигурно животът им е ужасно скучен. А аз търся тръпката! Също като теб. Другият век ще бъде порядъчна жена. Сега съм любовница на каубой. По дяволите, аз не те карам да станеш порядъчен гражданин, нали? И двамата знаем, че нямаш подобно намерение. — Тя стана от леглото, издърпа одеялото и го уви около себе си. — Виж какво — тихо рече тя. Знаеше, че е излязла победител в спора, но реши да продължи. — Аз не съм някоя

фанатичка за правата на жените или нещо подобно. Аз съм едно обикновено момиче от 1990 година, което се опитва с труд да постигне нещо. Живея сама откакто завърших колежа. Никой не е бил до мен, за да ми казва какво да правя. Календарът на стената може да показва 1882, но ти и аз сме от бъдещето и това е факт. Не искам удоволствието ми да пострада заради някакви си норми за приличие. Съгласен си, нали?

— Сладка моя... — Сините му очи закачливо проблеснаха и ръката му потърси нейната. — Аз говорех за опасността. Страх ме е да не ти се случи нещо, защото те обичам.

— Нищо няма да ми се случи.

— Искан да кажа, че не ти се налага да работиш. Аз ще те издържам.

— Как?

— Ще работя в някое ранчо. Цял живот съм го правил.

Сара очакваше нещо подобно. Достатъчно бе чела за историята на Тумстоун, за да предположи каква е тази работа. Думата „каубой“ бе станала синоним на крадец на добитък.

— И ще попаднеш точно между всичките банди!

— Няма такава опасност. Ще проверя в кое ранчо да отида.

— Обзалагам се, че ти се иска да постреляш. А докато преследваш бандитите към границата с Мексико, аз какво да правя? Да седна в тази стая и да плета шалове ли?

— Не бях помислил за това — призна той. — Сега разбирам защо искаш да бъдеш в „Птичите клетки“. Но смятам, че мога да го приема, ако ти приемеш да се бия с бандитите, ако се наложи.

— Не ми харесва да се захващаш с тази работа, но хайде, съгласна съм. Ти работиш в ранчо, аз съм певица, а годината е 1882. — Сара се пхна до него, завивайки и двамата с одеялото. — Искан да се сприятеля с Джоузи.

— Чудя се дали е възможно. Джоузи ни е приятелка, но не го знае. В нейния свят едва тази сутрин тя е зашила крака ми. Не можем да й кажем кои сме.

— Скот, тя е в беда!

— Да... — кимна той замислено. — Тя се боеше, искам да кажа, се бои за живота си. От това, което знам, проститутките рядко са

имали приятели. Когато лежах на онази софа, се заклех да ѝ помогна. Винаги съм съжалявал, че не изпълних обещанието си.

— Нима всичко е станало едва тази сутрин?

— Ами да. Датата е същата. Тръгнали сме оттук днес и се върнахме пак днес.

— Джоузи изглеждаше ужасно тази вечер. А само преди няколко часа е помогнала на две избягали хлапета, защото сама знае какво е да изпаднеш в беда.

— Зърнах я за миг. — Той подръпна брадичката си при спомена за това. — Видя ми се тъй млада сега.

— Тя е само на деветнадесет години.

— Но е натрупала опит, и то какъв! Щеше да ми казваш нещо за нея?

— Един мъж я беше сграбчил грубо и не искаше да я пусне. Отдалече си личеше, че я заплашва. Струваше ми се, че ще я удари, когато един друг го спря. После двамата седнаха заедно на една маса, явно бяха приятели.

— Сигурно е бил някой от клиентите.

— Едва ли тя щеше да е толкова уплашена. Навярно е свикнала да се справя с нахалници. На лицето ѝ бе изписан панически страх. Това беше съпругът ѝ, сигурна съм.

— Как изглеждаше?

— Гаден тип. Силен. С червеникава брада. Между тридесет и четиридесетгодишен, трудно е да се каже с това обрасло лице. — Тя потрепери от страх. — Трябва да намеря начин да се сприятеля с Джоузи.

— Може би си права. Вероятно има начин. А после ще ми покажеш този мръсник. — Скот приглади назад косата ѝ. — Защо не поръчаме вечеря? Нещо не ми се става, пък и ти нямаш подходящи обувки за навън.

— И как ще поръчаш? Може би по телефона?

— Вярно бе! — Той направи гримаса, седна и взе дрехите си. — Ще слеза да поръчам. Забравих, че единствената модерна придобивка тук, е дамата от двадесети век в леглото ми.

Лежаха будни и още дълго си говориха. Разказваха живота си. Той беше завършил университета в Аризона, а тя — университета в Южна Калифорния. Той се бе заел с ранчото на баща си, докато тя посещавала актьорски курсове, за да е наясно как се пишат добри сценарии. Той наследил кравите и конете на баща си, а тя съчинявала първите си сценарии в един малък апартамент, продавала ги и изплащала колата си. Едно лято той отишъл на ски в Швейцария, а тя — в Колорадо. През тези години и двамата имали по три връзки, но нито една сериозна...

Накрая тя заспа, сгушена до него, и когато се събуди в обятията му, разбра, че това място бе нейният истински живот.

На закуска, облечена в новата си рокля и току-що купените боти и шапка, която я караше да се чувства смешна, Сара седеше срещу Скот в „Мезон Доре“, ресторанта в съседство с хотела. Чувстваха се като част от този американски пограничен район. Може би това се дължеше на необикновеното съчетание от сутрешното спокойствие, настъплението на деня, мириса на кафе, слънцето на Аризона, нахлуващо през прозорците на залата, и гласовете около тях.

— Любопитен съм да узная нещо за прапрадядо си — каза Скот и си доля мляко в кафето. — Купил е ранчото през септември тази година, значи все още търси сребро из тия хълмове.

— Като да срещнеш призраци, макар това да са собствените ти предци!

Сара се дразнеше от цветята върху периферията на шапката си — пречеа ѝ да вижда. Как са могли жените да харесват подобни глупости? От друга страна на Скот май му харесваше, ако се съди по погледа му, изпълнен с възхищение.

Двама високи мъже влязоха в „Мезон Доре“. Единият бе слаб и изпит, русокос, с увиснало черно палто на слабата му фигура. Другият също бе светлокос, с потъмняло и обветрено лице. Имаха почти еднакви дълги мустаци и къса коса и пистолети. Влязоха с вид на собственици на ресторанта и се настаниха на една ъглова маса.

— Мъжът с палтото е Док Холидей! Познах го от снимките. С някой от братята Ърп ли е?

— Уайът — отвърна Скот. Очите му проблеснаха по същия начин, както когато на единадесет години бе препасал онзи револвер. — Опитвам се да не ги зяпам открито, но даже пулсът ми се ускори.

— Разбирам те. Уайът Ърп и Док Холидей, сякаш са излезли от учебник по история! Представяш ли си, ако знаеха кои сме? Щяхме да им кажем още колко дълго ще живеят, как и кога ще умрат и какво ще говорят хората за тях след сто години.

— Хиляди пъти съм съжалявал, че не можах да ги видя предния път. А сега ми се струва напълно в реда на нещата да съм в една и съща стая с героите от детството си. — Той отпи глътка кафе. — Странно, колко лесно се свиква с прехода през времето. Всичко започва да ми се струва съвсем нормално.

— За теб е по-лесно. Все пак ти винаги си живял в Тумстоун. Но за мен...

— И не може да бъде другояче — ухили се той. — Попаднала си в най-долнопробния бордей в квартала на червените фенери. Едва ли може да ти е познато!

— След всички описания все още ми се вижда малко... странно. Обаче ми харесва тръпката!

Скот усети подобна тръпка, докато наблюдаваше двамата мъже в другия край на залата. Единият, всяващ ужас тип, престъпил закона стотици пъти, бърз с оръжието, известен от дуелите. Другият, бивш зъболекар, който станал комарджия, а по-късно и убиец, който лекувал туберкулозата си с безброй чаши уиски, ненаситен за нови битки. И двамата щяха да умрат от старост в леглото.

— Трябва да си купя кон — замислено каза Скот.

— А аз трябва да се снабдя с костюм за довечера.

— Какъв костюм?

— Нещо подходящо за певица.

— Една дълга рокля ще е съвсем подходяща.

— Хайде, хайде! С дълга рокля, след като вече ме видяха с минипола.

— Искаш всички безмозъчни тъпаци да зяпат краката ти!

— Ето, отново! Ставаш старомоден.

— От кога се счита за старомодно един мъж да е ревнив? — Той остави вилицата. — Добре, знам, че съм старомоден. Защото мисля за теб като за ангел, загадъчно появил се в моя живот. Сякаш си дошла

върху крилете на някоя от онези птици. Не бих желал да те делия с още стотици похотливи очи. Не искам от мен да бъда друг! Освен това аз съм израснал в общество с много по-пуритански нрави от твоето.

— Похотливите погледи нищо ни могат да ми сторят — каза нежно тя. — Така че има ли значение какво съм облякла?

— Може би не — съгласи се той и след малко попита: — Трябват ли ти пари?

— Не благодаря. Имам от аванса, който ми даде импресариото. Той се понамръщи и смени темата.

— Не ми се иска да те оставям без закрила тази сутрин, но ако ще живеем тук, трябва да изляза и да намеря един бърз сигурен кон и да разбера дали в някое ранчо не търсят помощници.

Сара изведнъж се запита какво ли ги очаква в опитите им да се вместят в едно общество, което не познаваха и не разбираха напълно.

— Разбира се, любезни господине, нямам нужда от закрила посред бял ден. — Тя погледна към двамата мъже на ъгловата маса и прошепна: — Изглеждат ужасни! Умираш да ги заговориш, нали?

— Да, но нямам повод... Ще почакам ден-два.

— Не ми харесва всичко това — пребледня Сара.

— Прекалено се тревожиш. — Той остави салфетката си. — Да тръгваме! Имаме много работа днес.

Сара стана и усети погледите върху себе си. В Тумстоун имаше и порядъчни жени, но малцина закусваха на Алън стрийт, колкото и „Мезон Доре“ да бе приличен ресторант. Видът ѝ тази сутрин бе напълно порядъчен, в кадифената рокля и косата прибрана на кок под глупавата шапка. Дали порядъчността щеше да отстъпи пред нарастващата популярност на Чуруликащото Вrabче. Ами Скот? Какво ли бе намислил той? Приключението бе забавно, но те не биваше да забравят, че Тумстоун се славеше като най-опасният град в Америка по онова време.

Сара изгуби два часа в търсене на костюм. Шивалнята до „Птичите клетки“ беше все още затворена, а в другите магазини нямаше нищо подходящо. Явно ще трябва да излезе пак с миниполата, а после да се опита да ушие нещо сама. Лоша перспектива, тъй като Сара не беше много силна в шиенето. Дано успее да открие някъде брокат и пайети.

През цялото време тя се мъчеше да измисли как да се свърже с Джоузи. Не я биваше в лъжите, но пък съвсем не вървеше да каже истината.

Когато влезе през главния вход в „Птичите клетки“, всички глави от бара се обърнаха към нея. „Аз работя тук — напомни си тя. — И съм в правото си, независимо от това как изглеждам в очите на тези хора.“

Без да поглежда околните, стигна до бара. Барманът се приближи и тя попита отсечено:

— Търся Джоузи. Тук ли е?

Той озадачено я изгледа. Нима снощи не я бе видял да пее на сцената? Защо не можеше да я познае?

— Джоузи? Сигурно е някъде наоколо, госпожо. Може би има клиент. Да ѝ предам ли някакво съобщение?

— Благодаря, сама ще я потърся.

Малката Джоузи Синеоката бе със сигурност една от най-красивите проститутки в града и една от най-младите. Не можеше мъжете да не я познават.

Откри я седнала сама на една маса близо до сцената. Закусваше и четеше окъсан учебник. До него имаше молив и тетрадка с няколко изписани реда и чаша кафе.

— Вие ли сте Джоузи? — попита Сара колебливо, след като свали шапката си.

Момичето покри написаното в тетрадката с ръка и присви очи към светлината.

— Защо питате?

— Едно момиче на име Сали остави съобщение за вас.

Недружелюбността ѝ изчезна.

— Какво е то?

— Сали и Лъки са добре. Благодарят ви за помощта. Помолиха ме да ви открия, за да ви кажа това.

— Къде са те? — По лицето ѝ премина сянка на подозрение.

— Срегнах ги на гарата в Бенсън, като идвах насам. Семействата им са ги открили и те вече са си вкъщи.

— Семействата, от които са избягали ли? — учуди се Джоузи.

— Не са лоши хора — настоя Сара, макар да разбираше колко невероятна е цялата история. — Децата търсели приключения, както

разбрах. Горели от желание да видят братята Ърп и да присъстват на някой дуел. Лъки искал да стане каубой, а Сали го последвала. Изглежда, че Лъки загазил, докато били в Тумстоун.

Джоузи се загледа така внимателно в очите на Сара, че тя се смути. „Позна ме! — помисли си тя. — Не е възможно, даже и да открива прилика.“

— Как са стигнали дотам? — попита Джоузи. — С този крак едва ли е можел да язди.

— Не зная — отговори Сара и погледна книгата, която Джоузи бе захлупила върху масата. Беше сборник четива. Сигурно се мъчеше да се самообразова. — Децата ми казаха само за вас, искали да благодарят, но не успели. Казаха, че сте спасили живота на Лъки.

— Не. Просто заших една рана от нож на крака му — скромно каза Джоузи. Тя не бе онова открито дружелюбно момиче, с което Сара се бе запознала вчера. Малката Сали не бе забелязала сегашната твърдост.

— Лъки каза, че ще се върне тук, за да застреля някакъв тип — продължи Сара.

— Какво!

— Каза, че сте били в опасност и той щял отново да избяга, да се върне и да застреля някакъв тип, за да ви спаси, както вие сте спасили него.

— Откъде ли може да е узнал? — измърмори Джоузи с наведена глава.

— И двамата подочули нещичко. — Сара придърпа стол и седна до младата жена. — Зная, че не е моя работа, но ако това момче се появи отново тук, внимавайте да не го убият!

— Няма да стигне далече с оня крак. — Джоузи отпи от кафето.

Сара извади пакетче ментолови дражета в шоколад, пхна едно в устата си и предложи на замислената жена срещу себе си:

— Заповядайте, вземете си.

— Ти ли си певицата от снощи? — Никаква благодарност за ментолчето.

— Да. Предложиха ми работата тъкмо навреме. Бях останала без пукната пара.

Джоузи бавно дъвчеше, наслаждавайки се на бонбона.

— Чух песента за кученцето на прозореца. — Гласът ѝ премина в шепот и стана толкова тъжен, че Сара очакваше да види сълзи в очите ѝ, но те останаха сухи. Без никакъв блясък. Стана ѝ мъчно за Джоузи. Нима не бе достатъчно тежък животът ѝ, та трябваше и някакъв садист да я заплашва?

Сякаш мислите на Сара го предизвикаха, защото червенобрадият се заклатушка към бара и погледна към тях. Джоузи го видя и замръзна.

— Кой е този? Виждала съм го някъде. Може би в Додж сити — излъга Сара. Джоузи замълча и Сара реши да продължи атаката: — Има зли очи. Защо ни е зяпнал така? От теб ли иска нещо?

Джоузи пребледня и остана безмълвна.

— Да не е онзи? — приведе се напред Сара. — Дето те преследва? И Лъки те е чул да го споменаваш?

— Остави ме! — хладно каза Джоузи. — Защо си пъхаш носа, където не ти е работа?

— Извинявай. Но онези деца ми разказаха колко мила си била. Надявах се, че след като работим заедно тук, може би ще ми помогнеш със съвет как да си намеря костюм или плат...

Сара усети, че Джоузи се поуспокои малко. Мъжът не се приближи, макар да не откъсваше злобния си поглед от тях.

— Какво иска този? — попита Сара отново.

Джоузи не смееше да го погледне. Бе стиснала здраво юмруци.

— Сигурна ли си, че всичко с онези деца е наред? — остави тя без отговор въпроса ѝ.

— Напълно. Не бяха щастливи единствено, защото се безпокояха за своята приятелка — имаха предвид теб, била си в опасност. Децата лесно се привързват. Сали каза, че си ѝ дала една птица от китайски порцелан. Означавала много за нея. Била талисман.

— Мога да ти помогна с костюма — каза след малко Джоузи. — Знам един магазин в Хоптаун, който продава китайски коприни. До нас има шивач, който изработва дрехите ни. Ще ушие и на теб.

Дали Джоузи бе проявила желание да ѝ помогне, или си търсеше повод да избяга по-далече от червенобрадия?

— Казвам се Сара. Не познавам никого в града, освен моя... съпруг, който си търси работа в някое ранчо.

Младата жена затвори книгата и тетрадката и внимателно ги прибра в някаква чанта — явно бяха много ценни за нея.

— Озовала си се в един ужасно гаден град — каза Джоузи. — Няма да ти хареса. За каубой казваш си омъжена, така ли? Знам ги, все гледат да се сбият. Ще ти се прииска да се махнеш, когато разбереш, че си попаднала в капана на Тумстоун. Ще прокълнеш деня, в който кракът ти е стъпил тук!

Джоузи тръгна напред, без да удостои с поглед мъжа с червената брада. Докато пресичаха театъра, Сара отново забеляза злобното му изражение, но той не посмя да ги последва.

Двете поеха надолу по Алън стрийт откъм страната, по която не минават порядъчните жени. Запътили се бяха към китайския квартал и Джоузи й говореше за коприните, които се продаваха там. Сара разбра, че трябва да има търпение, ако иска да научи повече за опасността, надвиснала над Джоузи, преди да е станало твърде късно.

Силен вятър се изви тъкмо когато каубоите заобикаляха хълма на около петстотин метра от кладенеца, подхранван от подземен извор. Прашната вихрушка се завъртя като малко торнадо. Дали не беше съдбовен знак?

Скот яздеше сред мъжете от ранчото „Дъбъл Бар“ към извора. Лесно бе намерил работа. Добрите каубои винаги се търсеха, особено ако ги бива и като стрелци. Имението граничеше с онова, което прародителят му щеше да закупи, и Скот познаваше добре околността. Чувстваше се като у дома си. Сара бе права — твърде лесно миналото можеше да го погълне, защото го познаваше в подробности.

Внезапно се откриха силуетите на няколко ездача. Бандити! Сърцето на Скот лудо заби. Крадците знаеха, че могат винаги да открият добитъка край кладенеца. Каубоите от „Дъбъл Бар“ бяха идвали насам вчера и навярно бандитите не са ги очаквали да се завърнат толкова скоро.

Щом ги забелязаха, каубоите извадиха оръжието си и пришпориха конете. Притиснати, бандитите откриха огън. Каубоите им отвърнаха.

Скот избягваше да се прицелва. Все още всичко му се струваше някак нереално, като игра, в която участваше момчето Лъки.

Изпод копитата летеше прах, който вятърът запращаше в очите на мъжете. Скот забеляза един от бандитите да се промъква из храсталака. Последва го и видя, че той се прицелва в един от каубоите. Прогърмя изстрел. След миг бандитът лежеше мъртъв на земята.

Скот свали десница. Не бе имал време за размисъл. Бе реагирал мигновено. Иначе каубоят щеше да загуби живота си. Но присъствието на Скот бе променило потокът на историята най-малкото за двама души. По-късно, докато яздеше обратно, Скот изпита някаква слабост в коленете и леко замайване. Чувстваше пистолета си повече като враг, отколкото като приятел. За първи път му се струваше нередно да е въоръжен.

Бе късен следобед. „Театърът на птичите клетки“ жужеше като кошер. В една от „спалните“ под сцената Джоузи помагаше на Сара с довършването на костюма — семпла светлорозова риза с ресни и много къса пола, която шивачът бе ушил за няколко часа. Ресните се поклащаха при всяко движение, а коприната блестеше на светлината.

— Много съм ти благодарна! Не бих се справила без теб.

Джоузи зашиваше няколко изкуствени перли по яката. Сара си спомни за раната на Скот.

— Няма защо — отвърна Джоузи. — Доволна съм, че се разходих днес из Хоптаун — поне се магнах оттук.

— Защо говориш така? Заради мъжа, който ни гледаше ли? Видях колко груб беше той към теб вчера. Какво иска?

— Животът ми. — Джоузи преглътна с мъка. — А също и парите ми, колкото и малко да са!

— Но защо? Може би мога да ти помогна.

— Никой не може да ми помогне. Аз му принадлежа. Омъжена съм за него, което означава, че съм негова собственост.

— Не си! Нали има закони...

— Закони ли? — Джоузи спря да шие. — Закони в защита на жените ли? Че какви са тези закони? Не съм чувала за такива.

Изведнъж Сара си спомни къде се намира.

— По дяволите! Май няма такива закони. Всъщност изобщо няма закони. — Тя се опита да срещне отчаяния поглед на Джоузи. — Наистина ли иска да те убие?

Джоузи унило кимна. Бе стиснала челюсти. Дали от гняв? Или от страх?

— Да, иска да ме накаже, че избягах от него. — Изглежда й бе неудобно да погледне Сара в очите и тихо продължи: — Права си, сигурно си го виждала в Додж сити. И аз бях там, преди да избягам тук.

— Значи те е проследил... Как е разбрал къде да те намери?

— Не зная. Може да се е досетил. След като пристигнал тук обаче, открил, че припечелвам добре. И явно сметнал да ме остави да поживея още малко. Така може да измъква пари от мен. Но не престава да ми повтаря, че може всеки момент да ме убие. И ще го направи. — Гласът й пресекна. — Ще ме убие щом реши, че повече не съм му нужна.

Сара усещаше с пълна сила страха, който владееше Джоузи. Отначало се бе въздържала да говори, но после всичко сподели. Колко ли самотен ще да е животът й!

— Хубаво е, че се реши да ми кажеш — каза тихо Сара. — Може би ще мога да ти помогна.

— Не виждам как — поклати глава Джоузи. — Всичко е въпрос на време. Ако не го надхитря, свършено е с мен!

— Но как ще го сториш?

— Отначало ще увъртам. — Тя млъкна изведнъж.

— Джоузи, кажи ми! Зная, че не си свикнала да споделяш, но ако ми разкажеш, ще ти олекне. Повярвай ми!

— Вярвам ти, защото си приятелка на Сали. Знаеш ли, Сара, колко много ми приличаш на нея. Смееш се по същия начин и имаш същите трапчинки. Невероятно! Може би затова ми е добре с теб. Все ми се струва, че те познавам. Сали ми харесваше, но ако беше останало по-дълго, едва ли щях да я видя отново. Нели не би допуснала тя да има приятелки като мен, затова аз... — В гласа й прозвуча оживление и в очите й се мерна блясък. Дори приведените рамене се бяха поизправили.

— Как смяташ да надхитриш онзи... съпруга ти?

— Чарли. Викат му Чарли Орела, защото е избил много орли. — Джоузи откъсна със зъби конеца и огледа доволно работата си. — Всъщност той не ми е наистина съпруг, но твърди, че сме се оженили в Додж сити, и го доказва с някакви фалшиви документи. Той е долен

мръсник, който живее от парите на една жена. Но на него му вярват, защото е мъж, а аз съм... Знаеш каква. Чарли разбрал, че един от клиентите ми работи за „Уелс Фарго“ и си е наумил да открие чрез мен кога ще пристигнат заплатите в Тумстоун с дилижанса от Бенсън. Подготвя обир.

— Защо не му дадеш погрешна информация?

— Той ще ме убие за такова нещо.

— Знаеш ли кога ще пристигнат парите?

— Не. Но според него знам и докато мисли така, ще съм жива.

Чуха се силни гласове откъм залата за покер. Джоузи отвори вратата и надникна. Сара стори същото. През гъстия дим се виждаха неколцина мъже, които разгорещено разговаряха.

— За какво е тая дандания? — извика Джоузи. — Какво се е случило?

— Престрелка в ранчото „Дъбъл Бар“ — отвърна един от тях. — Един бандит бил убит от някакъв каубой, който бил нает само няколко часа преди това. Но всички казват, че с пистолета работел по-бързо от който и да било друг. Името му било Макинес.

Сара пребледня. Скот бе убил човек! Още първия ден!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Как ли започваше тази песен? „Пълнолуние...“

— Днес е пълнолуние — каза Сара на публиката, давайки си време, за да избере следващата песен от стотиците, които знаеше. — Пазете се от бели коне, подивели по пълнолуние.

Забележката ѝ се отнасяше до една случка в Тумстоун. Бе чела, че веднъж впряг бели коне се подплашили от някакви гърмежи, втурнали се с каруцата надолу по Алън стрийт и прегазили помощник-шерифа. Неизвестно защо поведението на конете било отдадено на пълнолунието.

Сара имаше дарба за пеене. Ненапразно грубоватите миньори, каубои и всякакви други се стичаха в театъра, за да видят тази загадъчна жена с къса пола, която пееше песни, каквито те не бяха чували досега. Пианистът се оказа изключителен импровизатор и също бе във възторг от нея. Тя изпълняваше стари кънтри парчета, рок и музика от филми. Страхуваше се обаче тези песни да не бъдат запомнени. Авторите им бяха хора, още неродени!

А Скот вече бе се намесил в историята по много сериозен начин — бе убил човек...

Сара го видя сред публиката. Откакто работеше в ранчото, най-често идваше заедно с други каубои да се почерпят. Скот я наблюдаваше, без нито веднъж да се усмихне. Видът му я плашеше. Изглеждаше така, като че ли принадлежеше на това място и на това време. Лъки бе търсил начин да се вмести в опасното общество на миньори, Скот го бе осъществил.

Тя се поклони за последен път под урагана от аплодисменти и слезе сред публиката. Скот отиде да я посрещне и собственически я прегърна през кръста.

— Гласът ти е прекрасен. Можеш да покориш света, както направи това с мен.

— Но ти не го желаеш. Не се усмихна нито веднъж, докато пеех.

— Предпочитам да пееш само за мен.

— Всъщност така беше. Другите само „подслушваха“. — Тя поправи костюма си. — Скот, из целия град се носи слухът, че си убил някакъв бандит.

— Боя се, че е така. — Той я притисна към себе си. Гласът му беше ясен, независимо от изпитите бири. — Нямах друг избор. Иначе щеше да бъде убит един от нашите каубои. — Гласът му обаче издаваше друго. Никога не би си признал, колко му е било трудно. Да убиеш човек никога не е лесно.

— Ей, бива си го в бързата стрелба това момче! — похвали го един от новите му приятели. — Не съм виждал друг да вади пищова толкова бързо. Пък да видиш самия пищов! Целият град само за това говори.

— Е — огледа тя усмихнатите лица около тях и се обърна към Скот, — ти каза, че ще си намериш място. Доста бързо си успял.

— Въпрос на шанс. А що се отнася до бандитите, просто ги изненадахме. Джони Ринго беше в бандата. Избяга, но не преди да се срещнем лице в лице. Не знаех, че е той. Някой ми каза по-късно. Ринго има поглед на убиец. — Някой му подаде друга бира. Скот отпи. — Същите зли очи имаше и онзи, когото уцелих. И навреме го сторих, защото едно от нашите момчета сега нямаше да е живо.

Сара разбра, че не нея, а себе си опитва да убеди с тези си думи.

Малко преди изгрев, през същата пълнолунна нощ, чифт бели коне, впрегнати в каруца с дърва за огрев, се изплашили от изстрели близо до Алън стрийт и Шеста улица. Помощник-шерифът тъкмо излизал от магазина срещу театъра и бил прегазен от подивелите коне. Откарали го бързо с пукната глава при доктор Гудфелоу.

След това през целия ден на Алън стрийт се приказваше само едно: новата певица в „Птичите клетки“ — Чуруликащото Вrabче — е ясновидка. Сара не бе очаквала, че думите ѝ, произнесени на сцената предишната вечер, ще се окажат предсказание. Хората започнаха да се тълпят пред хотела, за да им предсказва съдбата. Бе твърде добър начин за правене на пари, та да го изпусне. Все пак и тя, и Скот познаваха добре бъдещето на Тумстоун. И така с помощта на тесте карти за игра, Сара се впусна в ясновидския бизнес с такса от един долар на сеанс.

Скот пък се впусна в преследване на двама търсени престъпници. Той бе прочел в историческите документи, че бандитите, обрали кръчмата „Катранената Бейби“ накрай града, били заловени на спирката на дилижанса, докато се опитвали да откраднат коне. Тъй като Катранената Бейби пък бе обрана именно предишната нощ и вече имаше обявена награда за залавяне на крадците, Скот се отправи към мястото и под дулото на оръжието докара злодеите в града.

Самият Уайът Ърп дойде да се здрависа с него, а до вечерта целият град приказваше за заловените крадци и за Макинес, бързия стрелец. Вчера се бе оказал по-бърз от бандита, а днес прибра наградата за двамата престъпници.

Малко след здрачаване, доволен от себе си заради ролята, която изигра във войната на Тумстоун срещу бандитите — нещо, за което бе мечтал от момче — Скот влезе в „Птичите клетки“ заедно с Уайът Ърп. Там научи, че Чуруликащото Вrabче се е превърнала в най-известната жена на Алън стрийт заради способността си да предсказва бъдещето. Дватама с Ърп си поръчваха бира след бира и я слушаха как пее „Долината на червената река“ и „Майки, не позволявайте на децата си да станат каубои“. Публиката направо полудя.

Към двамата се присъединиха Морган и Док Холидей, които искаха да се включат в играта на покер и търсеха свободни места, защото всичко бе заето в залата под сцената.

— Отиваме при Хач — каза Уайът на Скот. — Идваш ли с нас?

— Оставам тук — подпря се Скот на бара. — Не искам да изпускам от поглед момичето си.

Те го оставиха, а след малко избухна свада сред множеството от желаещи да чуят бъдещето си. Тълпа златотърсачи бе нахлула в театъра с намерението да узнае от Вrabчето дали всеки ще открие своите сребърни жили. Сара бе толкова заета, че почти не можа да обърне внимание на Скот.

Кисел, той напусна претъпкания бар и излезе на улицата. Може би трябваше да отиде с братята Ърп и Док Холидей. Луната тъкмо изгряваше. Шумът от кръчмите заглушаваше познатите нощни звуци — воя на вятъра и на койотите откъм хълмовете. Скот бе неспокоен. Нещата не вървяха според очакванията му. Сара се бе превърнала в неразделна част от „Птичите клетки“. Тя се ласкаеше от почестите и виковете на тълпата блъскащи се грубияни и престъпници. Дори

казваше, че е забавно! Странно, нима бе приключение да живееш сред проститутки и може би да те смятат за такава?! Изследователският интерес едва ли можеше да обясни подобно отношение от нейна страна.

Скот отдаваше значение на мнението на другите и на факта, че Сара бе най-красивата жена в града. А беше негова... И мястото ѝ не беше в този жалък свят.

Скот вече бе свикнал с пистолета на хълбока си. Годишите упражнения в стрелба си казваха своето. Ако човек искаше да оцелее в това време, трябваше да стане част от него и да си създаде име. И той го направи.

Но за една жена нещата стояха по-различно. Нежният пол представляваше другата страна на живота. Жената бе символ на почтеност и доброта. В съзнанието му още се въртеше последната картина от „Птичите клетки“: мъже, които се блъскат и бият, за да се доберат до Сара...

Скот вървеше по дървения тротоар на Алън стрийт, забравил за опасностите на нощта.

Изведнъж пред него изскочи мъж, размаха пистолет и изкрещя:

— Ти си следващият труп за гробищата, Макинес. Не са ни притрябвали ловци на награди в този град.

Скот съзнаваше риска, който бе поел, но не очакваше толкова бърза и организирана съпротива срещу себе си.

Нямаше време да извади оръжието си — другият вече натискаше спусъка. Проехтя изстрел и почти усети опарване в гърдите. Но вместо това видя убиецът си да се свлича на земята, с обляна в кръв ръка. На няколко крачки стоеше човекът, който бе стрелял. Скот се изненада от дрехите му. Бяха миньорски, а не каубойски. Той тръгна към ранения, без да удостои Скот с поглед.

— Не са ни потрябвали и хладнокръвни убийци в този град — каза той със странно произношение и прибра пистолета на другия.

Стрелбата вече бе привлякла любопитни. Миньорът каза на първия пристигнал да доведе доктор Гудфелоу. След това се обърна и потъна в тъмнината. Скот го последва, но странникът спря, чак когато завиха зад ъгъла.

— Почакай! — извика Скот. — Ти ми спаси живота. Дай ми възможност да ти благодаря!

Миньорът се обърна. На слабата светлина сините му очи изглеждаха съвсем светли под сянката на широкополата шапка. Лицето му бе гладко избръснато, красиво, на не повече от двадесет и две годишен младеж.

— Видях, че не ти даде възможност да извадиш пистолета си. Не бе честно. — Чисто шотландско произношение.

— Казвам се Макинес — протегна ръка Скот.

— Зная. Чух, че си ме търсил и тъкмо да попитам защо, когато се появи онзи. — Сините очи не трепваха. — Не сме роднини, ако питаш. Нямам роднини тук в Америка.

Скот неразбиращо го гледаше.

— Аз съм Ян Макинес — каза миньорът, но не му подаде ръка.

Ян Макинес! Излиза, че собственият му прапрадядо току-що му бе спасил живота! Скот почувства, че главата му се замайва.

— Лошо ли ви е, господине?

Скот поклати глава, опитвайки се да проумее случилото се.

— Не разбирам защо ще питаш за мен, освен ако не си ме взел за някой друг. Роднина или нещо такова?

— Ами... да — отвърна Скот, улавяйки се за сламката. — Един мой роднина, който търсеше сребро по тези места.

— Не познавам друг Макинес. Ако е търсил из тукашните планини, може да не е вече между живите. Наоколо върлуват индианците.

На Скот му се искаше да каже на младия шотландец, че всъщност е неговият праправнук... Да му каже, че скоро ще попадне на богата жила, още преди средата на следващото лято и ще стане един от най-уважаваните земевладелци в Аризона...

— Значи търсиш из тези планини? — попита Скот своя предшественик.

— Откъде знаеш?

— Чух... докато разпитвах наоколо. Не очаквах да се срещнем. Не знаех, че си в града.

— Дойдох да видя момичето си.

Момиче ли? Коя ли бе тя? В Тумстоун почти не се срещаха момичета, за които един порядъчен мъж би се оженил. Нима бе възможно един беден миньор да попадне на някоя добродетелна, пък даже и да е красив като този?

— Ще се ожените ли? — попита Скот и в същия момент се досети колко необичайно се е сторило любопитството му на младежа.

— В момента нямам дори собствен дом, а и конят ми не е много добър. Но когато открия среброто, да, тогава може би... Ще й осигуря по-добър живот от сегашния в театъра. — Той се размърда нетърпеливо. — Радвам се, че се запознахме, Макинес. Бил си страшен с револвера, но трябва да се вглеждаш в сенките, за да не станеш мишена на следващия идиот, който си е въобразил, че е по-бърз от теб. Бъди по-внимателен!

— Към планините ли потегляш?

— Да. Трябва да взема малко припаси и тръгвам преди изгрев.

Скот се мъчеше да намери начин да остане по-дълго в компанията на този човек.

— Хей, дължа ти живота си. Нека поне ти купя една бутилка уиски...

— Не е необходимо. Просто случайно се оказах там... — Той нахлупи шапката си и се усмихна тъжно. Явно си мислеше, че дните на Скот са преброени. Бързите стрелци бяха мишена за всеки мераклия от Додж сити до Тумстоун. Това бе начин да докажеш, че си по-бърз и от най-бързия.

Същите мисли измъчваха и Сара. Страхът и притеснението бяха се превърнали в нейни постоянни спътници. Скот се бе подложил сам на опасност, защото му харесваше цялата тази глупава идея. Блясъкът на славата! Стрелците от Дивия Запад! Нямаше ли да пораснат тези мъже? Ако той можеше да убие някого тук, в миналото, ако можеше да промени историята, то тогава той също можеше да бъде убит.

Тя го откри в бара. Чакаше я да се приберат в хотела.

— Стана много късно — упрекна я той.

— Имах три излизания на сцената тази вечер, освен ясновидските сеанси. В програмата вече са включили жонгльор и акробат, а от утре и ирландска танцова трупа.

Той бе необичайно мълчалив, докато крачеха към хотела. Когато се качиха в стаята, Сара свали тъмносивата пола и бялата блуза, купени тази сутрин.

— Защо напусна театъра тази вечер? — попита го тя.

— Не мога да понасям всички тези мърляви глупаци с мръсно подсъзнание. Сара, трябва да поговорим! Това не може да продължава повече!

— Но в театъра е толкова интересно! — Тя махна фибите от косата си и я разтърси. — Порокът се носи буквално във въздуха. Знаеш ли, че „онези жени“ имат деветдесет сантиметра широки преносими пейки, които вземат със себе си, ако имат клиент. Той купува на бара един жетон за двадесет и пет долара, който включва бутилка уиски и момиче заедно със сгъваемата пейка. След това те просто дръпват завесите на клетката и...

— Не ми обяснявай — намръщи се той. — Не съм сляп. И какво му е толкова интересното?

— Порочността! Атмосферата! Започнах да си водя записки. Каква автентична атмосфера за моя...

— Чудесно! Вече видя „Птичите клетки“ и можеш да ги опишеш. Кажи на Хътчинсън, че утре е последният ти ден.

— А ти ще захвърлиш ли пистолета си? — избухна тя.

— Не, не мога.

— Защо?

— Най-малкото, защото ще ме застрелят. Почти го направиха тази вечер. Собственият ми прапрадядо ми спаси живота.

— Ужас! И какво се случи? Наистина ли го срещна?

— Някакъв кретен на улицата щеше да ме застреля, ако той не беше се намесил.

— Как изглеждаше?

— Млад, хубав, със сини очи като моите, с шотландско произношение. Търси сребро из планините — както предполагах — и отново заминава сутринта. Може би няма да го срещна повече.

— Толкова е вълнуващо! Не се ли изкуши да му кажеш, че скоро ще има голям късмет?

— Да. — Той се поколеба дали да й каже за какво друго бяха разговаряли. — Идвал е насам, за да вземе припаси и да види приятелката си.

— Наистина ли? Може ли тя да е твоята...?

— Не, невъзможно! Той ми каза за нея, че работи в театъра. Сигурно имаше предвид „Птичите клетки“, защото идваше от тази

посока... Както и да е, разделихме се бързо и май единственото, което научих за него е, че не си пада много по каубоите с пистолети.

— Прародителят ти ми се струва почтен човек. Интересно коя ли е приятелката му?

— Откъде да знам? Едва ли е нещо сериозно.

— На колко години ти се стори той? — попита Сара и навлече новата бяла памучна нощница през главата си.

— Двадесет и няколко... Какво е това?

— А, нощница!

— За какво ти е?

— Боже мой, Скот. Жените през 1882 година са спели задължително с нощници.

— Не може да бъде!

— Така е.

— Я сваляй тази палатка и ела тук!

— Няма да е съвсем автентично.

— Ще ти покажа аз на теб какво е автентично — засмя се той.

— После ти ще си виновен. — Тя изпълни желанието му, свали нощницата и се пхна при него. В стаята бе хладно, но леглото бе затоплено. Беше й толкова приятно със Скот! Въздъхна доволно и се отпусна до него.

— Джоузи знае кога от Бенсън пристигат заплатите за миньорите.

— Нали не знаела точната дата? — Той погали косата ѝ.

— Знае. Сигурна съм. Снощи с нея беше човекът от „Уелс Фарго“. Сигурно карат към стотина хиляди долара. Онова нищожество Чарли Орела я изнудва да му каже датата и тя толкова се страхува, че нищо чудно, ако му каже наистина. Той е готов на всичко, за да я принуди да говори!

Скот галеше раменете ѝ и я слушаше разсеяно.

— Накарай я да ти каже кога ще дойдат парите.

— Опитам вече. Но е безполезно.

— Опитай пак. След това аз ще отида да заловя Чарли на местопрестъплението.

— Но това е опасно!

— Няма такова нещо. Не забравяй, че притежавам единствения полуавтоматичен пистолет в града.

— Може ли човек да забрави, като всички говорят само за това. Вероятно стотици мъже се канят да те убият и да ти го вземат.

Скот измърмори нещо в отговор — явно бе изгубил всякакъв интерес към делата на Чарли Орела.

— Кожата ти е толкова нежна. Никога не съм докосвал толкова фина кожа.

Тя притвори очи от удоволствие, докато ръцете му чувствено милваха тялото ѝ.

— Като си помисля какво си представят онези типове, когато те гледат...

Ръцете ѝ бавно галеха силните му гърди.

— Така ли? А ти защо се правиш, че не забелязваш жените, които те оглеждат в тези тесни джинси! Направо позор! И прародителят ти ли е хубав като теб?

— Приличаме си. Но той едва ли го е забелязал. Странно... — Гласът му заглъхна и ръцете му продължиха да гаят гърдите ѝ. След малко прошепна: — Всичко губи значение, когато съм с теб, както сега... Разбирам колко много си ми липсвала. Не ме напускай, Сара. Никога!

— Не искам да те напускам. Ние си принадлежим. Но не и на това място тук.

Скот нежно я целуна и времето спря.

Студената стая престана да бъде студена. Страхове от деня се разсеяха като утринна мъгла.

В света съществуваха само те двамата.

Сара целуна врата и гърдите му, а пръстите ѝ отново напипаха белега на бедрото му. Белегът от раната ѝ бе познат не само от спомена, а и наяве — тя го докосваше.

— Има нещо вълшебно във всяко твое докосване — прошепна той и се обърна по гръб. — Да забравим всичко друго, Сара. Приеми ме и ме дари с любовта си!

На следващия ден Сара бе разсеяна и нервна. Джоузи се появи рано с насинени ръце. Сара подозираше, че прекарва повечето време в театъра, защото там се чувстваше по-сигурна, отколкото у дома си на Шеста улица в квартала на червените фенери. Очевидно Чарли Орела

бе упражнил сила, за да я накара да издаде датата за идването на парите.

Джоузи седна както преди на същата маса в дъното и започна да пише нещо. Когато Сара се приближи, тя дори не вдигна поглед.

— Имаш ли нещо против да остана при теб? — попита Сара.

Джоузи посочи празния стол и Сара се настани.

— Какво пишеш?

— Стихове. Обичам да пиша. Вече имам двадесет и четири стихотворения.

— Страхотно!

— Не е лошо за момиче, което никога не е ходило на училище. Сама се научих да чета и да пиша. Не ме бива много, но ставам все по-добра. Въпреки че понякога имам правописни грешки.

— Правописът е без значение, когато става въпрос за изкуство. За какво пишеш?

— Ами, за нищо специално... Как изглеждат дърветата, когато листата са мокри от дъжда и слънцето изгрее. Как паяците плетат паяжините си. Обичам да гледам как го правят. Вятърът носи прах и листа, а паякът разчиства всичко и се захваща да плете отново. Паяжините са тъй красиви в дъжда! Не мислиш ли?

Сара кимна. Това момиче притежаваше тънка чувствителност към чудесата в живота, но погледът ѝ постоянно бе замъглен от тъга. Щеше ли някога да изчезне?

— За това ли пишеш сега?

— Не. Това са любовни стихове. Искаш ли да ги чуеш?

Сара кимна.

*„Идваш от далечна страна на мъгли.
Странни и мрачни легенди разказваш.
Аз също дойдох от злокобни земи...
в сравнение с които и адът е приказка.
Плени душата ми с тъжни очи,
безмълвно с любов и мечти ме дари...“*

— Кой е той Джоузи? — Очите на Сара бяха пълни със сълзи.

— Просто... един мъж...

— Знае ли за тази ужасна история с Чарли?

— Не, разбира се! Никога не бих му казала за Чарли. Забърках се с този негодник, единствено защото дължах пари на негов приятел. Оттогава се е впил в мен като пиявица и разправя, че сме женени, защото припечелвам добре.

— Но този мъж, на когото си посветила стиховете, може би ще ти помогне, Джоузи.

— Не. И без това е зле... — Лицето ѝ пребледня още повече. — Не искам да узнае за Чарли.

— Няма начин това да не стане. Тези синини не си ги получила от падане по стълбите. — Сара се наведе към нея. — Нека Скот ти помогне, Джоузи. Той ще се справи с Чарли.

„Господи, какво говоря? — помисли си Сара. — Губя връзка с реалността, точно като Скот.“ Сигурно страхът ѝ за живота на Джоузи я правеше безразсъдна. Какво си въобразяваше, че ще направи Скот с Чарли Орела по време на обира? Да го застреля ли? Или да го предаде на шерифа Ърп, за да го обесят?

— Опасен е твоят Скот — усмихна се момичето. — Ще помисля върху предложението ти.

— Нали не си казала на Чарли датата?

Джоузи поклати глава.

Сара се ядоса и удари с юмрук по масата.

— Толкова ли не можеш да кажеш на шерифа за това?

Джоузи горчиво се изсмя.

— Не, ако искам да доживея до утре.

Та това беше Тумстоун! И Джоузи имаше право. Тя бе една обикновена проститутка като хилядите тук и съзнаваше безплатието си, което си беше самата истина.

Сара ѝ върна тетрадката.

— Много ми харесват твоите стихове!

— Благодаря. И на мен. Тези последните са най-добрите. — Джоузи откъсна листа, внимателно го сгъна и го прибра в джоба на роклята си.

Скот трябваше да помогне на Джоузи, чийто живот бе в опасност. Трябваше да намери начин да я отърве от Чарли Орела, по възможност, без да го убива.

Скот бе чел за обирите над конвоите със заплати за мините в Тумстоун и Бизби, но не можеше да си спомни точната дата. Дори охраната на „Уелс Фарго“ била веднъж пленена по време на обир и обезоръжена. Единственият изход според Скот бе да предизвика тази вечер сбиване с Чарли в „Птичите клетки“. И ако онзи извадеше нож или пистолет, това щеше да е основание Скот да го обезвреди завинаги. Ако ли не, щеше да го набие достатъчно лошо и Чарли щеше да пропусне пристигането на парите, което се очакваше през следващите тридесет часа.

Чарли обаче не се появи в „Птичите клетки“. Скот бе изненадан и разочарован. Струваше му се лесно, дори твърде лесно, да се вживее в ролята си на смелчага от типа на Уайът или Док, мъже от които другите се страхуваха.

Някога Джоузи бе проявила състрадание към две безпомощни деца и той се бе заклел да я спаси от мъжа, който искаше да я убие. Нямаше да има милост за Чарли Орела, докато Скот Макинес бе в града. Рано или късно Чарли щеше да си получи заслуженото.

Двамата бандити бяха маскирани.

Бледата луна се криеше зад облаците и нощта бе тъй черна, че с мъка се различаваха дори силуетите на дърветата.

Конски тропот и скърцане на дървени колела разкъса тишината. Дилижансът от Бенсън приближаваше. Бе на около осем мили северозападно от Тумстоун.

Бандитите изскочиха иззад група храсти, стреляха във въздуха, за да предизвикат суматоха и нападнаха дилижанса. Стреляха в пазача и откъгнаха двата сандъка с парите на „Уелс Фарго“.

Грабителите тъкмо потегляха, когато нови изстрели раздраха тишината. Единият от бандитите изпусна сандъка, който носеше, строполи се на земята и остана неподвижен. Вторият, уплашен за живота си, хвърли другия сандък и изчезна в тъмнината сред свистящите куршуми.

Едва тогава се появи тайнственият стрелец. Непознатият слезе от коня, прибра сандъците и ги привърза към седлото. После препусна и се изгуби в тъмнината.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сара тъкмо се беше преоблякла и сваляше грима си в гримьорната под сцената, когато зърна една фигура да влиза през задната врата. Тази врата често се използваше от играчите на покер, но този май не бе от тях. Облечен в тъмни панталони, черно сако и качулка, непознатият бързо подмина игралната маса и се отправи към гримьорната, от която Сара току-що бе излязла.

Под сцената на „Театъра на птичите клетки“ се намираха две сносно обзаведени „спални“, които се даваха под наем за четиридесет долара на нощ, включително уиски и момиче. Имаше също така и добре заредена винарска изба.

Близо до стълбището, зад парапета, играта на покер изобщо не спираше през цялото денонощие. Скот ѝ бе казал, че за да те допуснат, се плащат хиляда долара. Въпреки това имаше списък от чакащи. Беше ѝ казал също, че по исторически данни, играта продължила осем години и половина без прекъсване. Заведението взимало десет процента от печалбата.

Както обикновено картоиграчите бяха твърде погълнати от играта, за да забележат когото и да било около тях, с изключение на сервитьорите на уиски. Димът от пурите бе толкова гъст, че чак лютеше на очите. Когато мина покрай фигурата облечена в черно, Сара зърна лицето под качулката и ахна от изненада.

— Джоузи!?

Момичето стреснато я погледна, качулката падна назад и откри светлата ѝ коса, навита на кок. Джоузи бързо се вмъкна в малката гримьорна. Сара я последва и затвори вратата.

— Какви са тези дрехи? Къде си ходила? Мислех, че... работиш.

— Бях излязла — отвърна Джоузи. — Навън вали.

— Нещо не е наред ли?

— Всичко е наред. — Джоузи се усмихна странно. — Всичко е наред...

Тъгата бе изчезнала в очите ѝ. За първи път Сара я виждаше така изпълнена с желание за живот. Нещо се беше случило. Нещо хубаво. Въпреки това Джоузи бе неспокойна. Излъчваше радост и уплаха едновременно.

— Ще се преоблека и се качвам горе — рече тя. — Рано си свършила с пеенето днес?

— Винаги свършвам към два часа.

— Нима е толкова късно? Е, ще се видим утре тогава.

Сара се поколеба.

— Джоузи, нещо се е случило, нали?

— Не отричам. — Пак същата усмивка. — Открих смисъл в това да се радвам на живота.

„Аха — помисли си Сара. — Била е на среща със своя любим. Яздила е през нощта, за да се срещнат тайно и приятелите му да не разберат, че има връзка с момиче от Алън стрийт. Джоузи бе безумно влюбена.“

Скот не я чакаше, както се бе надявала.

Нощта бе студена и ръмеше дъжд. Сара бързаше към хотела под слабата светлина на газовите фенери. Страхуваше се да остане сама през нощта, колкото и да не искаше да го признае пред Скот. Когато наближи, забеляза високата фигура на Морган Ърп. Той я поздрави с докосване на шапката и кимна, когато се разминаха. Усмихна ѝ се.

Най-младият и най-хубавият от братята... Той щеше да умре пръв. И то скоро!

Сара потръпна. Смъртта му щеше да доведе до нови убийства и в края на краищата братята Ърп и Док Холидей щяха да напуснат Аризона завинаги.

Знаеше, че не бива да променят историята, но бе трудно да я приеме. Всичко, което ставаше сега, бе крайно несправедливо. Та това не бяха имена, а живи хора! Морган Ърп ѝ се усмихваше и бе твърде млад, за да умира.

Скот не се беше прибрал. Сара облече бялата нощница и се стгуши под одеялата, търсейки малко топлина. Не се надяваше да заспи, докато не се прибере Скот. Лежеше загледана в тъмното и си мислеше за тайния любовник на Джоузи. Какво ли би сторил Чарли Орела, ако

научи за него? Мислите й отново се върнаха към приближаващата смърт на Морган Ърп. Нима нямаше начин да го предупреди? Нали я имаха за ясновидка. Трябваше ли да го предупреди, да промени цялата история на Тумстоун?

Скот се прибра малко преди три часа сутринта с кал по ботушите и мокро от дъжда кожено сако. Той мислеше, че е заспала и се движеше безшумно.

— Бил си навън на дъжда?

Той трепна изненадано, както бе седнал на стола в нишата до прозореца и сваляше джинсите си.

— Дилижансът с парите от Бенсън е бил обран тази нощ. Единият крадец се е измъкнал. Другият е убит — очевидно от партньора си, който не е пожелал да дели парите. Убитият бил с червена брада.

— Откраднали са парите? — Сара седна в леглото. — Всичките? И Чарли е убит по време на обира?

— Не знам със сигурност дали е бил Чарли. Аз участвах в преследването на крадеца-убиец.

Джоузи бе казала на Чарли и впоследствие той е бил убит. Но откъде се връщаше Джоузи тази нощ?

— Морган не е бил с вас. Видях го на улицата.

— Не можахме да го намерим, а искахме да тръгнем по още топлатата дияря. — Скот остави джинсите на стола и разкопча ризата си.

— Преследването се оказа безуспешно, нали.

— Беше много тъмно, пък и валеше дъжд. На дневна светлина бихме могли да открием по следите в каква посока е поел другият нападател с парите... — Вече напълно съблечен, той се пхна в леглото при нея.

— Означава ли това, че утре отново ще продължат с издирването? И ти ще участваш?

— Още един бърз стрелец няма да им е излишен. Опитвах се да си спомня историята на този обир, но не можах. Сигурно е от онези три случая, при които откраднатите пари така и не са били намерени. Имам превъзходно оръжие и добър кон. Тези предимства могат да се окажат решаващи за откриването на убиеца и на парите.

— Гордееш се, че си тежиш на мястото в този отдавна отишъл в историята свят. — Сара погали голото му рамо.

— Законът на Дивия Запад е законът на оръжието.

— О, за бога! Това, което наричаш закон, е чиста варварщина.

— В много отношения подобен начин на живот е най-справедливият.

— Справедлив ли? Не и за жените! Говорих с някои от проститутките. Те не обичат да разказват за себе си, но една от тях е вдовица на златотърсач, чийто труп бил намерен в планините. Друга имала съпруг, който пропилял на карти всичките им пари и после я зарязал. Изчезнал някъде. Те просто не са имали никакъв избор. В твоя прекрасен пограничен град няма работа за жени. Други, като Джоузи, са жертви на лошо родителско отношение, заради което са избягали от домовете си.

— Не, не всички са били бедни беззащитни жертви — не се съгласи той и се облегна по-удобно на възглавницата. — Някои от тези момичета са опитни престъпници. Повечето от тях нямат нито морал, нито чест, нито приличие.

Пак тези „старомодни“ негови схващания, които впрочем се споделяха от мнозина. Но Скот бе загрижен за безопасността на Джоузи, защото някога тя се бе погрижила за неговата.

— Джоузи пише стихове, Скот. Много добри, наистина. Тя ми позволи да прочета част от тях.

Погълнат от собствените си размишления той явно не я слушаше.

— Сигурно не са една и две проститутките, чиито приятели са златотърсачи — замислено рече той.

Сара погали рамото, после врата му и усети как пулсът му се ускорява под ласките ѝ.

— Прапрадядо си ли имаш предвид? Чудиш се коя е приятелката му. Би могла да е някоя от по-младите, но едва ли е толкова важно. Искам да кажа, не е като да са женени.

— Няма как да узная дали са се оженили, защото почти нищо не се знае за прапрабаба ми, освен че била със светла коса.

— Как се е казвала?

— Алма — припомни си след малко той. — Като че ли нищо не е останало от нея.

— Не се притеснявай! — усмихна се Сара. — Не е ли малко излишно да се тревожиш?

— Добре... Ами тази проститутка? А ако решат да се оженят?
— Пълен си с предразсъдъци. Аз така ли говоря за каубоите?
— Тяхното положение е друго.
— Наистина ли смяташ така?
— Разбира се. Тези жени продават телата си...
— Не съм сигурна дали платените стрелци не продават направо душите си!

Скот я погали през гънките на нощницата.

— Нашият собствен морал е продукт на друго време. Просто се чудя кога всичко ще си дойде на мястото и ще престане да бъде само игра...

— Никога. Няма да бъдем достатъчно дълго тук, за да го дочакаме. — Тя затвори очи, наслаждавайки се на нежните му ръце.

— По дяволите, Сара! Чувствам се ужасно. Никога не ме е привличал порокът. Притеснява ме фактът, че работиш на онова място.

Тя отвори очи.

— А мен ме притеснява фактът, че стреляш по хора.

Това вече го ядоса съвсем.

— Живея като мъж, който умее да стреля и да се грижи за себе си. Такова е времето.

— Харесва ти, нали?

— Естествено. Кога друг път ще ми се отдаде такава възможност? Освен това ние се договорихме...

— Именно! Договорихме се, а сега ти се отмяташ.

— Ти също.

— Може би имам право — намръщи се Сара. — Особено когато нараства броят на горещите глави, които искат да се прочуят като те изпреварят в стрелбата и просто те убият. — Той мълчеше, не можеше да отрече казаното. — Може би най-добре ще е да се махнем оттук.

— Да се махнем ли?

— Да се върнем у дома, в нашия век, откъдето сме дошли.

— Е, хайде сега. Прекалено се вживяваш... — Той погали гърба ѝ. — Тук ми харесва. Мисля, че и на теб ти харесва.

— Първоначалната тръпка отмина, а и не мога да ти простя отношението към моята работа.

— Аз пък не мога да ти простя твоето отношение към моята.

Сара почувства как я обзема паника.

Нима бе решил да остане в този ад!? Разногласието заплашваше да стане сериозно. Толкова ли се забавляваше, та не искаше да се вслуша в здравия разум?

Целувката на Скот прекъсна мислите ѝ. Сара се предаде. Нямаше съмнение, че щеше да изгуби войната срещу Скот Макинес — влиянието му върху нея беше много силно. Докато той не се вразумеше, тя оставаше в капана на миналото.

Не можеше да се върне у дома без него. Но дали той я обичаше достатъчно, за да я върне в тяхното време? Или си бе наумил да я превърне в жената, която идеално се вместише в живота му през 1882 година?

Утрото настъпи, изпълнено с вълнения. Събуди ги уличния шум — коне, каруци, викове. Сара се измъкна от постелята и дръпна завесите.

— Разчуло се е за обира. На ъгъла се събира отрядът от преследвачи.

Скот отметна завивките и се хвърли към дрехите си. След миг бе на вратата, закопча кобура и бързо я целуна за довиждане. Сара облече една роба, която той наскоро ѝ бе купил, и изпълнена с тревога, се отправи през студения коридор към банята.

Час по-късно седеше в „Мезон Доре“, облечена в зелената си кадифена рокля и шапката с цветя, и закусваше омлет и силно кафе. Навсякъде около нея се говореше за откраднатите заплати и се чуваха проклетия по адрес на беззаконието в Тумстоун.

Вслушвайки се в разговорите, тя разбра, че убитият наистина е бил зловещият тип от Додж сити на име Чарли Орела. Бил застрелян на по-малко от миля от мястото на обира. Никой не бил виждал неговия съучастник, Червения Джейк, с когото бяха пристигнали от Додж сити. Червения Джейк очевидно се е полакомил и се е отказал да дели плячката, а сега бе преследван от шерифа Уайът Ърп и братята му. Бандитът имал няколко часа преднина в неизвестна посока.

Джоузи бе в „Птичите клетки“, все още в странното си настроение. Очите ѝ предизвикателно блестяха и тя изрази привидно съжаление, когато ѝ съобщиha за смъртта на Чарли. През целия ден

остана мълчалива, а когато пристигнаха миньорите, изчезна някъде. Сара я откри зад сцената, където бе забранено за клиенти.

— Някой те търсеше преди малко — каза ѝ Сара.

Джоузи отново бе извадила книгата и се опитваше да чете на слабата светлина. Бе разпуснала косата по раменете си, носеше рокля от черен сатен — най-строгия тоалет, в който Сара я бе виждала.

— Заета съм.

— Още нещо ли се е случило? — Сара седна до нея на ниската пейка.

— Не забеляза ли какво е настроението отвън? Тези отрудени мъже не получиха заплатите си. Без пари те озверяват. Днес не искам да работя. На теб също няма да ти е лесно пред публиката.

Сара не бе помислила за това.

— Тогава и аз няма да работя. Ще им кажа да вървят по дяволите.

— Добре — засмя се Джоузи. — Носиш ли картите? Можем да поиграем. Ще вземем уиски и ще отпразнуваме кончината на Чарли. Искаш ли ти да го донесеш, Сара? Ако се появя, клиентите няма да ме пуснат.

— Разбира се. Ще оставя жонгльорите и гълтача на саби да поемат изблиците на публиката тази вечер.

Тя имаше само едно кратко изпълнение следобеда пред неспокойната мърмореща тълпа. Управителят на мините беше обещал да прати заплатите, но това щеше да стане чак следващата седмица. Сред миньорите едва ли имаше някой, който да има и пукнат цент в джоба.

Малко преди здрач Скот влезе в театъра заедно с няколко от преследвачите. Те се събраха на бара и от разговорите им стана ясно, че няма и следа от Червения Джейк с парите. Така че появата им изобщо не разведри настроението.

Сара знаеше причината Скот да е тук — както всяка вечер той искаше да я чуе как пее. Бе седнала на една маса под балконите и се занимаваше с обичайните си сеанси, вече уморена от едни и същи въпроси, отнасящи се до обира. Тя прибра картите в джоба на сивата си пола, стана и се отправи през задимената зала към Скот.

Той явно се изненада, че не я вижда в сценично облекло. После я прегърна и ѝ предложи нещо за пиене. Сара прие и остана до него,

заслушана в разговора на бара.

След малко в една от „клетките“ над тях настъпи шумотевица. Завесите бяха спуснати. Сара си спомни, че бе забелязала някъде горе Джоузи с бутилка уиски и някакъв мъж с ниско нахлупена шапка. На Сара това ѝ се беше видяло странно, защото Джоузи твърдеше, че няма да работи днес.

Клоунът, чийто номер в момента течеше, не предизвикваше кой знае какъв смях у публиката, така че тупурдията отгоре се чуваше ясно.

— Джоузи е там — обърна се Сара към Скот. — Нещо става.

Той стана и бързо се изкачи по тесните стъпала към клетките. Шумът се усили и иззад люлеещите се завеси долетя женски писък. След миг Джоузи изхвърча отвън и се строполи на пода. Клоунът спря представлението. Публиката вдигна глави към бъркотията горе.

Червения Джейк се втурна след Джоузи, хвърли се към нея и опря пистолет в главата ѝ. Преди някой от каубоите да е реагирал, Скот се озова горе. Джейк завъртя пистолета към него. Задимената зала долу замлъкна в очакване на изстрела. Сара почувства, че ѝ прилошава и се подпря на някакъв непознат.

— Какъв смисъл има да убиваш? — попита Скот Червения Джейк. — Няма да излезеш оттук жив, ако натиснеш спусъка! — Той отстъпи настрана, за да даде възможност на Джоузи да се измъкне. — Защо се върна, нали парите са у теб?

— Парите не са у мен! — изкрещя Джейк. — И не съм убивал Чарли!

— Кочияшът на дилижанса ви е видял. — Скот следеше единствено пистолета, като изчакаше момента да го обезоръжи. Хората на шерифа вероятно вече се качваха нагоре. Червения Джейк нямаше изход. Можеше да убие Скот, но нямаше съмнение, че иска първо смъртта на Джоузи. Той приближи оръжието към гърдите на Скот, после го насочи към Джоузи и отново го върна към Скот, сякаш се чудеше кого първи да застреля.

— Защо да убивам Чарли? Чарли беше единственият ми приятел. — Говореше тихо и го чуваха само Джоузи и Скот. Джейк отново размаха пистолета. — Тя го направи! Тя е взела парите! Никой друг не знаеше за нас. Тази малка кучка ни подмами и се опита да ни убие, ама аз успях да се измъкна.

Скот погледна към Джоузи. Тя бе примряла от страх. Ясно беше, че Червения Джейк не би се върнал, ако парите са у него. Щеше отдавна да е пресякъл границата с Мексико или пък щеше да тръгне на север към град Боуи. Но обвиненията му към Джоузи изглеждаха невероятни.

— Тя е взела парите! — повтори Червения Джейк. — И ще ми каже къде са.

— За какво ти са сега? Няма как да избягаш от „Птичите клетки“, какво остава от града. — Скот се досети, че ако Джоузи не се бе развикала и ако завесата не бе се разтворила, Червения Джейк можеше да си отиде така незабелязано както бе дошъл. Очевидно намерението му е било да принуди Джоузи да издаде къде са парите и после да я убие.

Малката Джоузи — крадец и убиец?! Не... Беше абсурдно!

Сара забеляза как двама от хората на Ърп се промъкваха по тесните стълби, по един от всяка страна. Червения Джейк, видимо отчаян, губеше търпение. Размахваше пистолета пред лицето на Джоузи, а челото му бе мокро от пот. Сара ужасено си помисли, че Скот няма да издържи дълго в ролята на заложник и ще се опита да промени нещата в тяхна полза.

Някой изкрещя в залата и за момент отвлече вниманието на престъпника. Скот бързо изтегли пистолета си. Изстрелът му изби оръжието от ръката на Джейк. Успехът му се дължеше на пистолета с късо дуло и трите шампионски титли за бърза стрелба. Стенейки от болка, бандитът се преви, стиснал окървавените си пръсти. От устата му изригна поток ругатни.

— Тя беше... Тя беше! — простена той, но само Скот и Джоузи чува това.

Джоузи се обърна и се затича. Черната ѝ сатенена рокля проблесна на светлината.

Хората на шерифа се струпваха край Червения Джейк и го отведоха при доктор Гудфелов, за да превърже раната му. Скот не беше сред тях. Той знаеше какво смятат пазителите на закона — самопризнанието на Червения Джейк беше само въпрос на време и парите щяха да бъдат върнати. Но Скот знаеше, че това няма да се случи.

Сара изтича да посрещне Джоузи.

— Добре ли си?

Момичето я погледна с невиждани очи.

— Той е луд! Щеше да ме застреля, ако не беше дошъл твоят каубой. Защо рискува живота си за мен?

„Лъки изпълни обещанието си“ — помисли си Сара и каза:

— Той си е такъв.

— Има късмет, че не го уби оня.

Сара не искаше да се връща към опасността, която вече бе преминала. Джоузи постепенно осъзна сериозността на инцидента и се разтрепери неудържимо.

— Скот е много бърз, Сара! — Тя дишаше дълбоко, като че ли не ѝ достигаше въздух, а това, което искаше да каже на Сара, беше много важно. — Не е чудно, че всички говорят за него. Сега ще говорят още повече. Жал ми е за теб. Някой ще му устрои засада, само за да се похвали, че е успял да го убие. Просто е въпрос на време. Не исках да ти го казвам, но ти и без друго си го мислиш. Най-добре е да се махнете и двамата от този проклет град.

Докато говореше по бузите ѝ се стичаха сълзи. Сара не разбираше какво точно става. Мокрите очи на Джоузи блестяха по същия начин както предишната нощ. Сякаш бе започнала живота си отново, след като дълго, дълго е била в мъртвешки унес.

— Защо те преследваше Джейк?

— Луд е, това мога да ти кажа! Само идиот може да се върне, когато целият град го търси. — Джоузи пое няколко пъти дълбоко въздух и избърса сълзите си. — Чуй ме, Сара. Аз заминавам. Не казвай на никого. Не че някой толкова държи на мен в Тумстоун. Недей да казваш дори да се чудят утре къде съм. Ти... беше мила с мен. Не знам защо, но те обичах като приятелка. Затова искам да си взема сбогом с теб, но моля те, не ме търси и не казвай на никого, че съм заминала.

Изглежда бързаше, но Сара се опита да я задържи.

— Ще се срещнеш ли с приятеля си?

Момичето кимна.

— Къде е той?

— Не зная точно, но ще го намеря. Някъде. — Тя се отдръпна почти насила от Сара. — Винаги съм искала да се махна, Сара! Толкова силно съм го искала...

Тя си запробива път през претъпканата кръчма и се обърна назад за последен път с думите:

— Не казвай... Обещавах ли?

— Обещавам. Джоузи, кога ще те...

Джоузи махна с ръка.

— Помни какво ти казах. Изведи Скот от този град, преди да са го понесли с краката напред към гробищата! — И Джоузи се изгуби в тълпата.

Сара почувства болка в душата си — повече никога нямаше да я види.

Половин час по-късно Скот отключи вратата на стаята. Сара седеше в леглото, зъзнеца от студ и пишеше в дневника си на светлината на керосиновата лампа.

— Защо си тръгна? — попита я той.

— А ти? Мислех, че ще се забавиш.

— Нямам желание да се запивам в „Птичите клетки“, ако ти не си там. — Той заключи след себе си и разкопча колана с кобура.

— Скот, тази вечер ти спаси живота на Джоузи... — Тя тъжно го погледна. — Хората с години ще говорят за бързата ти ръка. Може би ще се превърнеш в една от легендите на Тумстоун.

— Няма да мога. Още не съм роден.

— Той можеше да те убие, Скот!

— Не, той преследваше Джоузи. Според него тя е застреляла Чарли и е взела парите.

— Какво?!

Той седна на ръба на леглото и се захвана да сваля ботушите си.

— По дяволите, може и така да е било. Знам само, че парите не са у Джейк.

— Джоузи? Та това е невъзможно! — Но още докато го изговаряше, Сара си спомни как Джоузи се появи през задния вход през онази нощ, цялата в черно. Не, сигурно бе била при своя приятел.

— Да, малко вероятно е — съгласи се Скот. Той прекоси по чорапи стаята, запали друга лампа и огледа малките мустаци, които си бе пуснал.

— Непременно ли искаш да приличаш на онези от бандата на братята Ърп?

— Почти всички мъже в града носят мустаци, не само братята Ърп. — Той прокара пръст по едва наболите косъмчета.

— Всички са толкова еднакви с тези четки под носа. Много са смешни!

— А защо жените носят шапки, като гнезда на птици? — на свой ред се заяде той.

Напълно сериозна, тя остави тетрадката и молива.

— Защо мъжете смятат, че са герои, когато рискуват глупаво живота си? Нима е достойно за уважение да се окажеш мъртъв герой?

Скот намръщено се отдръпна от огледалото. Извади малка, пристегната с връвчица торбичка с тютюн и тънка лентичка хартия, която близна по ръба и се зае да си свива цигара.

— За бога! Какво е това? Та ти не пушиш!

Тютюнът се разпиля върху скута му. Ядосан, той изхвърли остатъка с думите:

— Днес си направо ужасна! Вместо да се радваш, че останах жив след онзи инцидент в театъра, ти само се заяждаш! Какво ти става?

— Прав си. Да отпразнуваме, че си жив. Ще празнуваме всеки ден, докато си още жив. Въпрос на време е преди да... — Тя стисна юмруци.

— Никой няма да ме убие — тихо просъска той.

— Така ли? Сигурно същото си мисли в момента и Морган Ърп в същия този хотел. Март настъпва след няколко дни. На Морган му остават само три седмици живот! Миналият декември Върджил Ърп е попаднал на засада... Цяло чудо е, че се е отървал жив! Но е останал инвалид за цял живот с една саката ръка. Такава ли участ си пожелаваш? Защо смяташ, че си по-неуязвим, отколкото прочутите братя Ърп?

Той нямаше какво да отговори на тази пламенна тирада. Тя очевидно беше права. Убийците не се опитват да те изпреварят на дуел, те стрелят откъм гърба.

— По дяволите, Сара, имам чувството, че не правим нищо друго, освен да се караме, все за едно и също. Вярно, за малко се отървах тази вечер, но очаквах да бъдеш малко по-мила, щом всичко е свърши. Защо си тръгна, дори без да попееш?

— Кой би пял в такава ужасна нощ? Почти не те убиха, както и Джоузи. На всичкото отгоре тя замина...

Скот разкопча джинсите и ги свали.

— Какво значи това „замина“?

— Няма я. Замина. Не искаше да каже къде. Струва ми се, че имаше среща с някого. Ще бъде ужасно без нея тук! Сигурно вече никогата няма да я видя.

— Заминала, значи? — повтори той. — Много интересно, особено след обвиненията на Червения Джейк, че е натопила него и Чарли.

— Всички твърдят, че Джейк е застрелял Чарли!

— Не го е направил. Иначе нямаше да се върне за Джоузи.

Той седна отново на леглото и тя го сграбчи за ръката.

— Нали не мислиш, че Джоузи се е промъкнала в тъмнината и е застреляла Чарли?

— Не е далече от ума. Тя знаеше кога пристига дилижанса. Мъжът, който я тероризираше, е убит от куршум дошъл от неизвестна посока в мрака. Сега ми казваш, че е напуснала града. Защо ще бяга, освен ако няма достатъчно пари, за да зареже работата си?

— За да се срещне със своя приятел.

— Не можеш да го твърдиш със сигурност, нали?

— Не, само предполагам.

Скот отново приглади наболите си мустаци и замислено рече:

— Може би е сметнала, че ще я убият след обира, за да не оставят свидетел след себе си. Тогава е решила — или тя, или те. Скрила се е в сянката на дърветата, изчакала е, докато бандитите вземат парите, и ги е изненадала. Искала е да убие и двамата, но е улучила само Чарли, а Джейк е побягнал, уплашен за живота си, и е изтървал своя дял от плячката.

— Не... Това е невъзможно!

— Как би постъпил друг на нейно място, Сара? Щеше ли да чака да се върнат онези мошеници, за да я убият? Или щеше да ги измами и да се отърве от тях? Все повече започвам да си мисля, че Джоузи е постъпила точно така.

— Ако си прав, тя притежава почти сто хиляди долара!

— Които принадлежат на миньорите.

— Скот — тръпка на страх премина през нея, — ти няма да се намесваш! Не се опитвай да върнеш тези пари! Това момиче показва завиден кураж и успя да се измъкне само от безизходната ситуация. Ако беше на нейно място, щеше ли да се правиш на светец и да върнеш парите на минната компания? — Сара стисна палци: — Браво, Джоузи!

— Разбирам те напълно — кротко рече Скот. — Но факта, че е откраднала толкова много пари, си остава. Това е престъпление... Чудя се къде ли е отишла?

— Това няма значение. Надявам се, при своя любим, ако наистина има такъв. Сигурно има, беше му посветила онези стихове. Бяха прекрасни! Прочетох ги пет-шест пъти, защото почувствах колко дълбок смисъл има в тях. — Сара се облегна на таблата на леглото, притвори очи и се опита да си спомни текста. — „Идваш от далечна страна на мъгли... Странни легенди разказваш...“

В стаята се възцари тишина. Скот седеше до нея онемял. Торбичката с тютюн падна от ръката му.

Когато Сара отвори очи, погледът му отскочи от нея, сякаш бе видял призрак. Изражението на лицето му беше тъй странно, че тя се побоя да го попита какво му е. Замълча и зачака. Накрая той сам проговори:

— Това... това стихове на Джоузи ли са?

И тогава тя се досети.

— Чувал си го и преди! Нали?

— Виждал съм го — каза той с безизразен глас. — Сред нещата на дядо ми.

— Значи прапрадядо ти наистина е познавал Джоузи!

— Боже мой! — възкликна Скот. — Джоузи!

— Сигурен ли си? Нали каза, че името ѝ е било Алма?

Той се загледа през прозореца.

— Прапрабаба ми се е казвала Алма Джоузефин. Посветила е това стихотворение на съпруга си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скот обхвана главата си. Ръцете му трепереха.

— Била е проститутка!

Сара се чудеше дали е съвпадение, че се бяха сприятелили именно с Джоузи от 1882 година. Тя потисна желанието си да го прегърне и вместо това каза:

— Джоузи е една храбра жена. — Той отбягваше погледа ѝ. — Сигурно има някаква връзка — продължи тя. — Джоузи се появява в твоя живот и ти идва на помощ, когато имаш нужда от това. Ти ѝ идваш на помощ, когато на нея ѝ е необходимо. Не забравяй, че именно Джоузи ми даде любимата си птица. Ако не беше тя, ние нямаше да се върнем тук в това време. Като че ли е бил в ход някакъв план...

— Не разбирам — каза Скот. — В театъра си помислих, че съм спасил живота ѝ, но явно не е било така. Искам да кажа, че тя е живяла своя си живот, взела е парите от обира и се е омъжила за Ян Макинес. Ранчото е купено именно с тези пари.

— Трудно е да се каже как е станало, Скот. Ян е намерил богата жила, нали така беше?

— Да. Всичко е документирано. — Той се осмели да я погледне накрая. — Не мога да приема, че имотът на семейството ни е закупен с откраднати пари.

— Може би е така, а може би не. Не знаем със сигурност дали Джоузи го е направила.

— Не ме щади, Сара! Вероятно смяташ, че така ми се пада. Може би така е предначертано от... моята прапрабаба.

Тя се усмихна.

— Може би трябва да преосмислиш ценностите в живота. Джоузи беше добра с нас, без никой да я принуждава. Ех, да можех да поговоря с нея малко повече за живота ѝ, как точно е станала проститутка в Додж сити... — Скот мълчеше, потънал в мислите си. — Не се измъчвай — каза Сара. — Вече няма никакво значение.

— Да, нямам избор. Ще трябва да свикна с мисълта, че семейството ми е прикрило тази история. Тя все още би предизвикала скандал, ако се разчуе.

— Глупости! Не е възможно в наше време.

— Да спрем до тук — въздъхна той. — Това не променя мнението ми за твоята работа в „Театъра на птичите клетки“. Прародителката ми може да е работила там, но тя просто не е имала друг избор.

— Съгласна съм, още повече, когато попремина интереса ми. Нямах нищо против да се виждам с Джоузи, но атмосферата там взе да ми дотяга. Наситих се на грубости. Тази сутрин един гнусен пияница ме притисна и едва се измъкнах да не ме опипа.

— Какво! — подскочи Скот. — Кой е той? Само ми го покажи, Сара, и бъди сигурна, че повече никога няма да опита!

— Господи! Самотният Отмъстител пристига!

— Не се подигравай и не сменяй темата! Ще го открия кой е — изскърца със зъби той.

— Не зная кой беше. Някакъв каубой.

— Каубой ли? Значи не е от миньорите?

— Вероятно някой бандит. Един от ония побойници, които винаги идват по трима заедно. Не му отдавай значение, Скот! Те си бяха пийнали, а аз бях застанала на края на сцената.

— Нима се е качил горе и те е сграбчил пред очите на всички!

Сара се зави през глава и отговорът ѝ се чу приглушен от одеялата:

— До гуша ми дойде от това място! Ето, че и Джоузи си отиде. Кога ще си тръгваме оттук?

— Не искам да си тръгвам още! — заяви ядосано той.

— Откога си станал толкова непреклонен?

— По дяволите, Сара! Та ние едва пристигнахме и ти вече искаш да си тръгваме!

— Оставихме им цели три трупа! Още колко са нужни?

— Не знам! Да не съм виновен, че в този град цари беззаконие.

Сара се чувстваше на сигурно място под одеялата. В тъмното не можеше да види решителния му поглед и никнещите мустаци. Колко ли време им беше нужно да пораснат? Нима възнамеряваше да стои, докато тази ужасна четина се превърне в мустаци?

— Прав си, че цари беззаконие. Но защо е нужно ти...

— Защото ти със своята скандално къса розова пола си тук. Всички мъже в ранчото говорят единствено за краката ти. А също и мъжете от града.

Най-сетне Сара подаде глава навън. Рошовата коса скриваше лицето ѝ. Не бе успяла да види изпод одеялата гневния му поглед, но бе усетила болката в гласа му. Изгледа го внимателно. Наистина бе засегнат. Не разбираше, че това бе уникалното предизвикателство, възбудата да попаднеш на друго място, в друга епоха...

Боже мой! Та нали и Скот бе привлечен от каубоите поради същата тази причина! Тя бе родена в Калифорния през втората половина на двадесети век, бе израсла с голи крака и не отдаваше на това никакво по-особено значение. Но сега не се намираше в своя свят и време. Сега бе в Аризона от деветнадесети век и Скот познаваше тукашните нрави далеч по-добре от нея.

За нея това лудо прескачане назад във времето беше просто едно малко фантастично приключение. За Скот беше много повече. Корените му бяха тук, неговите предшественици. И някаква тайнствена неизпълнена докрай мисия го свързваше с миналото. Много неща искаше да научи той за себе си.

И сега бе научил повече, отколкото бе желал.

— Малко глупаво постъпих — тихо каза тя. — Не биваше да рискувам с онази пола.

Погледът му издаваше объркване и болка, но не и тържество от признанието ѝ.

— Защо не зарежеш тази работа? Аз мога да се грижа за теб.

— Не печелиш колкото мен.

— Мога да арестувам престъпници и да взимам наградите за това. Има голямо бъдеще в тази работа. Освен това имам повече информация от всеки друг.

— Нищо по-опасно не би могъл да правиш!

— Трябва да се живее от нещо.

— По дяволите! — Беше безсмислено да спори с него.

— Защо не се захванеш само с ясновидство? — предложи той. — Станала си експерт в съчетаването на исторически събития със собствените си фантазии.

— Колко може да се припечели от това...

— Доста. След няколко седмици ще се срути една от мините, наричаше се „Крейзи Стем“ или „Крейзи Бенд“, ако не се лъжа. Можеш да предупредиш компанията и да го предотвратиш.

— Но ако го предотвратя, няма да има какво да предскажа, не е ли така? Всички тези събития, за които знаем... — Гласът ѝ затихна. Сара сви колене пред гърдите си. Ентусиазмът ѝ се бе изпарил. Всичко в 1882 година ѝ се виждаше объркано. Ужасно бе да знаеш бъдещето.

— Ами Морган Ърп? — попита тя Скот след дълго мълчание. — Да му кажа ли да не ходи при Робърт Хач след представлението на 18 март? Може да не ми обърне внимание. Или може да ме послуша, да отиде другаде и там да го убият, след което ще ме набедят за смъртта му. Спомни си как е побеснял Док Холидей след смъртта на Морган. Не бих искала да попадна пред очите му тогава. Е, какво ще правим, Скот?

— Не зная... — В гласа му се долавяше отчаяние. — Да, ако вземем да променяме историята, няма да можем да предвиждаме какво ще се случи.

Скот щеше да преследва някакви бандити, които бяха обрали оръжеен магазин в Бенсън. Знаеше кои са, а също така, че щяха да бъдат заловени чак другата седмица, затова се надяваше да ги пипне по-рано. Застана на тротоара пред хотел „Космополитън“ и се огледа. След малко Сара го изпрати с поглед надолу по Алън стрийт, където той спря пред конюшните „Корал“, за да поговори с помощник-шерифа Уайът Ърп. Жените се обръщаха след този висок, красив каубой. Мошениците злобно гледаха с присвити очи човека, чийто странен на вид пистолет с къса цев се бе превърнал в легенда, оръжие, мечтано от всеки истински мъж.

Страхът на Сара за него растеше с всеки изминал ден. Ето, пак отиваше да търси престъпници. Търсеше си белята. Щеше ли да се върне довечера? Ами утре?

Ако го убиеха, какво щеше да се случи с нея? „Искам да се махна оттук!“ — крещеше цялото ѝ същество. А Скот, проклет да е, искаше да останат.

Въпреки протестите на Хътчинсън, вечерта тя остави късата пола и се представи в една от трите рокли, останали от Джоузи — онази от кафяв сатен, с която бе посрещнала единадесетгодишната Сали. Джоузи бе изоставила сценичните си тоалети. Това бе доказателство, че е намерила нещо по-добро от предишния си живот. Двама клиенти я бяха търсили, но тъй като нямаше и едно денонощие, откакто бе избягала, все още у никой не се бе породило съмнението, че е напуснала Тумстоун завинаги. Може би Джоузи беше права и на никого нямаше да направи впечатление внезапното ѝ изчезване. Просто собственикът ще ѝ намери заместничка сред стотиците момичета, които искаха да работят в „Птичите клетки“.

По средата на втората си песен Сара забеляза мъжа, който я бе нападнал на сцената предишната вечер. Този път той не бе пиян и затова я изненада с новата си наглост.

Подтикван от другарите си, каубоят изкачи стълбите към сцената, обърна се към публиката за аплодисменти, после сграбчи Сара и постави ръце върху гърдите ѝ. Тя изпищя и се опита да се изтръгне, но той я стискаше здраво. Неколцина сред мъжете го окуражаваха. Други му викнаха да се маха от там. Докато се бореше да се освободи, тя усети вонята на пот от немитото му тяло. Догади ѝ се.

Изневиделица само с един скок на сцената се покачи Скот. Той разкъса хватката на ухиления каубой и го удари с юмрук в челюстта. След миг горе наскачаха приятелите на нахалника, размахали юмруци. Започна истински бой. Един от побойниците незабелязано измъкна нож и намушка Скот в ръката.

Проехтяха изстрели и боят бе прекратен. Били Хътчинсън, начело на хората си, заплаши да застреля следващия, който посегне. Скот изтри кръвта от устата си с ранената си ръка и погледна страшно нападателя на Сара.

— Ще те убия! — Думите му се чува ясно в настъпилата тишина.

Онзи нямаше друг избор, освен да приеме предизвикателството. Сара, която тъкмо се приближаваше към Скот, чу заплахата и се изплаши при вида на кръвта.

— Недей! Ти си ранен, Скот!

— Няма да допусна някой безнаказано да напада моето момиче!

Яростта в погледа му я накара да млъкне. Сара знаеше, че такъв е законът на честта в Дивия Запад, и Скот никога не би се отметнал от

заканата си.

Възбудата растеше. Около двамата се събра тълпа, която ги повлече към улицата. Някаква жена подаде на Скот чиста кърпа за кървящата ръка. Един от каубоите от ранчото „Дабъл Бар“ предложи помощта си. Сара трепереше толкова силно, че даже и да бе искала, нямаше да се справи с превръзката. Тълпата почти носеше съперниците към изхода. Невярваща на това, което става, Сара срещна погледа на Скот. Той ѝ подаде ръка. Устните ѝ сами промълвиха:

— Моля те, недей...

— Няма страшно. — Здравата му ръка успокояващо стисна нейната.

Сара застана пред „Птичите клетки“ заедно с останалите зяпачи. Мъжът, когото обичаше, излезе на средата на улицата. Дръжката на пистолета в кобура му проблясваше на светлината от уличния фенер.

Двамата мъже се изправиха един срещу друг. Няколко секунди по-късно се чува два изстрела. Мъжът на име Стреч се строполи на земята и остана неподвижен.

Хората изтичаха към падналия каубой. Скот сигурно знаеше, че съперникът му е мъртъв и не направи даже опит да се увери в това. С автоматичния си пистолет той можеше да изстреля десетина куршума за времето, през което един револвер гръмваше, но Скот бе стрелял само веднъж, точно в гърдите на другия. Той прибра оръжието си и тръгна към нея. Погледите им се срещнаха.

В неговия догаряше ярост.

В нейния цареше безутешна тъга.

Един човек беше мъртъв.

Тази мисъл изглежда не тревожеше много тълпата. С изключение на двамата приятели на жертвата, които изгледаха Скот с омраза, каквато Сара досега не бе виждала в ничии очи.

„Господи! — помисли си тя. — Нещата не приключват дотук!“

Скот идваше към нея. Лицето му бе мрачно. Той докосна напоената с кръв кърпа, без да обръща внимание на зяпачите, тълпящи се около него:

— Да се махаме оттук!

Тръгнаха. Краката ѝ още трепереха, тя се подпря на здравата му ръка. Подминаха пивоварната, после няколко кръчми, пресякоха Пета улица и влязоха в „Кристал Палас“. Няколко посетители очакваха

пианиста да започне нова мелодия. Скот я заведе до една маса в центъра. Келнерът се втурна към тях. Нима вече знаеше, че клиентът му е победителят в дуела?!

— Два пъти уиски! — поръча Скот.

— Разбира се, господине! За сметка на заведението!

На Сара ѝ се струваше, че всички в кръчмата са ги зяпнали — стрелецът, който току-що е изпратил друг каубой на среща със Създателя, и жената в сценичен тоалет, седнала до него. Сара мълчеше. Бе още под впечатление на случилото се. Скот — също.

— Как е ръката ти?

— Не е толкова зле. — Той свали кърпата от врата си и я уви около окървавената превръзка.

— Какво правиш? Дай на мен!

— По-късно, не тук! Щом мога да движа всичките си пръсти, значи раната не е сериозна.

— Боли ли те?

— Тепърва започва. Нека пийнем няколко чашки и ще тръгваме. Имам нужда от нещо силно.

— Това беше лудост! Да стреляш с ранената си ръка! — тихо каза тя, докато му помагаше с възела на кърпата.

— Оня беше бавен като охлюв.

— Но следващият може да не е!

Задъхан, келнерът донесе напитките. Очевидно беше развълнуван, защото докато ги сервираше разля няколко капки. Върху китката му имаше татуирана змия. Сара потрепери. Келнерът измъкна салфетка от колана си и забърса масата.

— Съжалявам, госпожо, ще ви донеса ново уиски.

— Я донеси още две, така и така си започнал — каза Скот и наведнъж изпи съдържанието на чашата си.

— Как можеш да се държиш така, след като преди броени минути си убил човек?

— Не желая чувствата ми да са изписани на челото.

Май успяваше. Сара се опита да разгадае израза му.

— Не съжаляваш особено, нали?

— Той не биваше да те докосва... Нито да се захваща с мен.

— Скот...

— Приличаш на проститутка с тази рокля!

— Естествено. Това е рокля на Джоузи. Но краката ми са покрити, по дяволите! Какво искаш от мен?

— Казвал съм ти го десетки пъти. Не искам да те виждам в „Птичите клетки“. Случилото се днес е потвърждение на думите ми. Стоеше там като ябълка, чакаща да бъде откъсната. Сега убеди ли се колко е опасно? А сега... тук... в тази сатенена рокля... Всеки ще си помисли, че си такава, каквато не си.

— Любовница на дяволския стрелец, на това сигурно приличам!
— възмути се тя. — Вероятно ни смятат за чудесна двойка.

— Няма да се връщаш пак там, да те нападат такива...

Какво ли щеше да се случи, ако Скот не беше там, питаше се Сара. Би ли рискувал някой да се изправи срещу каубоите, за да я защити?

— Какво ще правим от сега нататък, Скот? Това е краят на певческата ми кариера. Ти би могъл да ме защитаваш, но вероятно ще се чувстваш длъжен да убиваш всеки, който ме погледне по-така.

— Ами, да...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не биваше да плаче.

— Как може да съм влюбена в един убиец? — прошепна тя. Той премигна, сякаш му беше ударила плесница. — Не зная какво стана с теб. Тази проклетата идея да си най-бърз стрелец, това е... — Тя преглътна сълзите си и продължи: — Скот, ти разби целия ми живот. От единадесетгодишна съм влюбена в теб. Така и не намерих друг, който поне малко да ти прилича. Накрая намерих теб самия. И известно време бях толкова неизмеримо щастлива, че не ме интересуваше нищо друго. Нито дори къде се намираме. И тогава... Тогава ти беше повлечен от този живот, който дори не е реален, и създаде от себе си мишена за всеки престъпник в Аризона. Тръпна от страх дали ти няма да си следващият убит. Всеки ден се питам дали не е последния в живота ти. Защо постъпваш така с мен? Влюбих се в теб, а ти разби живота ми! — Потресен, Скот не отместваше поглед от нея. — Е, добре. Аз също тя причиних мъка — съгласи се тя. — Пях в един бордей без твоего съгласие. Може би очакваше да се заема с шиене на покривки и варене на конфитюр? Но аз не мога да бъда типичната съпруга от деветнадесети век, която ти желаш.

Настъпи дълга мъчителна пауза.

— Не съм искал да разбия живота ти — рече накрая Скот.

— Но го направи! И ако реша да остана певица, вместо да плета шалове през краткото време, което ми е останало, преди да полудея, просто приеми, че това е положението.

Болка прониза сърцето му. Той се бе изплашил за нея в театъра, но никога не му бе минало през ум колко се бои тя за него. Бе се оставил да го увлече романтиката на стария Тумстоун и смяташе, че Сара изпитва същото чувство. Трябваше да се вслушва по-внимателно в думите ѝ.

Желанието му беше да я закриля и да я дари с щастие. Вместо това той сляпо се бе поддал на момчешките си блянове. Въображението му бе изпълнено с онова славно време и смяташе за герои мъжете, чиято единствена заявка за величие беше фактът, че могат да стрелят по-бързо от другите. Бе се наслаждавал чудесно на положението си на „жива легенда“ в Тумстоун, но дълбоко в себе си знаеше, че това са детинщини. Смъртоносни детинщини. Съвсем естествено се беше превърнал в част от този живот, опиянен от възбудата в кръвта си, по-убеден от всякога, че принадлежи точно на това време. Докато Сара... Той протегна ръка към нея.

— Сара, ще се омъжиш ли за мен?

— Какво?

— Стани моя съпруга, а аз твой съпруг, както е редно!

„Да!“ — извика сърцето ѝ. Той беше нейната любов, нейната вечна любов! Вече знаеше, че Скот желае да бъде с нея завинаги. И разбра колко малко означава собствения ѝ живот без него. Страхът обаче оставаше, загнезден дълбоко.

— Това да не е последният отчаян опит да ме измъкнеш от „Птичите клетки“?

— И да, и не. Попитах те, защото искам да се оженим. Друга жена, освен теб не е имало и няма да има в моя живот. И двамата го знаем. Стани моя съпруга!

— Ще стана твоя вдовица!

— Ние си принадлежим! — Ръката му стисна нейната.

Сара не можеше повече да сдържа сълзите си.

— Искам да се оженим! И ще се оженим, Скот. Разбира се! Но не тук, не в 1882 година! Нека се върнем, моля те! У дома.

— Няма ли да се оженим тук?

— Не! Никога!

— Никога ли?

— Защо? Ти да не си решил да останем тук завинаги?

— Просто не съм мислил да си тръгвам толкова скоро...

Почувствал нечий поглед, Скот се озърна наоколо. Един възрастен каубой с широкопола шапка и посивели къдрици над ушите, бе седнал на другия край на бара и ги наблюдаваше подпрян на лакти. Имаше нещо познато в лицето му, но Скот не можеше да се сети откъде го познава. Сара проследи погледа му и се обърна. Това бе само един каубой, някъде към седемдесетгодишен, насаме с уискито и папиросата си.

— Кой е този?

— Не го познавам... — Скот отново насочи вниманието си към нея. — Не съм мислил за тръгване. Не подозирах колко си нещастна. Смятах, че все още си развълнувана от идването ни тук. Няма ли да се омъжиш за мен в Тумстоун?

Искаше й се да го стори сега в този момент, но отвърна:

— В Тумстоун — да. В 1882 година — не!

— Искаш да кажеш, че трябва да избирам между тукашния живот... и теб?

„Не, между смъртта и един дълъг живот с мен“ — искаше да му каже Сара, но се сдържа. Имаше ли право да му поставя такъв ултиматум?

— Ще предпочета теб — каза той. — Щом ти не си щастлива тук, аз също няма да бъда. Твоето щастие е мое щастие!

— Скот, наистина ли мислиш така? — попита обнадеедена.

— Не мога да искам от теб да плетеш шалове — усмихна се той. — Нито пък мога да рискувам да те оставя тук сама, ако ме застрелят. — Той довърши и нейното уиски, останало недокоснато в чашата й. — Ами ако не можем да се върнем обратно?

— Само това не казвай, скъпи!

— Притеснявам се. Откъде да знаем дали магията ще проработи отново?

— Трябва! — Сара беше пребледняла. — Да се върнем още сега, днес. Видях как някои от онези каубои те гледаха след дуела. Те ще те убият. Не издържам повече. Искam да се махна оттук.

— Първо искам да поговоря с Морган... — започна той, когато един от каубоите от ранчо „Дабъл Бар“ дотича задъхан.

— Макинес! Джони Ринго те търси. Казва, че щял да те убие!

— Ринго ли? За какво говориш?

— Онзи Стреч, дето го уби преди малко, бил приятел на Ринго. Казват, че му бил най-добрият приятел.

— Ринго никога не е имал приятели. — Скот се намръщи. Беше наясно с опасността, която съдържаше тази вест. Джони Ринго беше буйна глава, безмилостен престъпник, който обичаше неприятностите и уискито. За нещастие, за мнозина той беше бърз стрелец.

— Ринго казва, че нечестно си застрелял Стреч и се закле, че ще те убие.

— Той е прекалено голям страхливец, за да излезе в честен дуел.

— Пийнал е малко. — Гласът на каубоя се повиши от вълнение. — Всички знаят колко опасен става Ринго, като се ядоса. По дяволите, той беше извикал на дуел дори Док Холидей!

— Беше пиян и дуелът така и не се състоя.

— Защото Уайът се намеси. Този път Ринго смята, че има причина да те убие... заради приятелчето си. Да знаеш, търси те. — Той се обърна и ги напусна.

Сара се наведе над масата.

— Джони Ринго е убиец! Всичко знаят, че е луд. Да се махаме, преди да е станало късно!

— Ринго не може да е по-бърз от мен.

— Така ли мислиш? Само си виж ръката, с която стреляш, цялата е в кръв! — Тя рязко стана. — Кой изобщо се интересува от това, кой ще извади по-бързо пистолета си? Тръгваш ли с мен или не?

Излязоха от „Кристал Палас“ и тръгнаха надолу по Алън стрийт към „Театъра на птичите клетки“.

— Птиците са скрити зад сцената — рече Сара. — Да ги взимаме и да се махаме.

— Чувствам се, като че ли бягам от битка. Един истински мъж не прави така!

— Къде ще се мериш с Ринго с тази ранена ръка? Да не си си загубил ума?

— Въпрос на чест е.

— Чест ли? За мошеник като Ринго? Няма да се омъжвам за честта ти, Скот! Ти се съгласи да тръгнем!

По улицата имаше повече хора от обикновено. Лош знак, сигурно се беше разчуло за заканата на Ринго. Те влязоха в „Птичите клетки“ и тръгнаха през тълпата към сцената. Забързаха нагоре по стълбите. Някакви танцьорки се готвеха за номера си, но никой друг нямаше в задния край, където между завесите и реквизита Сара беше скрила порцелановите птици.

Тя измъкна чантата и тъкмо изваждаше първата, когато откъм задните стълби внезапно се появи някакъв мъж. Той застана разкрячен, лактите му почиваха върху два кожени кобура увиснали над хлабавите панталони. Висок, хубав, синеок мъж с големи мустаци и червеникава коса.

Джони Ринго!

Сара беше тъй уплашена, че чак когато чу трясъка от счупване, разбра, че е изтървала порцелановата птица. Тя лежеше разполовена в краката ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара отчаяно гледаше двете отломки — единственият им шанс да се завърнат в своето време бе унищожен. Ужасено се огледа за Скот. Той безшумно се бе приближил и също бе вперил очи в счупената птица. Погледите им за миг споделиха уплахата им.

Но Джони Ринго стоеше между тях, с явното намерение да убие Скот.

За броени секунди през съзнанието на Сара премина целият ѝ живот. Нима семейството и приятелите ѝ никога нямаше да разберат какво се е случило? Нима тя и Скот завинаги трябваше да останат в този град, на който предстояха още няколко години живот, преди да бъдат закрити сребърните мини и да започне упадъкът. Щеше ли Скот да оживее до изгрева?

— Чул си, че те търся, Макинес, нали? — Гласът на Ринго наруши тишината. — И си се скрил зад завесата на сцената!?

Сара изведнъж разбра защо считаха Ринго за образован човек. Говореше ясно и добре формулираше мислите си.

— Пиян си по-смел, Ринго. — Плътният дълбок глас на Скот проехтя като далечна гръмотевица. — Съветвам те да не се занимаваш с мен.

— Вярно е, че обичам да създавам проблеми — ухили се Ринго, — но не обичам да застрелват хладнокръвно приятелите ми.

— Половината град ще свидетелства, че дуелът беше честен — отвърна спокойно Скот. — Що се отнася до теб — човек трябва да знае с какво да се захваща и с какво не.

Високият и строен Ринго се засмя предизвикателно и огледа противника си от глава до пети.

— Куршумът на Стреч ли е засегнал ръката ти?

— Раната ми не е от куршум.

Сара не вярваше на ушите си. Беше също като на филм, наужким и все пак наяве. Работата отиваше към дуел. Тя знаеше каква ще е

смъртта на Джони Ринго, но не се споменаваха никой на име Макинес. Трябваше да измъкне Скот оттук!

Отчаяна, тя се наведе да събере счупените парчета. Птицата беше тази, която бе дала на Скот. Може би магията щеше да се задейства и с парчетата! Стиснала здравата птица в едната ръка и счупената — в другата, тя се прокрадна към Скот под зоркия поглед на убиеца. Независимо от противоречивите истории разказвани за него, Ринго изпитваше удоволствие да убива. Сините му очи излъчваха злоба. Трепереща от страх, Сара обгърна с ръка Скот и чукна птиците една в друга.

Нищо не се случи.

Птицата бе счупена и магията бе развалена. Студена тръпка премина през нея. „Нека това да е ужасен сън!“ — помоли се тя на силите, довели ги тук.

— Колко трогателно! — изсмя се Ринго. — Да те пази жена!

Скот разви кърпата от ръката си. Отдолу превръзката бе алена от кръв. Той раздвижи пръстите си.

— Кой спомена нещо за пазене?

Сара погледна бандита и разбра какво имаше предвид Скот. Ринго се бе застоял така дълго, защото изчакваше подкрепление. Двама мъже вече бяха застанали на стълбите. Несъмнено, членове на бандата му, които щяха да държат под прицел Скот. Дуелът изобщо нямаше да е честен.

— Вероятно сте чули, че съм ясновидка — каза тя с издайнически потреперващ глас. — Мога да ви предскажа кога ще умрете, господин Ринго.

— Браво! — Той явно се забавляваше. — Но не вярвам в предсказания.

Разбираше, че Скот бе разгневен от намесата ѝ. Не можеше да отмине предизвикателството на Ринго и да продължи да живее в Тумстоун. А той трябваше да продължи да живее тук — магията, която ги бе пренесла през времето, вече не действаше. Сара бе уплашена до смърт. Тя наистина знаеше как ще умре Ринго. Щяха да го намерят с дупка от куршум в челото в каньона „Търки Крийк“, но чак следващия юли. Което означаваше, че той ще преживее тази ужасна февруарска нощ. За разлика от Скот, който може би...

— Няма да успееш в този дуел! — прошепна тя на Скот.

Той не отговори.

— Каньонът „Търки Крийк“! — напомни му тя. — През юли!

Той пренебрегна предупреждението и се обърна към Ринго:

— По-бавен си от мен. Можеш да пробваш, ако ти се умира.

— Скот! — Дива паника прозвуча в гласа ѝ. Скот беше изправен срещу трима. Жив нямаше да се измъкне. Сигурно го съзнаваше. Опитваше се да изплаши Ринго с блъфиране. А може би не? Може би вярваше, че ще излезе победител, независимо от оставащите пет месеца живот на Ринго?!

Нима искаше да промени историята? Възможно ли бе това?

Едва ли. Щяха да го убият. Ако не самият Ринго, тогава някой от бандата му.

Сара все още стискаше магическите птици, когато усети на рамото си дългата дръжка на дамската си чантичка. Досети се за малкия нож, който винаги носеше със себе си. Отчаяна, тя взе да рови из нея, но не намери ножа. Вместо това откри пакетче дъвки. Имаше четири останали вътре.

Дъвка!

Като се молеше наум, тя разпечата с треперещи пръсти една от дъвките, докато Ринго мълчаливо и с любопитство я наблюдаваше. Изглежда чакаше Скот да даде знак, че приема дуела и да тръгне към улицата.

— Хайде, Макинес, тръгвай! — ухили се Джон Ринго.

— Не те искам зад мен, Ринго. Говорят, че не би се посвенил да застреляш подло някого и в гръб.

Сара напъха дъвката в устата си и неистово заработи с челюсти. После стисна птицата в разтреперана ръка, извади дъвката и я залепи около счупената шийка.

— Всеки, който се е осмелил да ме обвини в подлост, е мъртъв! — Ринго се отправи към стълбите с ръце върху дръжките на пистолетите, готов да ги извади при най-малка заплаха.

Скот също бе нащрек, с ръка на кобура и поглед вперен в убиеца.

— Можеш да се откажеш, Ринго, никой няма да загуби от това. Днес вече убих един. Не искам да убивам и друг, но ще го сторя, ако се наложи.

Внимателно, въпреки че пръстите ѝ трепереха, Сара започна да лепи с дъвката счупените парчета, като се мъчеше да ги съедини точно.

Трябваше да опита дали е успяла.

— Скот, да опитаме пак!

— Трябва да свърша първо с тази работа — измърмори той. —
Знам, че мога да се справя.

„Не можеш!“ — искаше ѝ се да изкрещи. Пусна чантата на пода
и застана до Скот, стиснала във всяка ръка по една птица.

— Вземи я! Моля те!

Той не помръдна.

— Днес е 27 февруари! Ринго няма да умре днес! — прошепна
тя.

Скот се обърна бавно и я погледна. В очите му имаше
колебание... и любов. Тя протегна грубо залепената птица.

— Вземи я! Тя е единственият ни шанс да останем заедно!

Притисна я към ръката му и усети, че пръстите му я поеха.
Поднесе другата птица към неговата. Крилцата им се докоснаха, точно
както в онзи отдавна отминал ден, когато на същото това място тя бе
дала малката магическа фигурка на Лъки.

Внезапно притъмня. Сара усети ръката му върху своята. Сякаш
черна мъгла се спусна от купола на сцената и покри всичко. Настъпи
дълбока тишина. Зави ѝ се свят. Беше познатото замайване, но Скот
стискаше здраво ръката ѝ.

Безмълвната тъмнина бавно се разсея. Сред тайнствените сенки
се носеше мирис на прах и плесен и неописуемото ехо на епохите...

Скот беше до нея, стиснал ръката ѝ. С тях бяха и двете малки
птици от китайски порцелан, едната с леко изкривена глава. Театърът
бе така мъртвешки тих като позлатената катафалка в задната част на
сцената. Катафалката, с която някога са откарвали мъртвите към
вечния им дом в гробището.

Замаян, Скот гледаше ту птиците, ту Сара, която го стискаше тъй
здраво, че ноктите ѝ се бяха забили в кожата му.

— В последния момент забелязах как онези двамата зад Ринго се
пресягат за пищовите си — тихо каза той. — Дълга ти живота си,
Сара!

— Страх ме беше да не си решил да ги извикаш едновременно на
дуел и тримата. — Тя все още се чувстваше леко замаяна.

— Е, не съм си изгубил съвсем ума.

И двамата се чувстваха несигурни. Беше като да стъпиш на твърда земя след месеци прекарани в морето.

— Театърът — каза тя и потръпна — и гласовете! Чуваш ли ги Скот? Ехото им.

— Духовете... — прошепна той.

Тя се огледа. В една от клетките помръдна нечия висока сянка. Близо до парапета на стълбите, където бе стоял Джони Ринго, въздухът бе леденостуден. А отдолу, откъм пианото, проблесна нещо златисто, металическо, отражение от невидим предмет.

— Духовете... — повтори тя. — Това място е свърталище на духове. Ужасяващо е!

През малката врата в другия край на салона влезе група туристи. Сара изведнъж си спомни, че все още е облечена в старовремската рокля на Джоузи. Туристите обаче се усмихнаха и весело ги поздравиха, след което насочиха вниманието си към клетките над тях, където бяха изложени няколко манекени в облекла от деветнадесети век. Тя си спомни за пистолета на Скот и въпросително го погледна. Той ѝ се усмихна.

— Днес вероятно е неделя, последният ден от празниците Хелдорадо. Навсякъде из Тумстоун ще видиш костюмирани хора. Правят и представления за туристите.

— Дуели, предполагам — трепна тя.

— Естествено.

— Но ти нали... Не днес!

— Не, не — засмя се той. — Онези дуели ми стигат за цял живот.

— Успяхме! Слава богу! — прегърна го тя. — Успяхме! Бях се изплашила до смърт.

Той поклати глава изумено и я прегърна.

— Джони Ринго! Кой би помислил?

— Една дъвка ни спаси. Какво приключение! А ако го разкажем, никой няма да ни повярва.

— Няма значение. Нали ти и аз вярваме. Да си тръгваме.

Той хвана ръката ѝ и я поведе през театъра, който само преди няколко мига бе бил голяма и шумна кръчма. Резбованият дървен бар бе все още там, наред с продупчената от куршуми триметрова картина на разголената съблазнително Фатима — прословутата танцьорка.

Стълбите, извеждащи към клетките, си бяха същите. Само някогашните хора бяха изчезнали.

Туристите се усмихнаха на дрехите им и на окървавената превръзка на Скот, очевидно решили, че това са костюми за местното тържество. Все още мъчейки се да преодолее ефекта от прехода през времето, Сара прошепна:

— Да се пренесеш напред във времето изглежда по-трудно, отколкото назад.

— Да, и на мен така ми се струва. Представяш ли си някой да прескочи в бъдещето по този начин. Би било несравнимо по-трудно!

Навън бе ясна февруарска нощ. В далечния край на Алън стрийт, пред конюшните „Корал“ имаше представление на дуел и хората се тълпяха. Музика долиташе и от „Кристал Палас“.

— Забравила съм къде паркирахме — рече Сара.

— Сигурно за толкова време са ми лепнали глоба за неправилно паркиране. Само разпавии ми липсват сега.

— Не знаем със сигурност колко време ни е нямало. Нито кой ден е.

— Така е. — Той спря на ъгъла пред отворената врата на кръчмата. — Хайде да влезем.

— В „Кристал Палас“ ли? Колко странно, Скот! Та ние бяхме тук преди малко! Ей на тази маса.

— Това беше преди сто години — каза той и се отправи към същата маса.

Седнаха и поръчаха две бири. На малък подиум пееше младеж с китара, а наоколо бе пълно с туристи в ярки ризи. Барът бе същият, но музиката и усещането бяха различни.

Сара се чудеше дали и Скот се бе променил при преминаването през времето. Беше ли си останал същият човек, когото познаваше? Или...

— Преди един век бяхме седнали на същото това място. Попитах те дали ще станеш моя жена и ти каза да. Но обстоятелствата тогава бяха напълно различни.

Болката я сграбчи изведнъж, сърцето ѝ щеше да се пръсне — нима бе променил решението си!

— Да, напълно различни — съгласи се тя.

— Ще отговориш ли през 1992 година отново с „да“?

— Ще зададеш ли през 1992 година същия въпрос?

— Затова исках да влезем в „Кристал Палас“. За да те попитам в нашия век ли? Осъвременявам предложението си. — Той потърси ръката ѝ. — Ще бъдеш ли щастлива да живееш в ранчо за развъждане на коне в Южна Аризона?

„Сега усещам, че наистина живея!“ — помисли си тя и си представи розовото небе над планините в Аризона при изгрев и залез. Помнеше го от изгледа в спалнята му. Представи си как двамата ще се разхождат под разлистените дървета...

— Ние си принадлежим — отвърна тя. — Мястото ми е там, където си и ти. Отвърнах „да“ преди сто години и през всичкото това време не съм преставала да те обичам!

Очите му се изпълниха с радост и щастие.

— Ами твоята кариера?

— Мога да пиша и в Тумстоун.

Повече нямаше какво да обсъждат. Тя и Лъки бяха отново и завинаги заедно. За този миг бе мечтала милион пъти.

Келнерът донесе бирите им и остави изстудените халби пред тях. На дясната му ръка една татуирана змия се увиваше около китката. Сара подскочи. Същата татуировка! Тя вдигна очи.

Беше същият келнер.

Сърцето ѝ ускори ритъма си. Скот имаше вид на човек, срещнал призрак.

— Почакайте... — спря го Скот.

Келнерът се усмихна, явно ги позна. Поздрави ги със странен жест и се запъти за поръчки към другите маси. Поразени, Сара и Скот мълчаливо го проследиха с поглед.

Скот я побутна и кимна към края на бара.

Възрастният посивял каубой с широкополата шапка и папиросата се подпираше на същото място, където бе стоял преди сто години. Същото лице, същите дрехи... Същият човек!

Очите му срещнаха техните и той многозначително се усмихна. Над главата му имаше табела с надпис: „Тумстоун, Аризона — на забвението неподвластен!“.

Значи те не бяха единствените посетили скандалното и опасно минало на града! И други са го правили... А сега се разхождаха сред нищо неподозиращите туристи, които усещаха присъствието на

духовете, но не разбираха нищо. Точно както Сара бе усетила тяхното присъствие още от първия миг, когато се бе озовала в „Театъра на птичите клетки“.

— Не сме единствените! — Скот стисна ръката на бъдещата си съпруга.

— Какъв е смисълът на всичко това? — прошепна тя.

— Не зная. Това е град на духовете и странни сили обърнаха съдбата ни, така че да се намерим отново. Може би ни е било писано да се срещнем преди един век и душите ни са били понесени на крилете на времето. Като семена, които е трябвало да намерят благодатна почва, за да поникнат и разцъфнат.

— Звучи много поетично.

— Е, сигурно съм наследил дарбата от прапрабаба си.

— Според мене Джоузи е искала да я опознаеш.

— Само че аз се оказах голям инат. Никога не се сближихме. Каквото знам, го знам от теб... Мисля, че Джоузи много те харесваше.

— Усети погледът му да я гали. — Обичам те, Сара! От толкова отдавна! Само ти можеш да си представиш откога, нали?

Издание:

Ригън Форест. Тайната на китайския талисман

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0091-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.